

နန္ဒကျော်သူ

နေလအပ်ရှင်

ကျင်း : ယုံ ဇိ မ ခ် ယုံ ခု

ပထမပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com

နန္ဒကျော်သူ

နေလအပ်ရှင်

(ပထမပိုင်း)

BURMESE
CLASSIC
.COM

လုပ်ကြံခြင်း

နှင်းဖွဲများ ကျဆင်းနေမှု ရပ်ဆိုင်းသွားပြီဖြစ်သည်။
သို့သော် အေးမြမှုသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လွှမ်းမိုးထား
ဆဲပင်။

ရာသီဥတုဆိုးဝါးလှသည့်အချိန်တွင် မြင်းတစ်ကောင်နှင့်လူ
တစ်ယောက်သည် နိုင်ဖုံးမြို့၏မြောက်ဘက်ရှိ အေးချမ်းကျေးရွာသို့
ရောက်ရှိလာလေသည်။

မြင်းစီးသမားသည် ရွာထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် လမ်းမပေါ်
မှနှင်းများကို တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းဖြင့် လှဲကျင်းဖယ်ရှားနေသည့်
အဘိုးအိုတစ်ယောက်အား တွေ့ရလေသည်။

❖ နန္ဒကျော်သူ

မြင်းစီးသမားက...

“ဘာဘ..ယီကျွန်းဆိုတဲ့လူကို သိသလား”

အဘိုးအိုက...

“သိုင်းဆရာယီကျွန်းလား၊ ဟိုရှေ့ကခြံဝင်းဟာ သူ့ရဲ့ခြံဝင်းပေါ့။ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေသလား မပြောတတ်ဘူး၊ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်တာ မတွေ့ရဘူး”

ထိုစကားကြားလျှင် မြင်းစီးသမား မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

အဘိုးအိုကိုပင် နှုတ်မဆက်နိုင်တော့ဘဲ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီး နင်းသွားလေသည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

နှင်းပွင့်များ ဖွာခနဲ ဖွာခနဲ လွင့်စဉ်သွားပြီး မြင်းစီးသမားမှာ သိုင်းဆရာယီကျွန်း၏ခြံဝင်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

ထိုမြင်းစီးသမားမှာ သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသည့် သံမဏိသိုင်းသမားလေးယောက်အနက် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။

သူ၏အမည်မှာ မောက်ဖုန်းဖြစ်သည်။

မောက်ဖုန်းသည် သိုင်းဆရာယီကျွန်း၏ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လျှင် မြင်းပေါ်မှလွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ဖြစ်နေပါသည်။

အိမ်ထဲမှလည်း အသံဗလံများ မကြားရချေ။

မောက်ဖုန်း၏မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ပူပန်သည့် အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

“မိတ်ဆွေကြီး ‘ယီ’ တော့ ဒုက္ခတွေ့ပြီထင်ပါရဲ့”

ဟုညည်းညူရင်း ဓားဆွဲထုတ်ကာ အိမ်ထဲပြေးဝင်လိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေကြီးယီ...မိတ်ဆွေကြီးယီ”

ဟုလည်း ခေါ်လိုက်လေသည်။

အိမ်ထဲသို့ ရောက်သွားလျှင် ဧည့်ခန်းအတွင်းရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုလူသည် မလုပ်မယှက်ထိုင်ရင်း ဖွင့်ထားသည့် တံခါးပေါက် သို့ မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်နေ၏။

သူ၏မျက်နှာမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် တင်းမာခက်ထန်နေလေတော့သည်။

“မိတ်ဆွေကြီးယီ”

မောက်ဖုန်း ဝမ်းသာအားရ ခေါ်လိုက်၏။

ခေါ်ပြီးမှ ထိုလူ၏မျက်နှာထားကို သတိပြုမိသွားပြီး ခြေလှမ်းတုန့်ခနဲ ရပ်သွားလေသည်။

ထိုလူမှာ ခိုင်ဖုံးမြို့မှ ထင်ရှားသည့် သိုင်းဆရာယီကျွန်း

၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဖြစ်လေသည်။

ယိက္ခုန်းအား နေလအဆိပ်အပ်က ဒုက္ခပေးလိမ့်မည်ဟု သတင်းကြားသဖြင့် မောက်ဖုန်း လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခု မောက်ဖုန်းက ခေါ်လိုက်သော်လည်း ယိက္ခုန်းက မထူးပေ။

ချက်ချင်းပင် ခုန်ထလာပြီး တိုက်ခိုက်တော့မည့်အသွင်မျိုး ဖြင့် ကြည့်နေ၏။

သို့သော် တိုက်ခိုက်လာခြင်းလည်း မရှိချေ။

မောက်ဖုန်း ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်သည်။

အခြေအနေကို သူနားလည်သဘောပေါက်သွားပြီ ဖြစ်လေ သည်။

“လက်စသပ်တော့ နေလအဆိပ်အပ် ထိသွားပြီကိုး၊ ငါ နောက်ကျသွားပြီပဲ”

ဟုရေရွတ်ရင်း ခံပြင်းစွာ တက်ခေါက်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဟုတ်တယ်၊ သူ သေသွားပြီ”

တိုးတိုးညင်းညင်း စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

မောက်ဖုန်း ရင်ထိတ်သွား၏။

ကျောရိုးတလျှောက်တွင် အေးစိမ့်သော ခံစားချက်များဖြစ် ပေါ်လာ၏။

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၉

ရုတ်တရက် နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ ဓားငှေယမ်းလိုက် လေသည်။

သို့သော် သူ၏အနောက်ဘက်တွင် မည်သူတစ်ဦးတစ် ယောက်မျှ ရှိမနေပါချေ။

“ဟင်”

မောက်ဖုန်း အံ့သြသွား၏။

ထိုစဉ်မှာပင် တံခါးဝ၌ အနီရောင်ဖိတ်စာတစ်ရွက် ကျလာ သည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

မောက်ဖုန်းက ရှေ့သို့လျင်မြန်စွာ လှမ်းသွားလိုက်၏။

တံခါးဝ၌ရပ်ကာ အပြင်ဘက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

ခြံဝင်းအတွင်း၌လည်း လူရိပ်လူရောင် မတွေ့ရချေ။

သို့သော် ခြံဝင်းရှေ့၌ တံမြက်စည်းလုံးနေသည့် အဘိုးအိုရှိ နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မောက်ဖုန်းသည် အဘိုးအိုအား ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ဖိတ် စာကို ကောက်ယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“ဒီကနေ့တော့ တော်လောက်ပြီ”

ဟုပြောကာ တံမြက်စည်းကို ခါယမ်းပြီး ပန်းပေါ်ထမ်းကာ ထွက်သွားလေသည်။

ထိုအခါ တံမြက်စည်းထိပ်ဖျားမှ အလွန်သေးငယ်သော အပ် ကလေးနှစ်ချောင်းသည် မောက်ဖုန်းထံသို့ တိတ်တဆိတ် ပစ်ထွက်

၁၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သွားလေသည်။

မောက်ဖုန်းက ဖိတ်စာကို ကောက်ယူပြီး ခါးဆန့်လိုက်သည်။

တဒင်္ဂအချိန်အတွင်းမှာပင် အပ်ကလေးနှစ်ချောင်းသည် သူ၏ရင်ဝဉ်း စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

စစ်ခနဲ နာကျင်သွားသဖြင့် မောက်ဖုန်း အံ့သြသွားပြီး ရင်ဘတ်ကို ပြန်ငုံကြည့်မိသည်။

“ဟင်..နေလအဆိပ်”

လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်ပြီးသည်နှင့်...

“ဝုန်း”

ခူးကွေးညွတ်ကာ လဲပြိုကျသွားပြီး လှေကားထစ်များမှတစ်ဆင့် မြေပေါ်လိမ့်ကျသွား၏။

ထို့နောက် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်တော့ဘဲ ငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၁

ညနေဆည်းဆာရောင်ခြည်သည် စန်းယန်ဘုံကျောင်းပေါ်သို့ဖြာကျနေလေသည်။

ဘုံကျောင်းရှေ့ မြေကွက်လပ်တွင် ရိုးရာဓလေ့ဆုတောင်းပွဲတစ်ခု ကျင်းပနေလေသည်။

မီးပုံကြီးတစ်ပုံ ဖိုထားပြီး ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက ဆုတောင်းစာများ ရွတ်ဖတ်နေ၏။

လူ အတော်များများက ဘေးပတ်လည်မှ ဝိုင်းရံကြည့်ရှုနေကြလေသည်။

ထိုလူအုပ်ထဲမှ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ယောက်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်လျှက် လက်ပိုက်ကာ ရပ်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် လူတစ်ယောက်သည် ထိုလူအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီးလျှင်...

“ဦးကို ဂါရဝပြုပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလာလေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး...

“ထူးဆန်းလှတာ၊ ဒီနေရာမှာ လူတွေအများကြီးရှိနေတာ၊ မင်းက ငါ့ကိုမှရွေးပြီး ဂါရဝပြုတာ ဘာကြောင့်များလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

ထိုလူသည် ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး...

၁၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ကျွန်တော့်နာမည် ရှာပင်ပါ။ တစ်ခါတုန်းက လူဆိုးစားပြ
တွေလက်ချက်နဲ့ သေရမလိုဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဆရာကြီးဝူးထိ
ရောက်လာလို့ အသက်ချမ်းသာရာရခဲ့တာပါခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ သံမဏိသိုင်းလေးဖော်
တွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သည့် ဝူးထိဖြစ်လေသည်။

ဝူးထိသည် ရှာပင်၏စကားကြားလျှင် ပြုံးမိလေသည်။

“ကျုပ်က မတရားတာတွေရင် လက်ပိုက်ကြည့်မနေဘဲ
ကူညီတတ်တာ ကျုပ်ရဲ့ခံယူချက်ကြောင့်ပဲ၊ ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့ မ
ဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အခုလည်း နေလအဆိပ်ကို လိုက်ရှာရင်း ဒီနယ်မြေ
ဘက်ကို ရောက်လာခဲ့တာပါ”

“ညော်...ဦးက နေလအဆိပ်ကို လိုက်ရှာနေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က သူ့ကိုဖော်ထုတ်..”

သူ၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွား၏။

အကြောင်းမှာ မီးပုံဘေး၌ လူတစ်ယောက်သည် ဒဿိးဒ
ယိုင်ဖြစ်ပြီး လဲကျသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေ
သည်။

ရှာပင်သည် ထိုအဖြစ်ကို တွေ့မြင်သွားပြီး...

“ဟင်..ဒေသခံသိုင်းသမားဖန်ကျင်းပါလား၊ ဘာဖြစ်သွား
တာပါလိမ့်”

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၁၃

ဟု လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ဝူးထိက နေလအဆိပ်ဟု တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး ရှေ့သို့ခုန်
ထွက်သွား၏။

သူ၏လှုပ်ရှားပုံမှာ ပျံလွှားတစ်ကောင်နှင့်ပင် တူလှပေ၏။

ပေါ့ပါးစွာဖြင့် လေထဲခုန်တက်ကာ ရှေ့သို့ကျွမ်းပစ်ထွက်
သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ ကိုယ့်ဖော့ပညာ”

ရှာပင်၏ချီးကျူးစကား မဆုံးမီ ဝူးထိ၏ခန္ဓာကိုယ်သည်
လေထဲ၌ တွန့်လိန်သွားပြီး..

“ဝုန်း”

မြေပေါ် မြေပစ်လက်ပစ် ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

“ဟာ”

ရှာပင် လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် ဝူးထိအား ဖေးမရန်ပြေးထွက်သွားလေသည်။

သို့သော် အနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ ဝူးထိ၏နဖူးပြင်၌
အပ်ကလေးတစ်ချောင်း စိုက်ဝင်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်
နှင့်ချက်ချင်း နောက်သို့ပြန်ဆုတ်သွားပြီး လူအုပ်ကြားထဲသို့ ပြေး
ဝင်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လေဝေယမ်း တိုက်ခတ်နေသည်
 သဲမှုန်များသည် လေနှင့်အတူ လွင့်ပျံနေ၏။
 လရောင်သည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဖြာကျနေပြီး မြေပြင်၌
 ထီးထီးတည်ရှိနေသည့် အိမ်ကလေးကို အဖော်ပြုနေ၏။
 အိမ်ကလေးတစ်လုံး...။
 ထိုအိမ်ကလေးမှာ နယ်ခြားဒေသသို့ သွားသည့် သဲဝါလွင်
 ပြင်တွင် တစ်လုံးတည်း ထီးထီးမားမား တည်ရှိနေပေသည်။
 လူ နေထိုင်ရန် ဆောက်လုပ်ထားခြင်း မဟုတ်ပါ။
 ခရီးသွားများ နားခိုရန် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အိမ်တစ်
 လုံးသာဖြစ်လေသည်။
 “ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”
 အဝေးမှ မြင်းခွာသံအချို့ လေနှင့်အတူ လွင့်ပျံလာ၏။
 လရောင်အောက်တွင် မြင်းတစ်စီး ဒုန်းစိုင်းနှင်လာနေသည်
 ကိုတွေ့မြင်နိုင်လေသည်။
 မြင်းစီးသမားမှာ သံမဏိသိုင်းသမားလေးယောက်တွင် ပါ
 ဝင်သော ဝင်းယိုယန်ဖြစ်လေသည်။
 လင်းရီ၊ မောက်ဖုန်း၊ ဂူးထီနှင့်ဝင်းယိုယန်တို့သည် သိုင်း
 လောကတွင် နေလအဆိပ် သောင်းကျန်းလာသည်နှင့် ဖော်ထုတ်
 သုတ်သင်ရန် ဆုံးဖြတ်ကာ လူစုခွဲပြီးလိုက်လံရှာဖွေနေကြခြင်းဖြစ်
 လေသည်။

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၅

ဝင်းယိုယန်မှာ နယ်ခြားဒေသသို့တိုင် မြေဆန်ခွဲပြီး သဲဝါလွင်
 ပြင်တွင် ရေရနိုင်သည့် တစ်ခုတည်းသော နေရာဖြစ်သည့် တည်းခို
 အိမ်ကလေးသို့ ဦးတည်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။
 ဝင်းယိုယန်သည် တည်းခိုအိမ်ကလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့
 ရောက်သည်နှင့် မြင်းပေါ်မှ လွှားစနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။
 ထိုသို့ ဆင်းလိုက်ရသည့်အကြောင်းရင်းမှာ သဲမြေပေါ်၌
 ဖရိုဖရဲ လဲကျနေသူများကို တွေ့မြင်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။
 “ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်၊ ဒီနေရာမှာ တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်
 သွားပုံရတယ်၊ ဘယ်သူတွေများပါလိမ့်”
 ဝင်းယိုယန်သည် တွေးတောစဉ်းစားရင်း အလောင်းများ
 အနီးသို့ သတိထားပြီး ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။
 သဲမြေပြင်ပေါ်၌လည်းကောင်း၊ တည်းခိုအိမ်ရှေ့၌လည်း
 ကောင်း၊ ရေတွင်းနံဘေး၌လည်းကောင်း သေဆုံးနေသူများရှိနေ၏။
 ဝင်းယိုယန်သည် အလောင်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ရင်း
 ရေတွင်းအနီးသို့ ရောက်လာသည်။
 ထွားကျိုင်းလှသော လူသန်ကြီးတစ်ယောက်သည် ရေတွင်း
 ကိုမှီကာ သေဆုံးနေ၏။
 လရောင်ဖြင့် သူ၏နဖူးပေါ်၌ အပ်ကလေးတစ်ချောင်း စိုက်
 ဝင်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။
 “ဟင်...နေလအဆိပ်”

၁၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝင်းယိုးယန်း လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာ မှန်တယ်”

အေးတိအေးစက် စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်

ကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝင်းယိုးယန်း ထခုန်ကာ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရချေ။

ဝင်းယိုးယန်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

သူ၏အသံ အနည်းငယ် တုန်ခါနေလေသည်။

သို့သော် တုန်ပြန်သံ မကြားရပါ။

ဝင်းယိုးယန်း၏အကြည့်သည် တည်းခိုအိမ်ကလေးဆီသို့

ရောက်ရှိသွားလေသည်။

“ခင်ဗျားက အိမ်ထဲမှာ ပုန်းနေလို့လည်း လွတ်မှာမဟုတ်

ဘူးဗျ”

ပြောရင်း ခါးမှစားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် တည်းခိုအိမ်ကလေးဆီသို့ချဉ်းကပ်သွားလေ

သည်။

အိမ်ကလေးအတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၁၇

လေတိုက်ခတ်မှု ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွား၏။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းအောင် တိတ်

ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။

ရုတ်တရက်...

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

မြင်းဟီသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဝင်းယိုးယန်းမှာ ထခုန်မိမိတတ် ဖြစ်သွားရလေသည်။

“တောက်...ငါက သူ့ကိုကြောက်ရမှာလား”

ကိုယ့်ကိုကိုယ် အားပေးနှစ်သိမ့်ရင်း စားကို တင်းကြပ်စွာ

ဆုပ်ကိုင်ပြီး...

“သတိသာ ထားပေတော့”

ဟုအော်ငေါက်ကာ တည်းခိုအိမ်ကလေးဆီသို့ ပြေးလွှား

သွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာ

လေသည်။

လူသေအလောင်းတစ်လောင်းမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်

လာ၏။

မြေပေါ်မှ ခုန်ထလာပြီး လက်ငှေ့ယမ်းလိုက်လျှင် အပ်က

လေးနှစ်ချောင်းသည် ဝင်းယိုးယန်းထံသို့ တိတ်တဆိတ် ပစ်လွှင့်သွား

လေသည်။

၁၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝင်းယိုးဒယန်မှာ လှုပ်ရှားလာသော လူသေအလောင်းအား
သတိပြုမိလိုက်ချိန်တွင် အပ်ကလေးနှစ်ချောင်းသည် သူ၏ရင်ဝဉ်
စိုက်ဝင်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေတော့သည်။

“ဝုန်း”

ဝင်းယိုးဒယန်သည် သဲမြေပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲကျသွား၏။

သိုင်းလောက သံမဏိသိုင်းသမားလေးဖော်အနက် သုံး
ယောက်သည် နေလအဆိပ်လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ကြလေ
တော့သည်။

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၉

မောက်မာတဲ့ဆေးဆရာ

ရေလှိုင်းစားတော်ဆက်...။

ရေလှိုင်းစားတော်ဆက်ဆိုင်သည် အဆင့်အတန်းမြင့်မား
သော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖြစ်သည်။

သာယာလှပသော ရေကန်ကြီးတစ်ခု၏ ကမ်းစပ်တွင် ရေ
ကန်ကြီးဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ဖွင့်လှစ်ထား၍ လှေအပျော်စီးသူ
များ အကြိုက်တွေ့သည့်ဆိုင် ဖြစ်ပေသည်။

ဆိုင်ထဲမှနေ၍ ရေကန်ကြီး၏ သာယာလှပပုံကို ရှုမြင်ခံစား
နိုင်သည့်ပြင် ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့် သန်ရှည်
လတ်ဆတ်သောလေနုအေးကို ရှုရှိုက်ရင်း စားသောက်ဖွယ်ရာများ
ကိုအရသာခံကာ စားသောက်နိုင်သဖြင့် လူတိုင်း၏နှစ်လိုဖွယ်များမှ

၂၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရေပန်းစားနေသည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်လေသည်။

ရေလှိုင်းစားသောက်ဆိုင်အား သိုင်းလောကသားများက လည်း ကောင်းစွာ သိရှိထားကြလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရေလှိုင်းစားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် သည် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသည့် သံမဏိသိုင်းလေးဖော်အနက် အစ်ကိုအကြီးဆုံးဖြစ်သည့် လင်းရီ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

လင်းရီသည် အများအကျိုး၊ တိုင်းပြည်အကျိုး သည်ပိုး ဆောင်ရွက်သည့် အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်လေ သည်။

သိုင်းလောကသားများသည် လင်းရီအား ရိုသေလေးစား ကြသည်။

အားကိုးအားထား ပြုကြလေသည်။

အထူးသဖြင့် သိုင်းလောကသားများအား နေလအဆိပ်က ဒုက္ခပေးလာသောအခါ အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ အများအကျိုး ဆောင်ရွက်တတ်သည့် လင်းရီဦးဆောင်သော သံမဏိလေးဖော်မှာ သိုင်းလောကသားများအတွက် အတုယူစရာအဖြစ် ပေါ်လွင်ထင်ရှား လာခဲ့လေသည်။

လင်းရီဦးဆောင်သော သံမဏိသိုင်းသမားလေးဖော်သည် သိုင်းလောကအား ဒုက္ခပေးနေသည့် အလွန်ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ကောင်းသည့် နေလအဆိပ်၏မူလစစ်မြစ်ကို ဖော်ထုတ်ရန် ကြိုးစား

နေလအပ်ရှင် (၁) ❖ ၂၁

ရင်း သိုင်းလောကတွင် ခြေဆန့်ခဲ့ကြပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လင်းရီ၏သား လင်းကြည်သည် ယခု လောလောဆယ်အချိန်တွင် ရေလှိုင်းစားသောက်ဆိုင်နှင့်ပတ်သက် သည့်ကိစ္စအဝဝကို တာဝန်ယူရသူ ဖြစ်လာခဲ့ရလေတော့သည်။

ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့် လေပြည် သည် ကြာပန်းရနံ့များ သယ်ဆောင်လာလေသည်။

လင်းကြည်သည် ဝရန်တာဘေး၌ချထားသော ကုလားထိုင် တစ်လုံး၌ထိုင်ကာ ကန်ရေပြင်ကို ငေးမောကြည့်ရှုနေလေသည်။

လင်းကြည်မှာ ရုပ်ရည်ချောမောခန့်ညားသောလူငယ်လေး တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

သာယာလှပနေသည့် ရေကန်ကြီးဘက်သို့ ငေးမောကြည့် ရှုနေသည့်တိုင် သူ၏မျက်နှာ ညှိုးလျော်နှမ်းလျနေသည်ကို တွေ့ မြင်နိုင်လေသည်။

လင်းကြည် မရွှင်မပျဖြစ်နေခြင်းမှာအဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

နံနက်ပိုင်းအချိန်ဖြစ်၍ ဆိုင်ထဲ၌ လူရှင်းနေလေသည်။

ဆိုင်လှလင်တစ်ယောက်သည် လက်သုတ်ပဝါများ၊ စားပွဲ ခင်းများကို လျှော်ဖွတ်ကာ ဆိုင်ဘေးရှိပန်းရံများပေါ်၌ဖြန့်ကာ နေ လှန်းနေ၏။

အခြားတစ်ယောက်မှာ တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းနှင့် ဆိုင် ထဲ၌လှဲကျင်းကာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေ၏။

ရေလှိုင်းစားသောက်ဆိုင်မှာ မွန်းတည့်ချိန်ကျော်လွန်သွားပြီးမှ ညဉ့်နက်ပိုင်းအထိ စည်ကားသိုက်မြိုက်လာတတ်သည်မှာ ထုံးစံလိုလိုဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်များသည် ဧည့်သည်ပါးသည့် နံနက်ပိုင်းအချိန်တွင် ဆိုင်သန့်ရှင်းရေးနှင့် ဗာရီယက်စွဲများကို ကြိုတင်ပြုလုပ်ထားကြရလေ့ရှိသည်။

လင်းကြည်သည် ရေကန်ကြီးဘက်သို့ ငေးမောကြည့်နေသည့်တိုင် သူ၏မျက်စိထဲ၌ ဖခင်ဖြစ်သူ၏မျက်နှာ၊ ဖခင်၏စကားသံတို့ကို မြင်ယောင်၊ ကြားယောင်နေမိလေသည်။

“ငါ့သား...လင်းကြည်...သားဟာ အရွယ်လည်းရောက်ပြီ၊ သိုင်းပညာလည်း ပြည့်စုံပြီလို့ ဆိုနိုင်ပြီ၊ ဒါကြောင့် သားကို ဖေဖေစိတ်ချလက်ချ မျက်နှာလွှဲဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ၊ ရေလှိုင်းစားသောက်ဆိုင်ကို သားပဲဦးစီးပေတော့၊ ဖေဖေကတော့ သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ နေလအဆိပ်နောက်ကို လိုက်ဦးမယ်၊ ဖေဖေ ပြန်လာရင် သိုင်းလောကရဲ့ထူးဆန်းတဲ့ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို ပြောပြမယ်၊ ဖေဖေကို စောင့်နေပေတော့”

လင်းရှိသည် ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ပခုံးကိုပုတ်၍ပြောကာ ထွက်သွားခဲ့သည်ကို လင်းကြည်မေ့ပျောက်၍နေနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ယခု သိုင်းလောက၏ထူးဆန်းသော ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကိုလည်း

ကြားသိခြင်းမရှိသေးပါ။

လင်းရှိလည်း ပြန်ရောက်မလာသေးပါ။

လူကိုယ်တိုင်မဆိုထားနှင့် သတင်းအစအနပင် မကြားရပါ။

“ဖေဖေ...ဘယ်ရပ်ဘယ်နယ်ကို ရောက်နေပြီလဲ၊ နေလအဆိပ်အကြောင်းကိုကော ဘယ်လောက်အထိများ သိနေပြီလဲ”

လင်းကြည်၏ အတွေးအာရုံမှာ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည့်စကားသံများကြောင့် လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်သွားရလေသည်။

လင်းကြည် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လှေကလေးတစ်စင်း လှော်ခတ်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

လှေဦးတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေပြီး အဘိုးအိုတစ်ယောက်က လှော်ခတ်လာနေခြင်းဖြစ်သည်။

ရေလှိုင်းစားသောက်ဆိုင်ဆီသို့ ဦးတည်လာနေကြခြင်းဖြစ်ပြီး...

“ဖေဖေ...သမီး ခိုက်ဆာလှပြီ”

“သမီးရယ် အခုပဲရောက်တော့မှာပဲ၊ ခဏလောက် အောင့်အီးထားလိုက်ပါဦး”

လှေပေါ်မှ စကားသံများသည် လင်းကြည်ထံသို့ ပျံ့လွင့်လာလေသည်။ လင်းကြည် ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

“သမီးကို တော်တော်ချစ်ပုံရတာပဲ၊ ငါ့ဖေဖေနဲ့ ဘယ်သူ့ဦးမှာလဲ”

အကဲခတ်ကြည့်နေသည့် လင်းကြည် မှတ်ချက်ချမိလေသည်။

ရေလှိုင်းစားသောက်ဆိုင်သို့ သိုင်းလောကသားများ ရောက်ရှိလာတတ်လေ့ရှိသဖြင့် စိတ်ထဲ၌ထူးဆန်းသည်ဟူ၍ကား မထင်မိချေ။

“ကြွပါခင်ဗျာ...ကြွကြွပါ”

ဆိုင်လုလင်၏ ပျူပျူငှာငှာ နှုတ်ခွန်းဆက်သသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လှေမရပ်မီ အဘိုးအိုနှင့် မိန်းကလေးတို့ ဆိုင်ပေါ်ခုန်တက်လာကြလေသည်။

အဘိုးအိုက...

“ငါ့သမီး ဗိုက်ဆာလာတယ်၊ မင်းတို့ဆိုင်က အကောင်းဆုံးဟင်းလျာအားလုံးယူလာခဲ့၊ မြန်မြန်လုပ်စမ်း”

ဟု အော်ပြောလာလေသည်။

သူ၏အသံမှာ မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့ ကျယ်လောင်လွန်းလှသဖြင့် ဆိုင်ထဲ ဟိန်းထွက်သွားလေသည်။

ထိုတဒဂ်အချိန်အတွင်းမှာပင် အကဲခတ်ကြည့်နေသည့် လင်းကြည်၏စိတ်ထဲ မနှစ်မြို့သည့်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

“တော်တော် မောက်မာတဲ့ အဘိုးကြီးပဲ”

ဟုလည်း ကြိုတင်ပြီး မှတ်ချက်ချမိလေသည်။

စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိလာသည့် ဧည့်သည်နှင့်ပင် သက်သည့် ကိစ္စအဝဝမှာ သူ့တွင်တာဝန်ရှိသည်မို့ သဘောမကျလှလည်း သဘောမကျကြောင်း ပြော၍ဖြစ်မည် မဟုတ်ပါချေ။

“တွေ့မြင်နေရရင် အကုသိုလ်ပွားနေမိဦးမယ်၊ ငါ့ဘာသာတစ်နေရာ သွားနေတာက အကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပဲ”

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဖေဖေ..ဟိုမှာကြည့်ပါဦး၊ ရေးထားပုံကလည်း ကြီးကျယ်လိုက်တာ”

မိန်းကလေး၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုရလေသည်။

အဘိုးအို၏ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပုံနှင့်အတူ...

“အမယ်..ငါ့သမီးပြောတာ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ရေးထားလိုက်တာကလည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘာတဲ့ ရန်ဖြစ်ချင်ရင် တခြားကိုသွားစားသောက်ကြမယ်ဆိုရင် ဆိုင်ထဲကိုကြွ၊ ကောင်းကွာ ဆိုင်ပိုင်ရှင်တော့ အတော်ကိုလေလုံးထွားပြီး အလိုက်မသိတတ်တဲ့ လူ့ခွစာတယောက်ပဲဖြစ်ရမယ်”

ဟု ဝေဖန်ပြောဆိုသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လင်းကြည် ထွက်မသွားနိုင်တော့ချေ။

ဆိုင်ရှင်အပေါ် ပိုချိုးမျှစ်ချိုး ဝေဖန်ပြောဆိုသည်ကို မ

၂၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သည့်နည်းနှင့်မျှ လက်မခံနိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် အဘိုးအိုဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီစာတန်းဟာ လူမှုရေးညံ့ဖျင်းတဲ့လူတွေအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး သိုင်းသမားကြီးလင်းရီ ရေးထားတာပါ။ အဓိပ္ပါယ်ကို နားလည်သဘောပေါက်မယ်ဆိုရင် ဝေဖန်စရာမလိုဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုနှင့် မိန်းကလေးတို့သည် သူ့အား ချက်ချင်းလှည့်ကြည့်လာကြသည်။

စာပေသမားအသွင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် လင်းကြည်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

လင်းကြည်သည် စားသောက်ရန် ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်ကို ဧည့်ဝတ်ကျွန်ပြန်ရမည်ဟူသော အသိရှိသည့်တိုင် ထိုသားအဖအား သဘောမကျသဖြင့် တမင် မျက်နှာထား တည်တည်ထားကာ ပြန်ကြည့်လိုက်လေသည်။

အကြည့်ချင်းဆုံမိသည့် တခဏတွင် သူတို့သည် တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ဘယ်သောအခါမှ သဘောကျနိုင်တော့မည်မဟုတ်မှန်း နားလည်သွားလေသည်။

မိန်းကလေးသည် ချောမောလှပသူကလေးဖြစ်သလို မာနကြီးပုံရလေသည်။

ဟင့်ခနဲ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ရင်...

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၂၇

“နေစမ်းပါဦး၊ ရှင်က ကျွန်မအဖေကို စာပေသဘောတရားနားမလည်တဲ့ လူ့အန္တတစ်ယောက်လို့ စွပ်စွဲလိုက်တာလား၊ ကျွန်မအဖေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ရှင်သိရဲ့လား၊ ဒုက္ခရောက်မသွားချင်ရင် အခု ချက်ချင်း ကျွန်မအဖေကို တောင်းပန်ပြီး ဆိုင်ထဲကထွက်သွားစမ်း”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

လင်းကြည် ပို၍ခံပြင်းသွားလေသည်။

ဖခင်၏သတင်းအစအနကိုပင် မကြားရသဖြင့် စိတ်သောကရာဇ်နေရသည့်အချိန်တွင် မောက်မာသည့် သားအဖနှင့်ဆုံတွေ့ရသဖြင့် သည်းခံစိတ်မထားနိုင်တော့ဘဲ...

“ခင်ဗျားအဖေဟာ သိုင်းသမားကြီးလင်းရီထက် ပိုပြီး နာမည်ကြီးနိုင်ဦးမလားဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ သူ့ရဲ့သား လင်းကြည်ပါ။ ဖေဖေဟာ ‘နေလအဆိပ်’ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုဖော်ထုတ်ဖို့ ခရီးထွက်သွားတာမို့ ဒီဆိုင်ကို ကျုပ်တာဝန်ယူထားရပါတယ်၊ ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားချင်းထွက်သွားရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ပဲ သွားရပါလိမ့်မယ်”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာပြောတယ်ကွ”

အဘိုးအို မနေနိုင်တော့ဘဲ ပါဝင်လာလေတော့သည်။

“မင်းဟာ လင်းရီရဲ့သား ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ငါ့ကို ငါ့ပြုံးလေးလေးစားစား ဆက်ဆံရဦးမယ်၊ ငါဟာ မင်းအဖေမိတ်ဆွေကွ၊

၂၈

နန္ဒကျော်သူ

သမားတော်ကြီးထင်းရှမ်းဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား၊ ငါ့ကို ပမာမခန့် ပြောတဲ့အတွက် အခုချက်ချင်း ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်စမ်း”

ဟုလည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ပြောလေလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

လင်းကြည် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဆေးဆရာထင်းရှမ်းဆိုသည့် အမည်ကို သူကောင်းစွာ ကြားဖူးပေသည်။

ထင်းရှမ်းသည် သိုင်းလောက၏ပြိုင်ဘက်ကင်းသော ဆေးဆရာအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားသူဖြစ်ပေသည်။

သိုင်းလောကသားမှန်လျှင် လူကို မသိသည့်တိုင် နာမည်ကိုကြားဖူးထားကြသူချည်း ဖြစ်ပေသည်။

လင်းကြည်သည် ဆေးဆရာထင်းရှမ်းအကြောင်း ကြားဖူးသည်မှာ ဖခင်ဖြစ်သူပြောပြ၍ ဖြစ်ပေသည်။

သိုင်းသမားကြီးလင်းရီက...

“သိုင်းလောကမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ ဆေးဆရာကြီးထင်းရှမ်းဟာ မာနမကြီးဘူးဆိုရင် အတော့်ကို ကြည်ညိုလေးစားဖို့ ကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပါ”

ဟုလည်း မှတ်ချက်ချခဲ့ဖူးသည်ကို လင်းကြည် မှတ်မိနေပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆေးဆရာကြီးထင်းရှမ်းအား လေးစားမှုကွယ်

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖

၂၉

ပျောက်သွားရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

“ဟေ့ကောင်လေး...မင်း ဘာရယ်တာလဲ၊ ငါ့ကို ပမာမခန့် လုပ်တာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

ဆေးဆရာထင်းရှမ်းက ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့တိုးလာလေသည်။ လင်းကြည်က...

“ဒီဆိုင်ဟာ ကျွန်တော့်ဆိုင်ပါ၊ ဒါကြောင့် ထွက်သွားရမယ့် လူဟာ ခင်ဗျားပဲဆိုတာ မှတ်ထားပါ။ ဟေ့ စားသောက်စရာတွေကို ပြန်သိမ်းလိုက်၊ ဖေဖေကို မလေးစားတဲ့လူကို ဆန်ပြုတ်တစ်ပန်းကန်တောင် ရောင်းစရာမလိုပါဘူး”

ဆေးဆရာထင်းရှမ်းအား ပြောရင်း ဆိုင်လုလင်များဘက်သို့ပါ လှည့်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်များသည် လင်းကြည်၏အမိန့်ကို တစ်သွေမတိမ်းနာခံကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

ချက်ချင်းပင် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်လျှင် ဆေးဆရာထင်းရှမ်း ပို၍နှံ့ပြင်းသွားလေသည်။

“စားစရာတွေ ချထားလိုက်စမ်း၊ ငါတို့သားအဖကို ဆိုင်ထဲကမောင်းထုတ်ဖို့ ထပ်ပြီးပြောရင် မင်းတို့တစ်ဆိုင်လုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ်”

၃၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဟု အော်ပြောလေသည်။

ဆိုင်လုလင်များက လင်းကြည်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

လင်းကြည်လည်း ဒေါသထွက်သွား၏။

ဆိုင်ပေါက်ဝဆီသို့ ညွှန်ပြရင်း...

“ခင်ဗျားတို့ အခုချက်ချင်း ထွက်သွားကြပါ”

ဟု ပြောပစ်လိုက်လေသည်။

ဆေးဆရာထင်းရှမ်း၏သမီးဖြစ်သည့် လှပချောမောသော မိန်းကလေးမှာ သူတို့အား မောင်းထုတ်နေခြင်းကြောင့် ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်နေပါသည်။

“ဖေဖေ..သူ့ကို သမီး ဆုံးမလိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို လင်းကြည်ထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

လင်းကြည်က....”

“ကျုပ်ကို စပြီး တိုက်ခိုက်လို့ကတော့ မိန်းကလေးဖြစ်နေလည်း ကျုပ်က ညာမှာမဟုတ်ဘူးဗျ”

ဟု မျက်နှာတင်းတင်းဖြင့် ပြောလိုက်၏။

အမှန်လည်း သူ့အား တိုက်ခိုက်လာမည်ဆိုလျှင် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

ဆေးဆရာထင်းရှမ်းက...

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၃၁

“ကောင်းပြီ...သမီး ဆုံးမလိုက်ပါ”

ဟု မြှောက်ပေးနေပြန်ပါတော့သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပွားလာတော့မည်မို့ ဆိုင်လုလင်များ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေစဉ်မှာပင်...

“သခင်လေး...သခင်လေး”

တကြော်ကြော် ခေါ်သံများထွက်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

လင်းကြည် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဝဲဘက်ရှိ ကမ်းမပိမ့်ဆိုင်သို့ကူးလာ၍ ဆောက်လုပ်ထားသော ဝါးတံတားအတိုင်း လူတစ်ယောက် ပြေးလွှားလာနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူသည် အနီရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး အဝေးမှနေ၍ အလောတကြီး ပြေးလာနေဟန်ရှိလေသည်။

မောပန်းလွန်း၍ ခြေလှမ်းမမှန်တော့ဘဲ...

“ဝုန်း”

“ပလုံ”

တံတားလက်ရမ်း ဝါးလုံးကို ဝင်တိုက်မိကာ ရေထဲပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ဆိုင်လုလင်များ ကပျာကယာပြေးသွားကြပြီး ထိုလူအား ဆယ်ယူလိုက်ကြရလေသည်။

လင်းကြည်မှာ ဆေးဆရာထင်းရှမ်းတို့ သားအဖကိုမိမိ မေ့

၃၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လျှော့သွားပြီး...

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကျင်ပို့မဟုတ်လား၊ သူက ဖေဖေနဲ့လိုက်သွားတာပဲ၊ ဒါဆို ဖေဖေလည်း ပြန်ရောက်လာပြီထင်တယ်”

အလောတကြီး ရေရွတ်ကာ ပြေးသွားလေသည်။

ဆေးဆရာထင်းရှမ်းတို့ သားအဖမှာ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ရပ်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

သိုင်းသမားလင်းရှိ အိမ်မှထွက်သွားသောအခါ ကျင်ပို့ဆိုသည့်တပည့်တစ်ယောက်အား ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့လေသည်။

ယခု ကျင်ပို့ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားသွားရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်လှလင်များသည် ကျင်ပို့အား ရေထဲမှဆွဲတင်လိုက်ကြပြီးဖြစ်လေသည်။

ကျင်ပို့ ဝမ်းဗိုက်ထဲဝင်သွားသည့် ရေများကို ဝေါ့ဝေါ့ အန်ထုတ်လိုက်ပြီးမှ...

“သခင်လေး...တောအုပ်ရှေ့က သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ သခင်ကြီးရှိနေပါတယ်၊ မြန်မြန်သွားပါ”

ဟု အမောတကော ပြောလေသည်။

“ဟင်...ဖေဖေ ပြန်လာပြီ ဟုတ်လား”

လင်းကြည်က ဘာမှမစဉ်းစားတော့ဘဲ ခြေကုန်သုတ်ကာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၃၃

ရေကန်ကြီး၏ဝဲဘက်တွင် တောအုပ်တစ်ခုရှိနေပါသည်။

မြို့ထဲမှနည်းသည်များ ရေလှိုင်းစားသောက်ဆိုင်သို့ လာသောအခါ တောအုပ်ကိုဖြတ်လာကြရသဖြင့် လမ်းကလေးကို လင်းကြည်တို့လူစု ကောင်းမွန်စွာ ရှင်းလင်းထားကြသဖြင့် တောလမ်းကလေးမှာ ပြန့်ပြူးနေလေသည်။

တောအုပ်တစ်ဘက်ထိပ်၌ ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိနေပါသည်။

လင်းကြည် အပြေးအလွှား ရောက်ရှိသွားသောအခါ သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် လူတစ်ယောက် ခွေခွေကလေးလဲနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူမှာ လင်းကြည်၏ဖခင် လင်းရှိဖြစ်လေသည်။

လင်းရှိ၏ အဝတ်အစားများ ဖုန်အလိမ်းလိမ်း၊ ချေးအလိမ်း

လိမ်းကပ်ငြိပေကျနေပြီး လူရုပ်ပင် မပေါ်တော့ချေ။

ခရီးဝေးမှ မရပ်မနားနှင့်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပုံရလေသည်။

“ဖေဖေ”

လင်းကြည်မှာ ဆိုနှင့်စွာခေါ်ရင်း ဖခင်ဖြစ်သူအား ပြေး၍

ပွေ့ဖက်လိုက်လေသည်။

လင်းရှိမှာ သတိလစ်နေလေသည်။

သူ၏မျက်နှာ ညိုပုပ်ပုပ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သည်။

၃၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဖေဖေ”

လင်းကြည်က ဖခင်ဖြစ်သူကို လှုပ်ကာခေါ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျင်ပို့နှင့်ဆိုင်လုလင်များ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြလေသည်။

လင်းကြည်သည် ဖခင်အားခေါ်၍မရသည့်အဆုံး ကျင်ပို့ဘက်သို့လှည့်ကာ...

“ကျင်ပို့..ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ၊ ပြောစမ်းပါဦးကွ”

ဟု ငိုသံပါကြီးဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

ကျင်ပို့ မျက်နှာပျက်နေလေသည်။

“သခင်လေး..သခင်ကြီးဟာ နေလအဆိပ်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပါတယ်၊ အိမ်ကို အမြန်ဆုံးပြန်လာရင်း လမ်းမှာ မြင်းတွေ အမောဆိုပြီး သေကုန်ကြလို့ ကျွန်တော်က သခင်ကြီးကိုထမ်းပြီးပြေးလာခဲ့တာ၊ ဒီနေရာရောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း မဟန်နိုင်တော့တာနဲ့..”

လင်းရီအား သစ်ပင်ကြီးအောက်၌ ထားရစ်ကာ ရေလှိုင်းစားသောက်ဆိုင်သို့ အပြေးအလွှားလာရောက် သတင်းပို့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေလေသည်။

လင်းကြည်၏ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားရလေသည်။

သိုင်းလောကတွင် ‘နေလအဆိပ်’သည် ကြောက်စရာ

နေလအဆိပ်ရှင်(ပ) ❖ ၃၅

ကောင်းသည့် အထိန်းအမှတ်တစ်ခုအဖြစ် လူတိုင်းလက်ခံထားကြပေသည်။

နေလအဆိပ်ပိုင်ရှင်မှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း မသိရပါ။

သို့သော် သူ၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားကြသူများသည် လူကောင်းများ၊ အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးများဖြစ်နေသဖြင့် ထိုလူမှာ လူကောင်းမဖြစ်နိုင်ဟု ယေဘုယျဆိုနိုင်ပေသည်။

သိုင်းလောက၌ ရေပန်းစားနေသည့်စကားမှာ နေလအဆိပ်ထိမှန်သွားလျှင် ကုရာနတ္ထိဆေးမရှိဘဲ သေဆုံးသွားရမည်ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

ယခု လင်းရီသည် နေလအဆိပ် ထိမှန်ခဲ့ပြီးဖြစ်လေသည်။

သတိလစ်ပြီး ညိုမည်းသော မျက်နှာသည် ကျင်ပို့၏စကားကိုထောက်ခံသည့်သဘော ရှိလေသည်။

“ကျင်ပို့..မြန်မြန်ပြောစမ်း၊ ဖေဖေ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သခင်..သခင်ကြီးဟာ နေလအဆိပ် ထိလာခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဖေဖေဟာ..”

ရုတ်တရက် လင်းကြည်သည် ဆေးဆရာထင်းရှမ်းအား သတိရလာသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ သူဟာ ဘယ်လိုရောဂါဝေဒနာမျိုးကိုမသိသက်သာပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးနိုင်တယ်လို့ နေလအဆိပ်ကြီးနေ

၃၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တာပဲ၊ သူ့ဆီသွားပြီး အကူအညီတောင်းရမယ်”

လင်းကြည်သည် ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ ဖေဖေကိုကြည့်ထားလိုက်၊ ငါ ဆေးဆရာကို သွား
ပင့်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုပြောကာ ရေလှိုင်းစားသောက်ဆိုင်ဆီသို့ တဟုန်ထိုးပြေး
လွှား ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

နေလအပ်ရှင် (၁) ❖ ၃၇

ရေလှိုင်းစားသောက်ဆိုင်...။

လင်းကြည် ရေလှိုင်းစားသောက်ဆိုင်သို့ ပြန်လည်ရောက်
ရှိလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်ထဲ၌ ဆေးဆရာထင်းရှမ်းတို့ အငြိမ့်သား ထိုင်နေကြ
သည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

အမှန်ဆိုလျှင် သူတို့အား မောင်းထုတ်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ ထွက်မ
သွားသေးဘဲနေသည်မှာ စိတ်ဆိုးစရာဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ယခုအချိန်၌ သူတို့ ထွက်မသွားသေးဘဲ ရှိနေကြ
သည်ကိုတွေ့မြင်ရသဖြင့် လင်းကြည် ခမ်းသာသွားလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ဆေးဆရာထင်းရှမ်းတို့ သားအဖအနီးသို့ ချဉ်း
ကပ်သွားလိုက်လေသည်။

ထင်းရှမ်းနှင့်ထင်းလျှံတို့သည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို
အေးအေးဆေးဆေးပင် စားသောက်နေကြလေသည်။

သူတို့အနီးသို့ လင်းကြည်ရောက်လာသည့်တိုင် မမြင်ချင်
ယောင် ဆောင်နေကြလေသည်။

လင်းကြည်မှာ သူတို့အနီး၌ရပ်ကာ ရုတ်တရက် မည်သို့
စကား ဖျန်မသိဘဲ ခေါင်းကုပ်နေမိလေသည်။

ဤတွင် ထင်းလျှံက...

“ဖေဖေ..တစ်ချို့လူတွေဟာ သမီးတို့ကို ဝတ်မြင့်ကြ
တယ်လို့ပြောပြီး သူတို့ကိုယ်တိုင်တော့ ဗလောင်လဲလုပ်တတ်ကြ

၃၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တယ်နော်၊ အရေးအကြောင်းနဲ့ကြုံလာရင် မျက်နှာသေကလေးနဲ့ သနားဖို့ကောင်းတဲ့အပြင် ရွံစရာတောင်ကောင်းသေးတယ်”

ဟု စောင်းမြောင်းပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ထိုစကားကြားလျှင် လင်းကြည် ဒေါသထွက်သွားလေ သည်။

ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား၏။

သို့သော် တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းမျှသာ လှမ်းရသေးသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ အချိန်မီ ဆေးကုရပါမှ အသက်ရှင်နိုင်မည်ကို တွေးမိသဖြင့် တုန့်ခနဲရပ်သွားပြန်လေတော့သည်။

ထင်းလျှံသည် လင်းကြည်ကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့် လိုက်ပြီးလျှင် ဟင့်ခနဲ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်လေသည်။

“တစ်ချို့လူတွေဆိုရင် ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့ အင်မ တန် အောက်တန်းကျတာ ဖေဖေရဲ့”

လင်းကြည် ပင့်သက်ရှိက်လိုက်သည်။

သူမ၏စကားကို မကြားချင်ဟန်ဆောင်ကာ ထင်းလျှံတို့ အနီးသို့ ပြန်လည်ချဉ်းကပ်သွားပြီးလျှင်...

“ဘာ”

ဟု ခေါ်လိုက်လေသည်။

ထင်းရှမ်းက လှည့်မကြည့်ပါ။

အသားကင်တစ်ဖတ်ကို ဝါးနေရာမှ ကြမ်းပြင်ပေါ် ထို့ခနဲ

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၃၉

ထွေးချလိုက်ပြီး...

“ည့်လိုက်တဲ့ဟင်း၊ သားရေပြားကြီးကို ဝါးနေရသလိုပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရေလှိုင်းစားသောက်ဆိုင်မှ ဟင်းလျာများကို တမင်နှိမ် လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ဟင်းပန်းကန်များ တက်တက်စင်အောင် ပြောင် နေသဖြင့် သူတို့ တဝတပြစားဆောက်ထားကြမှန်း သိနိုင်လေသည်။

လင်းကြည်က မကြားချင်ဟန်ဆောင်လိုက်ရပြန်သည်။

စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျှော့ချရင်း...

“ဘာ...ကျွန်တော် ပြောစရာတစ်ခုရှိလို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထင်းရှမ်းက လှည့်မကြည့်ပါ။

“ဘာ”

လင်းကြည်က တတိယအကြိမ် ခေါ်လိုက်တော့မှ လှည့် ကြည့်လာလေသည်။

လင်းကြည်အား မျက်လုံးကြီးပြုံး၍ကြည့်ကာ...

“မင်း ငါ့ကိုခေါ်သလား”

ဟု မေးလေသည်။

လင်းကြည်က...

“ဟုတ်ပါတယ် ဘာ”

၄၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“အံ့မယ် မင်းက တယ်လည်းယဉ်ကျေးနေပါလား။ တန်တော့ ငါ့ဆီက အကူအညီတစ်ခုခု တောင်းချင်နေပြီထင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဘာပြောတာ မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟင်း...ဟင်း...လူတွေဟာ အကူအညီလိုတော့လည်း မျက်နှာချိုသွေးတက်ကြသားပဲကွ၊ အကူအညီ မလိုဘူးဆိုရင်တော့ အော်လားငေါက်လားနဲ့၊ ကံပါလေ မင်းဘာပြောချင်သလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ နားထောင်ရတာပေါ့”

လင်းကြည် ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော့်ဖေဖေဟာ နေလအဆိပ်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်လာခဲ့ပါတယ်၊ တောအုပ်အရှေ့မှာ ရှိနေပါတယ်၊ အဲဒါ ကျေးဇူးပြုပြီး ဆေးကုပေးဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

မပြောမဖြစ်၍သာ ပြောလိုက်ရသည်။

ဆေးဆရာထင်းရှမ်းထံမှ အကူအညီတောင်းလိုစိတ် လုံးဝ မရှိပါချေ။

သူ၏စကားကြားလျှင်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဆေးဆရာထင်းရှမ်း ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ထင်းရှမ်း၏သမီး ထင်းလျှံက...

“ဟွန်း...အခုမှလာပြီး ဖေဖေကို လေးလေးစားစားဆက်ဆံ

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၄၁

ဖို့ သတိရတော့တယ်”

ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

ဆေးဆရာထင်းရှမ်းက...

“သမီး...ဖေဖေဟာ ဆေးဆရာတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား၊ ချစ်တဲ့လူ မုန်းတဲ့လူ မခွဲခြားဘဲ ဝေဒနာရှင်မှန်ရင် ဆေးကုပေးရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ကဲ...ကဲ...မင်းက ကျုပ်ကို မလေးမစားပြောဆိုခဲ့တာတွေကို တောင်းပန်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ဆေးလိုက်ကုပေးပါမယ်”

“ဟင်း...ဖေဖေကလည်း သဘောထားကြီးလိုက်တာ”

ထင်းလျှံက မကျေမနပ် ပြောလေသည်။

ထင်းရှမ်းက လက်ကာပြလိုက်ပြီးလျှင်...

“သူ ဘာပြောမလဲ စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့ သမီးရယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

လင်းကြည် အခက်တွေ့သွား၏။

ထင်းရှမ်းသည် သဘောထားကြီး၍မဟုတ်ဘဲ မိမိအား ချိုး

နှိမ်ချင်၍ဖြစ်မှန်း ရိပ်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ကျွန်တော် ပြောမှားဆိုမှားရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါလို့တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဖေဖေကို ဆေးကုပေးပါခင်ဗျာ”
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

၄၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထင်းရှမ်းက ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

လင်းကြည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဦးက အခုလိုရယ်မောနေတာဟာ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ စကားကို လက်မခံနိုင်လို့လားဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ထင်းရှမ်းက...

“လက်မခံနိုင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းက တောင်းပန်တယ် ဆိုပေမယ့် မင်းရဲ့ စကားသံက မာတောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေလို့ပါ ကွ”

“ကဲ..ကဲ..ပြောနေရင် အချိန်ကုန်ပါတယ်၊ ငါ့ရှေ့မှာ နူးထောက်ပြီး ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်လို့ တစ်ခွန်းပဲပြောလိုက်၊ ငါလက်ခံလိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဗျာ”

လင်းကြည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

ထင်းလျှံက...

“ဖေဖေ..သူက အင်မတန် မာနကြီးတာ၊ နူးထောက် တောင်းပန်မယ့်လူစား မဟုတ်ဘူး၊ ဆက်ပြောနေလို့ အချိန်ကုန်တာ ပဲရှိမယ်၊ သမီးတို့ သွားကြပါစို့ရှင်”

ဟု ကြားဝင်ပြောလေသည်။

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၄၃

ထင်းရှမ်းက လင်းကြည်အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူမ၏စကားကို သဘောတူသလို ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ငါ့သမီးပြောတာ မှန်တယ်၊ ကဲ သွားကြစို့”

ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

လင်းကြည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

သူ့အား တမင်သက်သက် အနိုင်ကျင့်စော်ကားမှန်းသိသော်လည်း မတတ်သာတော့သဖြင့် ရုတ်တရက် နူးထောက်ချလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ထင်းရှမ်းနှင့်ထင်းလျှံတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ကြလေသည်။

ထင်းရှမ်းက...

“လောကပေါ်မှာ ကျုပ်မကုနိုင်တဲ့ ဝေဒနာဆိုတာ မရှိသေးဘူး၊ နေလအပ်ဟာ ဘာမို့လဲ၊ လာ သွားကြမယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

လင်းကြည်မှာ စိတ်ဆိုးရန်ပင် သတိမရတော့ဘဲ...

“ကျွန်တော့်နောက် လိုက်ခဲ့ပါဗျာ”

ဟုပြောကာ ရှေ့မှလမ်းပြခေါ်ဆောင်သွား၏။

ထင်းလျှံတို့သားအဖသည် ရင်ကော့ကာ လင်းကြည်နောက်

သို့ လိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

လင်းကြည်က ယခုတော့ ခြေသုတ်ပုဆိုးမြွေစွယ်ကျိုးဖြစ်
နေသည်ကို ထင်းလျှံ ကျေနပ်မဆုံးဖြစ်နေ၏။

သူမသည် ဖခင်ကြီးအား...

“သူ့အဖေကို ဆေးကုမပေးနဲ့နော်”

ဟု တီးတိုးမှာကြားလိုက်သည်ကို လင်းကြည် မသိခဲ့ပါဘဲ

ကား။

ရန်ကြွေး

သစ်ပင်ကြီးအောက်၌ ကျင်ပို့နှင့်ဆိုင်လှလင်များ ရှိနေကြ
သည်။

သူတို့သည် ဆေးဆရာသွားပင့်သည့် လင်းကြည် ပြန်လာ
မည့်လမ်းကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်မျှော်နေကြခြင်း မရှိပါ။

သူတို့အားလုံး ငိုကြွေးနေလေသည်။

သူတို့ ငိုကြွေးသံကို အဝေးမှပင် ကြားနေရလေတော့၏။

လင်းကြည် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဒုက္ခတော့ ရောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့”

လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်ကာ ကပျာကယာ ပြေးသွားလေသည်။

ထင်းရှမ်းနှင့်ထင်းလျှံတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်

ကြည့်လိုက်ကြပြီး ခပ်သူတ်သူတ် လိုက်ပါလာကြ၏။

၄၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျင်ပို့သည် လင်းကြည်အား တွေ့မြင်သွားသည်နှင့်...

“ဟီး...ဟီး...သခင်ကြီး ဆုံးသွားပြီဗျ”

ဟု ပိုကြွေးရင်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောလာလေတော့သည်။

လင်းကြည်မှာ နားထဲ အုံးခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဖေဖေ”

အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်ပြီး တိုးဝင်သွားရာ ဝိုင်းအုံနေကြသည့် ဆိုင်လူလင်များ ဘေးသို့ရှဲသွားကြ၏။

ထိုအခါ လင်းရီမှာ သစ်ပင်ကြီးကိုမှီကာ သေဆုံးနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ရလေတော့သည်။

“ဖေဖေ...ဖေဖေ”

လင်းကြည်က တကြော်ကြော် ခေါ်လိုက်ပါသော်လည်း လင်းရီ ကြားနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

လင်းကြည်၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ တရဟော စီးကျလာလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင်...

“ဘေးဖယ်လိုက်ကြစမ်း၊ ကျုပ် စစ်ဆေးကြည့်မယ်”

ဆေးဆရာထင်းရှမ်း၏အသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လင်းကြည်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

လင်းကြည် ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်သွားလေသည်။

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၄၇

“တောက်...လူယုတ်မာကြီး၊ ခင်ဗျား တမင်အချိန်ဆွဲနေတာနဲ့ ကျုပ် အဖေသေရပြီ”

ဟု အော်ဟစ်ရင်း ဆတ်ခနဲ ခုန်ထကာ ရှေ့တိုးလာသည့် ဆေးဆရာထင်းရှမ်း၏ မျက်နှာသို့ လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်လေသည်။

“မင်း ဘာလုပ်တာလဲ”

ထင်းရှမ်း ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ထင်းလျှံက...

“ရှင် မတရားမပြောနဲ့၊ ရှင့်အဖေ သေရတာ ကျွန်မ အဖေကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ နေလအဆိပ်ကြောင့်ဆိုတာ မှတ်ထားဦး”

ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

လင်းကြည်က...

“အခုမှ ဆင်ခြေမပြောနဲ့၊ ခင်ဗျားအဖေ တမင်အချိန်ဆွဲခဲ့လို့ အခုလိုဖြစ်ရတာ”

“ဪ...ရှင်က ကျွန်မအဖေအပေါ် အပြစ်ပုံချတယ်ပေါ့လေ ကျွန်မအဖေနဲ့ မတွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဖေဖေ ဆေးကုပေးဖို့ အပင်ပန်းခံပြီး လိုက်လာတယ်ဆိုတာ သတိလည်းထားဦး”

လင်းကြည်မှာ ဆေးဆရာထင်းရှမ်းအား ဆက်ပြီး မတိုက်ခိုက်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

ဆေးဆရာထင်းရှမ်းက...

၄၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“မင်းအဖေ သေရတာ နေလအဆိပ်ကြောင့်ပဲ၊ မကျေနပ်ရင် သူတို့ကိုလိုက်ရှာပြီး စာရင်းရှင်းပေါ့၊ ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ကဲလာ သမီး ဖေဖေတို့သွားကြမယ်”

စကားဆုံးလျှင် ထင်းလျှံ၏လက်ကိုဆွဲကာ လျင်မြန်စွာ ထွက် ဘေးလေသည်။

စင်းလျှံလည်း ဘာမှမပြောဘဲ လိုက်သွား၏။

ပင်းကြည်မှာ သူတို့အား တားမြစ်ခြင်းမပြုချေ။

အဲကို တင်းတင်းကြိတ်ရင်း...

“ဖိတ်ချ၊ ကျုပ်က နေလအဆိပ်ကို ရအောင်ရှာမယ်၊ ကျုပ်အဖေအတွက် သွေးကြွေးဆပ်မယ်”

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

သူ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းထွက်လာသည်။

တိုက်ခတ်လာသည့် လေပြည်နှင့်အတူ သိုင်းလောကသို့ တိုင် လွင့်ပျံ့သွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေတော့သည်။

နေလအဆိပ်ရှင် (ပ) ❖ ၄၉

သူ ဘယ်သူလဲ

လေပြည်လေညင်း ဝေယမ်းတိုက်ခတ်နေ၏။

ရော်ရွက်ဝါကလေးများ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျလာသည်။

သင်္ချိုင်းမြေအစွန်တွင် အသစ်စက်စက် မြေပုံတစ်ခု ရှိနေသည်။

လင်းကြည်သည် မြေပုံရှေ့၌ ဒူးထောက်ကာ တံရှုံ့ရှုံ့ငိုကြွေးနေလေသည်။

သူ့အတွက် အားကိုးအားထားပြုစရာ ရွှေတောင်ကြီး ကွယ်သွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

“နေလအဆိပ်ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်မယ်လို့ ကျွန်တော်ကတိပေးပါတယ် ဖေဖေ”

၅၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဟူသောစကားလုံးကို လင်းကြည် အထပ်ထပ် ရေရွတ်နေ
လေသည်။

သူ၏အနီးတဝိုက်တွင် မည်သူမျှရှိမနေတော့ပါ။

ဆိုင်လုလင်များသည် စားသောက်ဆိုင်သို့ ပြန်သွားကြပြီ
ဖြစ်လေသည်။

လင်းကြည်သာလျှင် ဖခင်၏ မြေပုံရှေ့၌ ကြာမြင့်စွာအား
ထောက်ငိုကြွေးလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရုတ်တရက် သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာ၏။

လင်းကြည် ကြားသွားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းနေသဖြင့် ဝိုးတဝါးဖြစ်နေ
သည့် မြင်ကွင်းတွင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်
ရလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီး အနက်
ရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

လင်းကြည်က မျက်ရည်များ သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး သေသေ
ချာချာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ ရောဂါဝေဒနာ ပြင်းထန်စွာ ခံစား
နေရသည့် လူမမာတစ်ယောက်နှင့် တူလှကြောင်းတွေ့ရ၏။

လင်းကြည် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၅၁

ဟုလည်း လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်လေသည်။

သမီးမြီးမြီးအတွင်းသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ရောက်ရှိလာသည့်
အမျိုးသမီးကြီးမှာ မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိရသဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန်
လည်း အသင့်ပြင်ထားလိုက်လေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် လင်းကြည်အမေးကို မကြားသည့်
အလား မြေပုံကိုသာ မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်နေလေသည်။

လင်းရီ၏မြေပုံပေါ်၌...

“သိုင်းသမားကြီးလင်းရီ”

ဟု ကဗျည်းစာသား ရေးထိုးထားပေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် ကဗျည်းထိုးထားသည့် စာတန်းကို
ဖတ်ရင်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားလေသည်။

“သူ..သူ..သေသွားပြီပေါ့”

သူမ၏အသံ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေ၏။

ယခုချက်ချင်းပင် ငိုချလိုက်တော့မည့်အသွင်မျိုး ရှိလေ
သည်။

လင်းကြည် အံ့သြသွားပြီး...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော့်ဖေဖေကို သိလို့လား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် မျက်ရည်မကျအောင် မျက်စိတောင်
တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း လင်းကြည်ဘက် လှည့်လာလေသည်။

လင်းကြည်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး

“မင်းဟာ လင်းရီသား ဟုတ်လား”

ဟု မေးလေသည်။

လင်းကြည် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါထက် မင်းအမေကောကွယ့်”

လင်းကြည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မေမေ မရှိပါဘူး၊ မေမေ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တာ ကြားလုပ်ပါ
ပြီခင်ဗျာ”

“လက်စသတ်တော့ မင်းအမေ သေသွားပြီကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားတာလဲကွယ့်”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူးခင်ဗျာ၊ မေမေဆုံးသွားတဲ့အချိန်
တုန်းက ကျွန်တော် ငယ်သေးတော့ ကောင်းကောင်းမမှတ်မိတော့
ပါဘူး”

အမျိုးသမီးကြီး သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“အင်း...အခုတော့ မင်းအဖေကော အမေကော မရှိကြ
တော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

လင်းကြည်မှာ မိဘနှစ်ပါးမရှိတော့ဘဲ တစ်ကောင်ကြွက်

ဘဝ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာတော့သည်။

အမျိုးသမီးကြီးက...

“နေပါဦး၊ မင်းရဲ့အဖေဟာ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိနေတာပဲ
မဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုကြောင့်များ သေဆုံးသွားရတာလဲကွယ့်”

ဟု မေးလေသည်။

လင်းကြည်က...

“ဖေဖေ...အသတ်ခံလိုက်ရတာပါ ခင်ဗျာ”

“ဘာကွယ့် အသတ်ခံလိုက်ရတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ နေလအဆိပ်ကြောင့် သေရတာပါ”
အမျိုးသမီးကြီး၏မျက်နှာတွင် ခံပြင်းနာကျည်းသည့် အ
ရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

လင်းကြည်အား ဒုတိယအကြိမ် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်ပြီး...

“နေလအဆိပ်ဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတယ်
လို့ သတင်းတွေ ဖြစ်ပေါ်နေတာပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

လင်းကြည် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် သုတ်သင်ပစ်မယ်”

အမျိုးသမီးကြီးက...

“သုတ်သင်ပစ်မယ် ဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီ”

သူမသည် ရှေ့သို့ လှစ်ခနဲတိုးလာပြီး လင်းကြည်၏ရင်ဝကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

လင်းကြည် ကြောင်အမီးအမီးဖြစ်သွား၏။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်..”

“ဝုန်း”

“အား”

လင်းကြည်မှာ အနောက်ဘက် လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

အမျိုးသမီးကြီးက ထပ်မံတိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ ရပ်ကြည့်နေသည်။

လင်းကြည် ကပျာကယာ လူးလိမ့်ထလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဗျ”

ဒေါသတကြီး အော်ပြောလိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ရှေ့သို့ လှစ်ခနဲ တိုးလာပြီး လင်းကြည်အား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် လင်းကြည် မဲပြုံးပြုံးရင်း...

“ဒါမျိုး မရဘူးဗျ”

ဟု ပြောကာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သို့သော် သူက အမျိုးသမီးကြီး၏လက်ကို ပုတ်ထုတ်ရန်

ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် အမျိုးသမီးကြီး၏လက်ဝါးသည် သူ၏ရင်ဝကိုရိုက်မိပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

လင်းကြည်မှာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားပြန်လေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက...

“ဟွန့်..မဖြစ်စလောက် ပညာလေး တတ်ထားတာနဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောနေရသေးတယ်၊ နေလအဆိပ်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ မပြောနဲ့၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပဲ ကာကွယ်စမ်းပါဦး”

ဟု ပြောလေသည်။

လင်းကြည် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“သေဖို့သာ ပြင်ထား”

အော်ငေါက်ရင်း အမျိုးသမီးကြီးထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက...

“သွားစမ်း”

ပြောရင်း လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

“အား”

လင်းကြည် လွင့်စဉ်သွားပြန်လေသည်။

၅၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ယခု သူ့နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများ ယိုစီးကျလာ၏။
သူ၏ အဝတ်အစားများလည်း ညစ်ပတ်ပေကျံကုန်လေ
သည်။

လင်းကြည် ထရပ်လိုက်သောအခါ မဟန်နိုင်ဘဲ ဒဃီးဒယိုင်
ဖြစ်နေလေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးအား မယုံနိုင်စွာကြည့်မိလေသည်။

သူ၏သိုင်းပညာ ခေသည် မဟုတ်ပါ။

သိုင်းသမားကြီးလင်းရီ၏သားဖြစ်သည့် အလျှောက် သိုင်း
လောက လူငယ်လူရွယ်များတွင် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားနိုင်သည့်အဆင့်ရှိ
သူ ဖြစ်လေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးနှင့်တွေ့မှ သူမ၏အင်္ကျီစကိုပင် ထိအောင်
မတိုက်နိုင်ဘဲ မရှုမလှ ခံနေရခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

အမျိုးသမီးကြီးက...

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ နေလအဆိပ်ကို မင်း
ကလိုက်ရှာပြီး သုတ်သင်ပစ်ချင်သေးသလား”

ဟု မေးလေသည်။

လင်းကြည်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

ရုတ်တရက် ဖခင်၏မြေပုံဘက်သို့လှည့်ကာ ခူးထောက်ချ
လိုက်ပြီး...

“ဖေဖေရယ်...အသုံးမကျတဲ့သားဟာ ဖေဖေရဲ့ရန်သူကို

နေလအဆိပ်ရှင် (ပ) ❖ ၅၇

သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး၊ သားကို
ခွင့်လွှတ်ပါတော့၊ သားဟာ ဖေဖေသား မပီသတော့ပါဘူး”

ဟုပြောရင်း ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ၏နံဘေးသို့ အမျိုးသမီးကြီး ရောက်ရှိလာ
လေသည်။

လင်းကြည်က တိုက်ခိုက်ရန် မကြိုးစားပါ။

ကြိုးစားလျှင် အရာထင်မည်မဟုတ်သဖြင့် လှည့်မကြည့်
ဘဲ ငိုကြွေးနေလေသည်။

“မင်း ဘာကြောင့်ငိုနေတာလဲ၊ ယောက်ျားဆိုတာ မငိုရ
ဘူးကွယ့်”

အမျိုးသမီးကြီးက ပြောလိုက်လေသည်။

သူမ၏စကားသံ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေ၏။

အကြင်နာတရား လွှမ်းမိုးသည့် နွေးထွေးသောကသံမျိုး
ဖြစ်လေသည်။

လင်းကြည် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

သူမ၏လေသံ အဘယ်ကြောင့် ပြောင်းလဲသွားရပါသ

နည်း။

အမျိုးသမီးက...

“ငါက မင်းကို မုန်းလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ နေလအဆိပ်ကိုရှင်
ဆိုင်မယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့သိုင်းပညာနဲ့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူးဆိုတာ လက်

၅၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တွေ့ပြချင်လို့ပါကွယ်”

ဟု ပြောလေသည်။ လင်းကြည်မှာ သူ့အား ဝေဖန်ပြောဆို
နေသည့်တိုင် အမျိုးသမီးကြီးအား စိတ်မဆိုးတော့ချေ။

သူမ၏စကားမှာ အဓိပ္ပါယ်ပြည့်ဝလှသည် မဟုတ်ပါလား။
လင်းကြည် ပင့်သက်ရှိကံကား...

“ကျွန်တော် သိုင်းပညာ ထပ်သင်ဦးမယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက...

“ဘယ်သူ့ဆီမှာ သင်မှာလဲ”

ဟု မေးလေသည်။ မှန်ပေသည်။

သူ့အား မည်သူက သင်ကြားပေးမည်နည်း။

သင်ကြားပေးသူ ရှိသည့်တိုင် ထိုသူသည် နေလအဆိပ်ကို
အနိုင်တိုက်ခိုက်သည့် သိုင်းပညာမျိုး သင်ပေးနိုင်မှဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

လင်းကြည်က အမျိုးသမီးကြီးအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက သင်ပေးချင်တယ်လို့ ပြောရင်တောင် ကျွန်
တော်လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာလည်း
မသိရသေးဘူး၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားရဲ့သိုင်းပညာ တော်တယ်ဆိုပေ
မယ့် နေလအဆိပ်ကို အနိုင်ရမယ်လို့ ဘယ်သူက အာမခံနိုင်မှာလဲ”

သူ၏စကားကိုကြားလျှင် အမျိုးသမီးကြီးက ပြုံးမိလေ
သည်။

နေလအဆိပ်(ပ) ❖ ၅၉

“မင်းကို ငါက သင်ပေးမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သင်ပေးနိုင်တဲ့
လူတစ်ယောက်ဆီကိုတော့ ပို့ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

“သူက ခင်ဗျားထက် သိုင်းပညာ ပိုတော်လို့လား”

အမျိုးသမီးကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် သိုင်းလောကထိပ်သီး သိုင်းသမားတွေထဲမှာ ပါ
သလား”

အမျိုးသမီးကြီးက...

“ငါပြောတဲ့သူဟာ သိုင်းလောကထိပ်သီးတွေလို နာမည်
ကျော်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် နာမည်မကျော်ဘဲ သိုင်းပညာ
တော်တဲ့လူတွေ သိုင်းလောကမှာ တစ်ပုံတပင်ကြီးရှိနေတာပဲ”

ထိုစကားကြားလျှင် လင်းကြည် စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

အမျိုးသမီးကြီး ရိပ်မိသွားပုံရလေသည်။

“ဘာလဲ နာမည်မကျော်ဘူးဆိုလို့ မင်းက အထင်သေးတာ
လား၊ နေလအဆိပ်ကော ဘယ်တုန်းက ပေါ်လာတာလဲ၊ မကြာသေး
ဘူးမဟုတ်လား၊ အခုဆို နာမည်ကြားတာနဲ့ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး
ဖိန့်ဖိန့်တုန်နေရပြီ၊ ငါပြောတဲ့သူဟာ ငါ့ထက် ဆယ်ဆမက ပိုတော်
တယ်ဆိုရင်ကော”

“ဆယ်ဆ”

လင်းကြည် လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်၏။

၆၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အမျိုးသမီးကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါပြောတာတောင် နည်းနေဦးမယ်၊ သူက
ဒီထက်တောင် ပိုတော်နေဦးမှာပဲ”

လင်းကြည် စိတ်ဝင်စားသွားလေတော့သည်။

အမျိုးသမီးကြီးက...

“ဘယ်လိုလဲ၊ မင်း သင်မယ်မဟုတ်လား”

ဟု မေးလေသည်။

လင်းကြည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မစဉ်းစားတော့ဘဲ...

“ကျွန်တော် သင်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးကြီး ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒါဖြင့် လိုက်နာ”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

လင်းကြည်သည် ရေလှိုင်းစားသောက်ဆိုင်သို့ မပြန်တော့

ပါ။ သွားပြီး နှုတ်ဆက်ခြင်းလည်း မပြုတော့ပါ။

အရာရာအားလုံး လျစ်လျူရှုကာ အမည်မသိ လူစိမ်းအမျိုး
သမီးကြီးနောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့သည်။

နောက်ကြောင်းရှိတဲ့လူ

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံ၊ မြင်းလှည်းဘီးလိမ့်သံများသည် သာယာလှပ
သော တောလမ်းကလေးအတိုင်း အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ
မောင်းနှင်နေလေသည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသမားမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်တောင်
မခတ်အကဲခတ်ကြည့်ရင်း တစ်နေရာသို့အရောက်တွင်...

“ဟေး...ရပ်လိုက်စမ်း”

မြင်းများကို အော်ငေါက်ကာ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

၆၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မြင်းလည်းအတွင်းမှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်၏ မေး
မြန်းသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မြင်းလည်းသမားက...

“ရှေ့မှာ လူတစ်စု လမ်းပိတ်ထားလို့ပါ အစ်မကြီး”

ဟု ချက်ချင်း ပြန်လည်အဖြေပေးလေသည်။

“ဘာပြောတယ်”

စကားသံနှင့်အတူ မြင်းလည်းတံခါးပွင့်သွားပြီး အမျိုးသမီး
ကြီးတစ်ယောက် ဆင်းလာလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားလေ
သည်။

သူမ၏နောက်ပါးမှ လင်းကြည်လည်း ဆင်းလာ၏။

သူတို့ လမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လူတစ်စု လမ်းပိတ်ထား
ကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုလူစုအား ဦးဆောင်လာသူမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိ
ပြီး ခန္ဓာကိုယ် ထွားကျိုင်းသည့် လူသန်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေ
သည်။

ဗလကောင်းသလို သိုင်းပညာထက်မြက်ပုံပေါ်ပြီး ခက်ထန်
မောက်မာသည့် အသွင်ရှိလေသည်။

သို့သော် ထိုလူသည် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် အ
မျိုးသမီးကြီးအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကျိုးနွံသည့်အသွင် ချက်

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၆၃

ချင်းပြောင်းလဲသွား၏။

မြေပေါ် ခူးထောက်ချလိုက်ပြီး...

“သခင်မကြီးကို ဂါရဝပြုပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလာလေသည်။

လင်းကြည်သည် ထိုလူစုနှင့် ကျိန်းသေတိုက်ခိုက်ရလိမ့်
မည်ဟု ယူဆထားလေသည်။

သို့သော်...

ထိုလူစုသည် အမျိုးသမီးကြီးအား သိရှိပြီး ဂါရဝပြုနေသည်
ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့သြမဆုံး ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

ထိုလူစုကိုတစ်လှည့် အမျိုးသမီးကြီးကို တစ်လှည့် နားမ
လည်နိုင်စွာ ကြည့်နေမိတော့သည်။

လူသန်ကြီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့် အမျိုးသမီးကြီး
မကျေမနပ် ဖြစ်သွားပုံရလေသည်။

“စုလုံး...မင်း ဘာလာရှုပ်တာလဲ”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

စုလုံးဆိုသည့် လူသန်ကြီးက...

“သခင်မကြီးထွက်သွားတာကြောင့် သခင်ကြီးက အတော်
ကို စိတ်ပူနေပါတယ်၊ လိုက်ရှာဖို့ အမိန့်ထုတ်ထားလို့ ကျွန်တော်တို့
လူစုက...”

“ညော်..ငါ့ကို လိုက်ရှာနေကြတာပေါ့လေ”

၆၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဟုတ်..ဟုတ်ပါတယ် သခင်မကြီး”

အမျိုးသမီးကြီး မဲ့ပြီးပြီးလိုက်လေသည်။

“ငါက မနေချင်တော့လို့ ထွက်လာခဲ့ပြီပဲ၊ ငါ့ကို လိုက်ရှာစရာ လိုဦးမှာလား”

“ဒါ..ဒါကတော့ သခင်မကြီးက”

“စကားရှည်တယ်၊ မင်းပြန်သွားတော့”

“သခင်မကြီး..ကျွန်တော်..”

အမျိုးသမီးကြီးသည် စုလုံ၏စကားမဆုံးမီ ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့စကားကို ဂရုမစိုက်တာဟာ ငါ့ကို လူမထင်လို့ ဟုတ်လား”

စုလုံဆိုသူ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ဒီ...ဒီလိုသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး သခင်မကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို သခင်မကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်လို့”

“မလိုချင်ဘူး၊ ငါ့ရှေ့က အခုချက်ချင်းထွက်သွားကြပေတော့၊ ငါ့ကို လိုက်ရှာတာမျိုး၊ ငါ့နောက်ကို လိုက်နေတာမျိုး ငါမလိုချင်ဘူး”

စုလုံ၏စကားမဆုံးမီ အမျိုးသမီးကြီးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

စုလုံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၆၅

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ သခင်မကြီး သဘောအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရပါစေမယ်”

ဟုပြောကာ ဂူးထောက်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မလှမ်းမကမ်း၌ ဂူးထောက်နေကြသူများအား လက်စေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီးလျှင်...

“သွားကြမယ်ဟေ့”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“နေဦး”

အမျိုးသမီးကြီးက ဟန့်တားလိုက်၏။

စုလုံက အမျိုးသမီးကြီးဘက် ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး...

“အမိန့်ရှိပါ သခင်မကြီး”

အမျိုးသမီးကြီးက...

“မင်းတို့ရဲ့သခင်မကြီးကို ပြောလိုက်ပါ၊ ငါ့အပေါ်ကို အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့အတွက် ငါက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့”

“စိတ်ချပါ သခင်မကြီး၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“အေး...ငါက သူ့ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်လာခဲ့တာမို့ ငါ့ကို လိုက်မရှာစေချင်ဘူး၊ အခု သိုင်းလောကမှာ အတော့်ကို ရှိနေထွေးပွေလီနေတယ်၊ သူထွက်လာရင် စိတ်ဆင်းရဲရလိမ့်မယ်ဆိုတာ ပြော

၆၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ပြလိုက်ပါ”

စုလုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ သခင်မကြီး”

“မင်းတို့ သွားတော့”

စုလုံသည် အမျိုးသမီးကြီးအား ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး

သူ၏လူများနှင့်အတူ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွား၏။

တခဏအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြ
လေတော့သည်။

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၆၇

တောလမ်းကလေးမှာ တစ်စထက်တစ်စ ကျဉ်းမြောင်းလာ
လေသည်။

လင်းကြည်နှင့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် အမျိုး
သမီးကြီးတို့မှာ တောလမ်းကလေးအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်
သွားနေကြလေသည်။

မြင်းလည်းသမားသည် စုလုံတို့လူစု တားဆီးပြီးသည့်
နောက်ပိုင်း ရှေ့ဆက်ပို့ပေးရန် ငြင်းဆန်လေသည်။

ထို့ကြောင့် လင်းကြည်တို့ ခြေလျင်ခရီးဆက်လာခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက မည်သည့်နေရာသွားမည်ဆိုသည်ကို
မပြောပါ။ လင်းကြည်ကလည်း မမေးပါ။

သူ၏စိတ်ထဲ၌ မေးရန် အကြိမ်ကြိမ်ကြိမ်စွာမိသည့်တိုင်
မမျှော်လင့်ဘဲ ထိုအမျိုးသမီးကြီးအား သံယောဇဉ်တွယ်တာစိတ်များ
ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းကြောင့် မမေးဘဲနေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးနှင့်အတူ သွားလာနေရသဖြင့် စိတ်ချမ်း
မြေ့သည်ဟု ထူးထူးဆန်းဆန်း ခံစားနေရလေသည်။

ထို့အပြင် အမျိုးသမီးကြီးသည် ဝေဒနာတစ်စုံတစ်ခု ခံစား
နေရုံရှိကြောင်း ပို၍ထင်ရှားလာလေသည်။

သူမသည် ခရီးသွားရင်း မောဟိုက်နှမ်းနယ်လာနေလေ
သည်။

သူမ၏မျက်နှာလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လာသည်။

ကြာသော် လင်းကြည် မနေနိုင်တော့ဘဲ...

“ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော်တို့ ခဏနားကြရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်မိလေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် လင်းကြည်အား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အကင်းပါးပြီး စာနာတတ်သည့် လင်းကြည်၏စိတ်ထားကို သဘောကျသွားလေသည်။

သူမ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီလေ၊ နားကြတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လမ်းဘေးကျောက်တုံးကြီးပေါ်၌ ထိုင်ချကာ အနားယူလိုက်ကြလေသည်။

တောလမ်းမ ဝဲဘက်တစ်နေရာတွင် စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခု တသွင်သွင်စီးဆင်းနေပါသည်။

လင်းကြည်က...

“ဒေါ်ဒေါ် ရေသောက်မလား၊ စမ်းချောင်းလေးထဲမှာ ကျွန်တော် သွားခပ်လိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို စမ်းချောင်းလေးဆီသို့ ဆင်းသွားရန်ဟန် ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အဝေးမှ သာယာငြိမ်ညောင်းသော ပလွေသံ

များထွက်ပေါ်လာပါသည်။

အမျိုးသမီးကြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“တောထဲတောင်ထဲမှာ ဘယ်သူကများ ပလွေလာမှုတ်နေတာပါလိမ့်”

တွေးရင်း ထိုင်ရာမှ ငေါက်ခနဲထရပ်လိုက်သည်။

လင်းကြည်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်း ဒီမှာစောင့်နေ၊ ငါ ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဟုပြောကာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

လင်းကြည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အမျိုးသမီးကြီး ထွက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ပလွေသံ တိတ်ဆိတ်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

လင်းကြည်သည် အမျိုးသမီးကြီးနောက်သို့ လိုက်သွားလိုပါသော်လည်း စောင့်နေပါဟု မှာကြားသွားသဖြင့် လိုက်မသွားဖြစ်တော့ပါချေ။

ထိုစဉ်မှာပင် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး လမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်များကြားမှ လူတစ်စု ပြေးထွက်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူစုမှာ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး ကြောက်စရာကောင်းသည့်အသွင် မျက်နှာဖုံးများ တပ်ဆင်ကာ ရုပ်ဖျက်ထားကြသည်။

၇၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လင်းကြည် ရင်ထိတ်သွား၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။

ထိုလူများသည် အဖြေမပေးကြဘဲ လင်းကြည်ထံ ပြေးဝင်
တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

လင်းကြည် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဟေ့လူတွေ ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

အော်ပြောရင်း ကပျာကယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရသည်။

သို့သော် ရုပ်ဖျက်ထားသူလေးယောက်သည် အလွတ်
မပေးဘဲ တကြမ်း တိုက်ခိုက်လာကြခြင်းကြောင့် မတတ်သာတော့
ဘဲ...

“ကျုပ်ကို မတရားလုပ်လို့ ရမလား၊ သိကြသေးတာပေါ့”

အော်ငေါက်ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုလူလေးယောက်သည် နောက်မဆုတ်သည့်အပြင် ပို၍
ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လာကြလေသည်။

လင်းကြည်မှာ သိုင်းပညာ ခေသည်မဟုတ်ပါ။

သို့သော် လက်နက်မဲ့ဖြစ်သလို လေးယောက်နှင့်တစ်
ယောက် တိုက်ခိုက်နေခြင်းကြောင့် မသိမသာ အရေးနိမ့်သွားလေ
သည်။

ရုပ်ဖျက်ထားသူတစ်ယောက်က ဓားဖြင့် အလစ်ဝင်ရောက်

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၇၁

တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင်...

“အင့်”

လင်းကြည်၏ ဝဲဘက်လက်မောင်းတွင် ဓားရှပ်ထိသွားပြီး
သွေးများဖြာကျလာလေသည်။လင်းကြည်မှာ မသံမကွဲသည်းညူကာ နောက်ဆုတ်လိုက်
ရလေသည်။

“မြန်မြန် လုပ်ကြဟေ့”

တစ်ယောက်က အော်ပြောရင်း ဓားဝှေ့ယမ်းကာ လင်း
ကြည်ထံ ခုန်ဝင်လာလေသည်။ထိုလူများသည် သူ့အား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ တစ်ခု
တည်းသာ အာရုံစိုက်နေကြပုံရလေသည်။ရန်ငြိုးရန်စလည်း ရှိ၊ အဖိုးတန်ပစ္စည်း လုယက်ရန်ကြံစည်
ကြခြင်းလည်း မဟုတ်ဘဲ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရန် အဓိကထား ကြိုး
စားနေကြသည်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းလှပေတော့သည်။အဘယ်ကြောင့် တိုက်ခိုက်နေကြသည်ကို သဘောမပေါက်
နိုင်ဘဲ ရှိနေစဉ်မှာပင် ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လာသူ၏ အော်ပြောသံ
ကြောင့် လင်းကြည် ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ဖုလုံ မဟုတ်လား”

ဟု လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်၏။

မှန်ပေသည်။

၇၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရုပ်ဖျက်ထားသူမှာ စုလုံဖြစ်လေသည်။

စုလုံသည် လင်းကြည်က သူ့အား မှတ်မိသွားခြင်းကြောင့်
ထိတ်လန့်သွားပြီး...

“မြန်မြန်လုပ်ကြဟေ့၊ သခင်မကြီး ပြန်မရောက်လာခင်
သူ့ကို ရှင်းပစ်မှဖြစ်မယ်”

ဟု သူ၏လူများအား အော်ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် လင်းကြည်အား ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

လင်းကြည်သည် စုလုံ၏အကြံအစည်ကို ရိပ်မိသွားလေ
သည်။

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားတို့က..”

သူ စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါချေ။

စုလုံနှင့် အပေါင်းပါသုံးယောက်က တရကြမ်း တိုက်ခိုက်
လိုက်ကြခြင်းကြောင့် ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

သို့တိုင် ထိုးသွင်းလိုက်သည့် ဓားတစ်လက်သည် သူ၏ယာ
ဘက်ပခုံး၌ စိုက်ဝင်သွားသဖြင့်...

“အား”

လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိလေသည်။

လင်းကြည် ဒဏ်ရာရရှိသွားသည်ကို မြင်လျှင် စုလုံတို့ အား
တက်သွားကြလေသည်။

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၇၃

လင်းကြည်အား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်နိုင်တော့မည်ဟု
ယုံကြည်မိကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“သေပေတော့”

ဟု အော်ငေါက်ကာ ဖိ၍တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

လင်းကြည်က ခုခံရင်း တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်သွားရ
လေသည်။

ခြေသုံးလှမ်းမျှ ဆုတ်လိုက်ပြီးလျှင် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျောက်
တုံးတစ်တုံးကို ခလုတ်တိုက်မိကာ...

“ဝုန်း”

မြေပေါ် ပက်လက်လန် လဲကျသွားလေသည်။

စုလုံကလည်း ရရှိလာသည့် အခွင့်အရေးကို အလွတ်မပေး
တော့ဘဲ လင်းကြည်၏အပေါ်မှမိုးကာ ဓားဖြင့် ခုတ်ချရန် ဟန်ပြင်
လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ရပ်လိုက်စမ်း”

အော်ငေါက်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

စုလုံတို့လူစု ထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

“သခင်မကြီး ပြန်လာပြီ”

ဟု ရေရွတ်ရင်း ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြ၏။

လင်းကြည်မှာ ကံကောင်းထောက်မပြီး အသက်ချမ်းသာရာ ရရှိသွားလေတော့သည်။

အနက်ရောင်ဝတ် အမျိုးသမီးကြီး ပြန်ရောက်လာပြီဟု ထင်မှတ်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် သစ်ပင်များကြားမှ လူရိပ်တစ်ခု တိုးထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုလူရိပ်မှာ သူတို့အနီးသို့ လျင်မြန်စွာရောက်ရှိလာသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးကြီးမဟုတ်ဘဲ အသက်သုံးဆယ့်ခုနစ်၊ သုံးဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့သြသွားကြလေသည်။

“ဟင်..ဟိုအမျိုးသမီးကြီးလည်း မဟုတ်ပါလား”

မည်သို့ဆိုစေ ဟန့်တားမည့်သူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာခြင်းကြောင့် လင်းကြည် ကံကောင်းသွားခြင်းက အမှန်ပင်။

စုလုံသည် ကြားဝင်နှောက်ယှက်လာသူ တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့် ဒေါသထွက်သွားပြီးလျှင်...

“ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘဲ ဝင်မရှုပ်နဲ့၊ သေသွားချင်သလား”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ငါ့ကို အော်ငေါက်ရဲတာ နည်းတဲ့သတ္တိမဟုတ်ဘူး၊ ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းတို့ သိရဲ့လား”

ဟု မေးလေသည်။

စုလုံက...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်တို့ ဂရုစိုက်ရမှာလား”

ဟု ဘုတောလိုက်ခြင်းကြောင့် အမျိုးသမီးက...

“ကောင်းပြီ”

စကားဆုံးသည်နှင့် မြေပေါ်မှ ခြေတစ်ချက်ဆောင့်လိုက်လေသည်။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရုတ်ခြည်းပင် ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

စုလုံက....

“တိုက်ကြ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး သူ၏အဖော်များနှင့်အတူ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးက စုလုံတို့လေးယောက် အလယ်သို့ တိုးဝင်သွားပြီးလျှင် ခန္ဓာကိုယ် တစ်ပတ်လှည့်ကာ လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင်...

“ခြွမ်း...ခြွမ်း...ခြွမ်း”

“ဝုန်း...ဝုန်း”

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

စုလုံတို့လူစုမှာ ဓားတခြား၊ လူတခြားဖြစ်ကာ ချောက်ဆုတ်

၇၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သွားကြရလေတော့သည်။

စုလုံ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“ခင်...ခင်ဗျား...ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်မိသေလည်

အမျိုးသမီး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟင်...ဟင်...အခုမှ ငါ့နာမည်မေးဖို့ သတိရတော့တယ်ပေါ့
ဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီ မင်းတို့ကို သိအောင်ပြောပြမယ်၊ ငါ့ကို
သိုင်းလောကသားတွေက ‘အလတ်မ’လို့ခေါ်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ငါ့နာမည်က ‘အော့ချူး’ ပဲ”

သူမ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ညည်းကိုး”

“သခင်မကြီး ပြန်ရောက်လာပြီ”

စုလုံ လွှတ်ခနဲ ရွှေ့တက်ကာ နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်လေ
သည်။

မှန်ပေသည်။

သစ်ပင်ကြီးများကြားမှ အနက်ရောင်ဝတ် အမျိုးသမီးကြီး
ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“မေ”

အော့ချူးဆိုသည့် အမျိုးသမီးက လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်လေ
သည်။

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၇၇

အနက်ရောင်ဝတ် အမျိုးသမီးကြီး၏မျက်နှာ ခက်ထန်တင်း

မာသွားလေသည်။

“ငါ့ကို မမလိုခေါ်စရာအကြောင်း မရှိဘူး”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလေသည်။

အော့ချူးသည် သိုင်းပညာတော်ပြီး စုလုံတို့လူစုအား လွယ်
လွင့်တကူ အနိုင်ယူခဲ့ပေသည်။

သို့သော်...

သူမသည် အနက်ရောင်ဝတ် အမျိုးသမီးကြီးနှင့်တွေ့သော
အခါ လွန်စွာမှပင် လေးစားနေဟန် ရှိပေတော့သည်။

လင်းကြည်သည် မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလာပြီး အဖြစ်အ
ပျက်ကို နားမလည်နိုင်စွာ ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ် အမျိုးသမီးကြီးက...

“စုလုံ ဒါက ဘာသဘောလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

စုလုံ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“သခင်မကြီး...ကျွန်...ကျွန်တော်”

“ဘာလဲ မင်းက လင်းကြည်ကို သတ်ပစ်လိုက်ရင် ငါပြန်
လိုက်လာမယ်လို့ ထင်နေလို့လား”

“သခင်မကြီး...ကျွန်တော် မှားပါတယ်”

စုလုံက အဖြစ်ကို ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

၇၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အမျိုးသမီးက...

“မင်းက သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်ရင် ငါက ပြန်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါ မနေချင်တော့လို့ ထွက်လာပြီးမှပြန်ဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူးဆိုတာ နားလည်စမ်းပါ”

စုလုံသည် မြေပေါ် ခူးထောက်ချလိုက်ပြီး...

“သခင်မကြီး ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟု တောင်းပန်လေသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက...

“အင်းမင်းဟာ အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ လင်းကြည်လည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဒဏ်ရာမရဘူးဆိုတော့ မင်းကို ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ မင်းရဲ့မျက်နှာကို နောက်တစ်ခါ ငါမမြင်ချင်တော့ဘူး၊ သွားပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် လက်စေ့ယမ်းပြုလိုက်လေသည်။

စုလုံက ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူ၏အဖော်များနှင့်အတူ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေသည်။

တခဏအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေတော့သည်။

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၇၉

စုလုံတို့လူစု ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် အော့ချူး(ပါ) အလတ်မဆိုသည့် အမျိုးသမီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသေး၏။

အနက်ရောင်ဝတ် အမျိုးသမီးက သူမအား ဂရုမစိုက်ဘဲ လင်းကြည်အနီးသို့ လှမ်းလာပြီး...

“မင်း အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လားကွယ်”

ဟု မေးလေသည်။

လင်းကြည်မှာ ဒဏ်ရာရရှိထားသော်လည်း မမူပါ။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော့်အတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက...

“ရှေ့..ဟောဒီဆေး သောက်လိုက်”

ဆေးလုံးကလေးတစ်လုံး ပေးလေသည်။

လင်းကြည်လည်း မတတ်သာတော့ဘဲ ယူသောက်လိုက်သည်။

ဆေးသောက်ပြီးသည်နှင့် နာကျင်ကိုက်ခဲမှုများ သက်သာသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

အမျိုးသမီးကြီးသည် လင်းကြည်အား အကဲခတ်ခြင်း လိုက်ပြီး စိတ်ချသွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အော့ချူးဘက် လှည့်လိုက်လေသည်။

“မမ အိမ်ကထွက်သွားကတည်းက ကျွန်မလိုက်ရှာခဲ့တာပါ။

နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လုံးလုံး...”

သူမ၏စကား မဆုံးမိ...

“တိတ်စမ်း...ငါ့ကို ဒုက္ခပေးတာ အားမရသေးလို့ လိုက်ရှာ
တာပေါ့လေ။ ညည်းကို ငါကခွင့်လွှတ်နိုင်မယ် ထင်သလား။ သေဖို့
သာ ပြင်ထားပေတော့”

ပြောပြောဆိုဆို လှစ်ခနဲ ခုန်ဝင်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
သည်။

“မမ..ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

အော့ချူးက တောင်းပန်ရင်း နောက်ဆုတ်သွား၏။

သူမ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုပါချေ။

အမျိုးသမီးကြီးက...

“သေဖို့သာ ပြင်ထား”

အော်ငေါက်ရင်း တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အော့ချူးက ပွတ်ကာသိကာ ရှောင်ရှားရင်း...

“မမ..မမဟာ အထီးကျန်တောင်ကြားပိုင်ရှင်နဲ့ လက်ထပ်
လိုက်တာ မဟုတ်လား။ မမအကြောင်း ကျွန်မ စုံစမ်းနေတာ ကြာပါ
ပြီ။ အခု အထီးကျန်တောင်ကြားထဲက ထွက်လာတာကိုတွေ့လို့”

“ညည်းပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်စမ်း”

အမျိုးသမီးကြီးက ဒေါသတကြီး တိုက်ခိုက်နေသဖြင့် အော့
ချူး ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ခပ်ဝေးဝေးသို့ရောက်သည်အထိ ဆုတ်
သွားရလေသည်။

လင်းကြည်သည် သူတို့နှစ်ယောက်၏တိုက်ပွဲကို ပါးစပ်အ
ဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ် အမျိုးသမီးကြီး၏ သိုင်းပညာသည်
အော့ချူးအား ထိအောင်တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်းမရှိသဖြင့် အော့ချူး၏
သိုင်းပညာကို တအံ့တသြဖြစ်နေလေသည်။

အော့ချူးသည် အမျိုးသမီးကြီး ဒေါသတကြီးဖြစ်နေသည်
ကိုတွေ့မြင်ရလျှင်...

“မမ မကြိုက်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မ သွားပါတော့မယ်ရှင်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးထွက်သွားလေ
သည်။

အနက်ရောင်ဝတ် အမျိုးသမီးကြီး လိုက်လံတိုက်ခိုက်ရန်
ဟန်ပြင်နေစဉ် အော့ချူးသည် အဝေးသို့ရောက်ရှိသွားပြီး မြင်ကွင်း
မှပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

အကူအညီ

စုလုံသည် အနက်ရောင်စက် အမျိုးသမီးကြီးအား တောင်း
ပန်ကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သို့သော်...

သူ၏စိတ်ထဲ၌ မတင်မကျ ဖြစ်နေပါသည်။

“ငါ့ရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် သခင်မကြီးက ငါ့ကို တကယ်ပဲ ခွင့်
လွှတ်ပါ့မလား”

ဟု တွေးတော ပူပန်နေမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် အထီးကျန်တောင်ကြားသို့ ရုတ်တရက် မပြန်
နိုင်အောင်ဖြစ်နေပါသည်။

စုလုံက သူ၏လူများကိုခေါ်ကာ ထွက်လာရင်း မြို့ကလေး
တစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ....

“ကဲ.... မင်းတို့ အရင်ပြန်နှင့်ကြ၊ ငါလိုက်လာခဲ့မယ်၊ သခင်
ကြီးကို အဆင်ပြေအောင် ကြည့်ပြီးပြောထားလိုက်ကြ”

ဟု မှာကြားကာ ပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။

သူ၏လူများလည်း နှုတ်ဆက်ကာ အထီးကျန်တောင်ကြား
သို့ ပြန်သွားကြလေသည်။

စုလုံက တစ်ယောက်ထဲ ကျန်ရစ်တော့မှ နောက်ကြောင်း
ပြန်လှဲ့ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော်....

မမျှော်လင့်သောကိစ္စတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသောကြောင့်
အနက်ရောင် အမျိုးသမီးကြီး၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်ရန် ပြန်
မသွားဖြစ်တော့ချေ။

စုလုံက လူတစ်ယောက်နှင့် ဆုံတွေ့လိုက်မိသည် မဟုတ်ပါ

လား။

၈၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

စားသောက်ဆိုင်လေး၌ လူတစ်ယောက် ရှိနေသည်။
ထိုလူမှာ နာမည်ရှိသော သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူ၏အမည်မှာ ကျားချီဖြစ်သည်။

ကျားချီသည် သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်နေသော သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

သူ၏မိခင်နှင့်ညီမ တိုက်ပွဲတစ်ခုတွင် သေဆုံးသွားခဲ့ရပြီး နောက်ပိုင်း ကျားချီက သိုင်းလောကမှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

ယခု...

ကျားချီက စားသောက်ဆိုင်လေးထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကာ စားသောက်နေရင်း ဆိုင်ရှေ့မှဖြတ်သွားသူ တစ်ယောက်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“စုလုံပါလား”

စုလုံသည် ယခင်ကတည်းက သူနှင့်ရင်းနှီးခဲ့သော မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“သူက အထီးကျန်တောင်ကြားထဲ ရောက်သွားပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတယ်လို့ သတင်းကြားခဲ့ရတာပဲ”

စုလုံကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာမိ၏။

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၈၅

သူ့တွင် အရေးကြီးသောကိစ္စတစ်ခု ဆောင်ရွက်စရာရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

“အတော်ပဲ ငါ့ရဲ့ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရာမှာ စုလုံကို အသုံးချရမယ်”

ကျားချီ ပြုံးလိုက်သည်။

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်ကိုခေါ်ကာ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် တွေ့မြင်နေရသော စုလုံကို ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

“သူ့ကို သွားခေါ်ပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာလေး”

ဆိုင်လုလင်လည်း ကျားချီ စေခိုင်းသည့်အတိုင်း ဆိုင်အပြင်ဘက်ထွက်ကာ စုလုံအား သွားခေါ်လိုက်လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၈၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

စုလုံက ဆိုင်ထဲရောက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ကျားချီက....

“ကြွပါဗျာ.... ကြွပါ”

မိတ်ခေါ်ကာ နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာ
များ ထပ်မံမှာကြားကာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးလိုက်လေသည်။

စုလုံ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေ၏။

“မိတ်ဆွေက ကျုပ်ကိုမိတ်ခေါ်လိုက်တာ အကြောင်းရှိမယ်
ထင်ပါတယ်”

ကျားချီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဘယ်လို အကြောင်းကိစ္စများလဲ.... ပြောပါဦး”

ကျားချီက စုလုံ သူ့ကိုမမှတ်မိသည်ကိုပင် ဝမ်းသာနေမိ
လေသည်။

“မိတ်ဆွေက ဆရာကြီးတိန်ရှောက်ကို သိမယ်ထင်ပါတယ်”

ဆရာကြီးတိန်ရှောက်သည်လည်း နာမည်ရှိပြီး လူအများ
ကြည်ညိုလေးစားခြင်း ခံရသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

စုလုံက....

“ဪ... ဆရာကြီးတိန်ရှောက်လား၊ သိပါတယ်... ကျုပ်က
သူ့ကို လေးစားပါတယ်”

ကျားချီက....

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၈၇

“ကျုပ်က သူ့ရဲ့သားမက်ပါ”

“ဪ”

ကျားချီက လိမ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဆရာကြီးတိန်ရှောက်က မိတ်ဆွေဆီမှာ အကူအညီ
တောင်းချင်တာတစ်ခု ရှိလို့ပါ”

“ကျုပ်ကို အကူအညီတောင်းချင်တာ ဖုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်လို အကူအညီတောင်းချင်တာလဲဗျာ”

ကျားချီက....

“သိုင်းဆရာကြီးလုံစွန်ဖုံးကို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ တွေ့
ချင်နေပါတယ်၊ မိတ်ဆွေက လုံစွန်ဖုံးကိုတွေ့ရင် သူ့ဆီကိုခေါ်လာ
ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံလိုက်တာပါ”

“ဪ...ရပါတယ်...ရပါတယ်”

စုလုံ လက်ခံလိုက်လေသည်။

စုလုံကလည်း အကြံရှိနေသည်။

သူက အကူအညီပေးပြီးနောက် ဆရာကြီးတိန်ရှောက်အား
သူ၏သခင်မကြီးကို ဖျောင်းဖျပေးဖို့ ပြန်လည်အကူအညီတောင်းရန်
ဖြစ်လေသည်။ဆရာကြီးတိန်ရှောက်အား အထီးကျန်တောင်ကြားက
လေးလေးစားစား ဆက်ဆံသည်ကို သူသိရှိထားသည် မဟုတ်

၈၈

နန္ဒကျော်သူ

ပါလား။

စုလုံက ကျားချို မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း မေးမြန်းခြင်း
မပြုဘဲ ကူညီမည်ဟု သဘောတူလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ မိမိ အလွန်ကံ
ကောင်းသွားသည်ဟု ကျားချို ဝမ်းသာသွားလေသည်။

အမှန်တော့...

စုလုံက ကျားချိုကို ကောင်းစွာ သိရှိထားလေသည်။

ကျားချိုက ဆရာကြီးတိန့်ရှောက်၏ သားမက်ဖြစ်နေသည်
ဟုဆိုခြင်းကိုသာ အမှန်တကယ် ဟုတ်မဟုတ် မသိခြင်းဖြစ်ပြီး မလို
အပ်ဟု သဘောထားကာ မပြောဘဲ နေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

တွေ့ဆုံကြိုကွဲ

တောမြို့လေး...။

အေးချမ်းသာယာနေသော တောမြို့လေးဖြစ်သည်။

လင်းကြည်နှင့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသ
မီးကြီးတို့ ခရီးဆက်လာရင်း တောမြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ
လေသည်။

နေဝင်တော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ညတာ အနားယူရန် မထင်မရှားတည်းခို
ခန်းလေးတစ်ခု၌ လင်းကြည်က အခန်းငှားရမ်းလိုက်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်လေးက သဘောမနောကောင်းအောင်ဖြစ်သည်။

၉၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လင်းကြည်က စားစရာအချို့ ဝယ်ခိုင်းပြီး စားသောက်လိုက်
လေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးမှာ ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့ရသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်း
နယ်နေပါသည်။

သူမ ကောင်းစွာ စားသောက်နိုင်ခြင်းမရှိပါချေ။

လင်းကြည်က သူမကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုစုစောင့်ရှောက်
ပေးလေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက ကုတင်ပေါ် လှဲလျောင်းနေ၏။

သူမ မောဟိုက်စွာ အသက်ရှူနေသည်ကို ကြည့်ကာ လင်း
ကြည် စိတ်မကောင်းဖြစ်လာသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ဒေါ်ဒေါ် ခဏလောက်လှဲနေပါလား၊ ကျွန်တော် သမား
တော် သွားရှာပေးပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်မိသည်။

သူ၏စကားကြောင့် အမျိုးသမီးကြီး ပြုံးလိုက်လေသည်။

“မင်းက ငါ့အတွက် စိုးရိမ်တတ်သားပဲ၊ ငါ သေပျော်ပါပြီ
ကွယ်”

“ဗျာ”

“ငါ့ရဲ့ဝေဒနာ ခံစားနေရတာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက်
ရှိပြီကွယ်”

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၉၁

“ဟင်”

“ငါ့ရဲ့ဝေဒနာ ခံစားနေရတာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက်
ရှိပေမယ့် မင်းနဲ့တွေ့တော့မှပဲ ငါ သေပျော်တော့မယ်”

လင်းကြည် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက...

“ငါက အော့ချူးလက် ပညာပို့တော်တယ်ဆိုတာ ပြချင်လို့
ကြိတ်ပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန်လေ့ကျင့်ခဲ့ရတာ ကျင့်စဉ်မှာပြီး အတွင်း
ဒဏ်ရာရခဲ့တာပဲ”

“သြော်”

“ငါ့အတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့တော့ကွယ်၊ မကြာခင် ငါသေသွားရ
တော့မှာပါ၊ မင်းရဲ့လက်ပေါ်မှာ သေရမှာကို ငါဝမ်းသာမဆုံးတော့
ပါဘူးကွယ်”

လင်းကြည် ခေါင်းရှုပ်သွားလေသည်။

အမျိုးသမီးကြီး၏စကားကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ နားမလည်နိုင်
ဘဲဖြစ်နေရလေသည်။

သို့သော် ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် အော့ချူးနှင့်ပတ်သက်
ပြီး လျှို့ဝှက်သော အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိရမည်ဟု
တွေးမိလေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် အသက်ကို ခဲယဉ်းစွာရှုမိနေရင်း
မောပန်းနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလျှင်...

၉၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဒေါ်ဒေါ် စကားမပြောဘဲ ခဏလောက်မှိန်းနေလိုက်ပါနော်၊ ဒါမှ ဒေါ်ဒေါ် အမောပြောသွားမှာပါ”

ပြောရင်း အမျိုးသမီးကြီးအား စောင်တစ်ထည်ဖြင့် လွှမ်းခြုံပေးလိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် လင်းကြည်က ယုယုယယပြုစုနေသဖြင့် ကျေနပ်ဝမ်းသာသွားဟန် ရှိလေသည်။

မျက်လုံးမှိတ်ကာ မှိန်းနေလိုက်လေသည်။

လင်းကြည်က တအောင့်မျှကြာသည်အထိ စောင့်ကြည့်နေပြီးမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အနားယူပါစေဟူသော သဘောဖြင့် အခန်းအပြင်ဘက် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အပြင်ဘက်၌ အမှောင်ရိပ်များ လွှမ်းမိုးနေပြီဖြစ်လေသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ ကြယ်ကလေးများနှင့် လခြမ်းပဲ့ကလေးရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

လင်းကြည် ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်သည်။

“အင်း...ငါက နေလအဆိပ်ကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားရဦးမယ်၊ သူက ငါ့ကိုသိုင်းပညာသင်ပေးနိုင်မယ့်လူဆီကို ပို့ပေးမယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား၊ သူ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ငါ့ကို ကူညီရတာလဲ၊ သူ့ကို ငါစိတ်ချရပါ့မလား”

ဟု ကွေးနေမိလေသည်။

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၉၃

ထိုအချိန်မှာပင်...

“မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ”

အော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

လင်းကြည် ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်သောအခါ တည်းခိုခန်း၏ အခန်းတစ်ခုမှ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဒဃီးဒယိုင်ဖြင့် ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုအဘိုးအိုသည် လင်းကြည်ကိုမြင်လျှင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပြီး...

“ဟင်..မင်း..မင်း...ဟိုလူယုတ်မာတွေထဲကလည်း မဟုတ်ပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုသည် သူ့အား လူမှားနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း လင်းကြည်ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ကျွန်တော့်နာမည် လင်းကြည်ပါ၊ သိုင်းသမားလင်းရီရဲ့ သားပါခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အဘိုးအို အံ့သြသွားပုံရလေသည်။

၉၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“လက်စသတ်တော့ မင်းဟာ သိုင်းသမားလင်းရှိရဲ့သား
ကိုး”

လင်းကြည် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

အဘိုးအိုသည် သူ၏ဖခင်ကို သိရှိနေခြင်းကြောင့် လင်း
ကြည် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

အဘိုးအို မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ မည်သူ
က ဒုက္ခပေးသည်ကိုလည်းကောင်း သိလိုသဖြင့်...

“ဘာဘ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပြနိုင်မလားခင်ဗျာ၊ ဘာဘ
ကို ဘယ်သူတွေက ဒုက္ခပေးနေကြတယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်ရင် ပြော
ပြပါလား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အဘိုးအို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်သူရှိမှာလဲ၊ ဟိုလူယုတ်မာ နန်းကုန်းထင်းတို့သားအ
ဖက ဒုက္ခပေးနေတာပေါ့၊ တော်တော်ကို ယုတ်မာတဲ့ကောင်တွေ”

ဟု ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်လေသည်။

လင်းကြည်က...

“ဘာဘ”

“ငါနာမည် လုထိန်လို့ခေါ်တယ်ကွ”

လုထိန်ဟူသောအမည်ကိုကြားလျှင် လင်းကြည်သည် သိုင်း

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၉၅

လောက၌ထင်ရှားသည် သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်အား သတိရ
လာလေသည်။

“ဟင်...ဘာဟာ မိုးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလုထိန် ဟုတ်ပါသ
လားခင်ဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အဘိုးအို ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ မိုးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်လုထိန်ပဲ”

“ဘာဘကို လုပ်ကြံသွားတာဟာ”

“ဟိုလူယုတ်မာ သားအဖပေါ့၊ သူတို့က အကြံရှိလို့ ငါနဲ့အ
တူတူလိုက်လာကြတာကို ငါဘယ်သိမလဲ၊ သူတို့က အစားအစာထဲမှာ
အဆိပ်ခတ်ပြီး ငါ့ကိုလုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ ငါ အသိနောက်ကျသွား
လို့”

အဘိုးအိုမှာ စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ...

“ဝေါ့”

သွေးမည်းများ အန်ထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

“ဘာဘ”

လုထိန်သည် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် လဲကျသွားမလိုဖြစ်နေခြင်း
ကြောင့် လင်းကြည် ကဗျာကယာ ဖေးမလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ လုထိန်၏ဝမ်းဗိုက်၌ ဒဏ်ရာရရှိထားပြီး သွေးများ
ခွဲနစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

၉၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အနက်ရောင်ဝတ် အမျိုးသမီးကြီးအတွက် သမားတော်ရှာ
ဖွေနိုင်ခြင်း မရှိသေးမီ မိုးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်လုထိန်အတွက်ပါ သမား
တော်ရှာပေးရမလို ဖြစ်လာရလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်...

“ဟား...ဟား...ဟား...ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ”

ရယ်မောသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လင်းကြည် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လူနှစ်ယောက်
ရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသူ တစ်
ယောက်နှင့် ချောမောခန့်ညားသော လူလင်တစ်ယောက် ဖြစ်ကြ
ပေသည်။

လူလင်သည် မင်းသားလေးတစ်ပါးအသွင် အဖိုးတန် ပိုးဖဲ
အင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး လက်ထဲ၌ ယပ်တောင်တစ်ချောင်း ကိုင်
ထားလေသည်။

အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိသူမှာမူ ကုန်သည်ပွဲစားတစ်
ယောက်အသွင် ရှိလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အား မြင်တွေ့လိုက်ရလျှင် လုထိန် ဒေါသ
ခြောင်းခြောင်းထွက်သွားပြီးလျှင်...

“လူယုတ်မာ သားအဖ...မင်းတို့ သေချင်လို့ လိုက်လာကြ
တာပဲ”

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၉၇

ဟု ပြောကာ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပင် မဟန်နိုင်ဘဲ လဲကျသွားမလို

ဖြစ်သွားသဖြင့်...

“ဘာ”

လင်းကြည် ကပျာကယာ ဖေးမလိုက်ရလေသည်။

ကုန်သည်ပွဲစားနှင့်တူသူ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေ
သည်။

ထိုလူမှာ လုထိန်က လူယုတ်မာဟုခေါ်သော နန်းကုန်း
ထင်းဖြစ်လေသည်။

နန်းကုန်းထင်းအား လင်းကြည် မသိပါ။

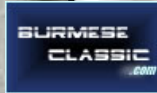
သို့သော် ပုံသဏ္ဌာန်ကိုကြည့်ရုံဖြင့် နန်းကုန်းထင်းသည် လူ
ယုတ်မာတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟု လင်းကြည် လက်ခံလိုက်လေတော့
သည်။

နန်းကုန်းထင်းသည် အထက်စီးရနေပြီဖြစ်၍ ဟားတိုက်
ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“လုထိန်...ခင်ဗျား ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်
တို့ကို အသာတကြည်ပေးလိုက်ပါ။ ခင်ဗျားကို အဆိပ်ဖြေဆေး ပေး
မယ့်အပြင် ဒဏ်ရာကိုလည်း ဆေးကုပေးပါမယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

လုထိန် အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ...

၉၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“မိုးတောင်ဂိုဏ်းရဲ့ အမွေအနှစ်ကို မင်းတို့လက်ထဲပေးမယ်
အစား ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မယ်”

“ဟင်...ခင်ဗျား...ခင်ဗျား”

ဖျက်ဆီးပစ်မည်ဆိုသော စကားကြောင့် နန်းကုန်းထင်း
လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

လုထိန်သည် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်မည့်လူစားမျိုးဖြစ်
ကြောင်း ရိပ်မိထားပုံရလေသည်။

အံတင်းတင်း ကြိတ်ရင်း...

“ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

အော်ဟစ်ရင်း ဓားဆွဲထုတ်ကာ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်
လေသည်။

လင်းကြည် လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ချေ။

“ရပ်လိုက်”

ဟန့်တားရင်း လုထိန်၏ရှေ့တွင် အကာအကွယ် ပြုထား
လိုက်လေသည်။

နန်းကုန်းထင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး..

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘဲ ဝင်မရှုပ်နဲ့၊ သေသွား
မယ်၊ ဘာမှတ်သလဲ”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

လင်းကြည်က...

နေလအပ်ရှင်(၁) ❖ ၉၉

“ခင်ဗျား တော်တော် ယုတ်မာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒဏ်
ရာရထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်ချင်တာ တရား
သလားဗျ”

လုထိန်က...

“လူလေး..သူ့ကို သွားမပြောနဲ့ သူဟာ လူစကားနားလည်
တဲ့ လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးကွယ့်”

ဟု ဝင်ပြောသည်။

နန်းကုန်းထင်း ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေတော့
သည်။

“အံ့မယ်..မင်းကများ ငါ့ကို မိကျောင်းမင်းရေကင်းပြ လုပ်
ချင်သေးတယ်၊ သေဖို့သာပြင်ထားပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် လင်းကြည်အား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်
လေသည်။

ဤတွင် မင်းသားလေးအသွင်ရှိသည့် လုလင်က...

“ဖေဖေ..သူ့ကို ကျွန်တော် ဆုံးမလိုက်ပါမယ်”

ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

နန်းကုန်းထင်းက လက်ခံလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ သားပဲကြည့်ပြီး ဆုံးမလိုက်ပါကွယ်”

လုလင်သည် နန်းကုန်းထင်း၏သား နန်းကုန်းစိမ်းဖြစ်နေ
သည်။

၁၀၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နန်းကုန်းစိမ်းသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာပြုံးလျက် လင်းကြည်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး...

“ငါ့ညီ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စထဲ ဝင်ရှုပ်ဖို့ မကောင်းဘူးကွယ့်၊ တကယ်ဆိုရင် ဒီအတိုးကြီးဟာ လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဗျ”

“သူဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မိုးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်ပါလို့ လူတကာကိုလျှောက်လိမ်နေတဲ့ လူလိမ်လူညာတစ်ယောက်ပဲ”

“ဗျာ”

လင်းကြည်သည် နန်းကုန်းထင်းတို့သားအဖကိုတစ်လှည့် လှထိန်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

လှထိန်က...

“သူတို့ပြောတာ မယုံနဲ့၊ သူတို့ဟာ လူလိမ်လူကောက်တွေ မင်းယုံရင် မင်းပါ ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

နန်းကုန်းစိမ်းက...

“ငါ့ညီ သူဟာ လူသတ်သမား၊ ဓားပြတိုက်မှုတွေ ကျူးလွန်ပြီး ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေလို့ အစ်ကိုတို့က လိုက်ဖမ်းနေကြတာပါ။ ငါ့ညီ ဘေးဖယ်နေရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

ဟု ထပ်ပြောလေသည်။

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၁၀၁

လင်းကြည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

နန်းကုန်းစိမ်းကို စိုက်ကြည့်ရင်...

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ သူဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးပဲ ဖြစ်ပါစေ၊ ဒဏ်ရာရထားလို့ သူ့ကို တိုက်ခိုက်မှာကို ကျုပ် ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

နန်းကုန်းစိမ်းက...

“ငါ့ညီက အစ်ကိုပြောတဲ့စကားမှ မယုံဘဲကိုး၊ သူ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦး”

လှထိန်အား ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်လေသည်။

လင်းကြည်လည်း အမှတ်တမဲ့ဖြစ်သွားပြီး လှထိန်အား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် နန်းကုန်းစိမ်းသည် လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်လာပြီး လင်းကြည်၏ရင်ဝကို ယပ်တောင်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် လင်းကြည် မရှောင်နိုင်တော့ပါချေ။

“ဖျောင်း”

“အား”

အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ လင်းကြည်လည်း ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရလေတော့သည်။

၁၀၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

နန်းကုန်းစိမ်း သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်းက အတကိုး ခံပေါ့”

ပြောရင်း ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လင်းကြည် အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ဟာ လူယုတ်မာတွေပဲ”

အော်ပြောရင်း နန်းကုန်းစိမ်းနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလျှင် လင်းကြည် နောက်ဆုတ်သွားမည်ဟု နန်းကုန်းစိမ်း ထင်မိလေသည်။

သို့သော် လင်းကြည်သည် ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုဘဲ သူသေကိုယ်သေ တိုက်ကွက်ကို အသုံးပြုကာ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

“အား”

နန်းကုန်းထင်း ယပ်တောင်ရိုက်ချက်ကြောင့် လင်းကြည် နောက်ဆုတ်သွားရပြီး...

လင်းကြည်၏ခြေထောက်ကန်ချက်ကြောင့် နန်းကုန်းစိမ်း မှာလည်း အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

“ဟာ”

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၀၃

နန်းကုန်းထင်း လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်လေသည်။

သားဖြစ်သူ ခံလိုက်ရသည်ကို မြင်လျှင် ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားပြီး...

“သေပေတော့”

ဟုအော်ငေါက်ကာ လင်းကြည်ထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“သတိထား”

လှထိန် လှမ်းပြီး သဗ္ဗိပေးလိုက်၏။

လင်းကြည်သည် နန်းကုန်းထင်းတို့သားအဖ၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုကို ရိပ်မိလိုက်ခြင်းကြောင့် ဒေါသထွက်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့သားအဖကို ဆုံးမမယ်”

ဟု အော်ငေါက်ရင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

နန်းကုန်းထင်းသည် လင်းကြည်ထက် အသက်ကြီးသည့်အပြင် အတွေ့အကြုံ ပို၍ရင့်ကျက်သူ ဖြစ်နေ၏။

ထို့အပြင် သူ့လက်၌ ဓားတစ်လက်ရှိနေ၍...

“မင်းက ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

အော်ငေါက်ရင်း ဓားဝေယမ်းကာ အနိုင်ရဖို့ နည်းလမ်းများအသုံးပြုလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် လင်းကြည်မှာ နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရလေ

၁၀၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သည်။ နန်းကုန်းထင်းသည် လင်းကြည်အား အချိန်တိုတိုဖြင့် အနိုင်ယူနိုင်ရန် စဉ်းစားလိုက်လေသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

အော်ငေါက်ရင်း လူထိန်ဘက်လှည့်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဟာ”

လင်းကြည် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျား မတရားမလုပ်နဲ့”

ဟု အော်ဟစ်ကာ နန်းကုန်းထင်းထံ ခုန်ဝင်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အကြံသမား နန်းကုန်းထင်းသည် ချာခနဲလှည့်ကာ

လင်းကြည်အား ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်လေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် လင်းကြည် မရှောင်နိုင်တော့ချေ။

“ဝုန်း”

လင်းကြည်မှာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟား”

နန်းကုန်းထင်း သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“လူထိန်...ခင်ဗျားကို အရင်သတ်မယ်”

ပြောရင်း လူထိန်အား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ

သည်။

နေလအပ်ရှင် (၁) ❖ ၁၀၅

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ဟန့်တားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

နန်းကုန်းထင်း ဒေါသထွက်သွားသည်။

“တောက်...ဘယ်ကောင်က လာရှုပ်”

သူ၏စကား တစ်ဝိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ အခန်းဝဌ်ရပ်နေသည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူမှာ လင်းကြည်အား ခေါ်ဆောင်လာသည့် အနက်ရောင်ဝတ် အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်လေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် အခန်းတွင်းသို့ တစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“နန်းကုန်းထင်း...မင်းက တော်တော် သတ္တိကောင်းနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

နန်းကုန်းထင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဟင်...သ...သခင်မကြီး ဒီနေရာကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီးကြီး မဲ့ဖြိုးပြီးလိုက်လေသည်။

“နန်းကုန်းထင်း မင်းဘာတွေ မကောင်းကြံမလုပ်၊ ငါ့ကို

၁၀၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

နန်းကုန်းထင်း ချက်ချင်း ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး..

“သခင်မကြီး..ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်မှာ အမှားရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

တဖန် သားဖြစ်သူ နန်းကုန်းစိမ်းဘက်လှည့်ကာ...

“သာ..နန်းကုန်းစိမ်း သခင်မကြီးကို ဂါရဝပြုလိုက်ပါ၊ ပြီးရင် တို့သွားကြမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဖေဖေ”

နန်းကုန်းစိမ်းသည် အလွန်အကင်းပါးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

ဖခင်ကြီး၏စကား ကြားသည်နှင့် ချက်ချင်းပင် အမျိုးသမီးကြီးအား ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

နန်းကုန်းထင်းက...

“သခင်မကြီး ကျုပ်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ”

ဟုပြောကာ နန်းကုန်းစိမ်း၏လက်ကိုဆွဲပြီး ပြတင်းပေါက်မှ တဆင့် အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက တားဆီးခြင်းမပြုပါချေ။

လင်းကြည် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားပြီး..

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၀၇

“ဒေါ်ဒေါ်...ဒီလူယုတ်မာ သားအဖကို လွှတ်မပေးလိုက်ပါ

နဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သို့သော် အမျိုးသမီးကြီးက ဟန့်တားခြင်းမပြုသဖြင့် နန်းကုန်းထင်းတို့သားအဖ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားကြလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

မိုးတောင်ဂိုဏ်း

နန်းကုန်းထင်းတို့ သားအဖ ထွက်ပြေးသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

“အဟွတ်...အဟွတ်”

အမျိုးသမီးကြီး ချောင်းတံဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာသည်။

လင်းကြည် ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

နန်းကုန်းထင်းတို့သားအဖအား လွှတ်ပေးလိုက်ခြင်းကြောင့် စိတ်မဆိုးနိုင်တော့ချေ။

“ဒေါ်ဒေါ်”

ဟုခေါ်ကာ ပြေး၍ ဖေးမလိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက...

“ကျုပ်က အရေးမကြီးဘူး၊ သူ့ကို ဂရုစိုက်ပါ”

လုထိန်အား ညွှန်ပြကာ ပြော၏။

လင်းကြည်က လုထိန်ကို လှည့်ကြည့်မိလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လုထိန်သည် နန်းကုန်းထင်းကို သားအဖ ထွက်ပြေးသွားကြပြီဖြစ်၍ တင်းထားသောစိတ်ကို လျော့ချလိုက်ရာ...

“ဝုန်း”

ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားလေသည်။

“ဘဘ”

လင်းကြည် ရင်ထိတ်သွားပြီး လုထိန်အားပြေး၍ဖေးမလိုက်လေသည်။

လုထိန်၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ ဝမ်းဗိုက်မှ ဒဏ်ရာတွင် သွေးများ ပို၍စီးကျနေလေတော့သည်။

“ဘဘ...ကျွန်တော် သမားတော်သွားပင့်မယ်၊ ဘဘကို...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ လုထိန်က...

“ငါ မနေရတော့ပါဘူးကွာ၊ ငါ့အပေါ် စေတနာထားတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ၊ မင်းလို စိတ်ထားမြင့်မြတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတာ ငါ့အတွက် ကံကောင်းတာပဲ၊ ဟောခိုအထုပ်ကလေးကို ယူထားပါ”

၁၁၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အားယူ၍ပြောရင်း အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားမှ အထုပ်ကလေး တစ်ထုပ် နှိုက်ယူကာ ပေးလေသည်။

လင်းကြည်က ယူသင့်မယူသင့် ဝေခွဲမရသဖြင့် အမျိုးသမီး ကြီးအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မှ အထုပ်ကလေးကို လက် ယူလိုက်လေသည်။

လုထိန်က...

“မိုးတောင်ဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်နေရာကို မင်းဆက်ခံပါ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း သင့်တော်တဲ့လူ...”

သူသည် စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ ချောင်းတဟွတ် ဟွတ်ဆိုးလာလေသည်။

နှုတ်ခမ်းထောင့်မှလည်းကောင်း၊ နှာခေါင်းပေါက်ထဲမှ လည်းကောင်း သွေးများ ယိုစီးကျလာလေသည်။

“ဘဘ...ဘဘ”

လင်းကြည်သည် စိုးရိမ်တကြီး ခေါ်လိုက်လေသည်။

လုထိန်က အားယူ၍...”

“ငါ...ငါ့ရဲ့ မိုးတောင်ဂိုဏ်းကို...”

စကားမဆုံးမီ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေသည်။

နန်းကုန်းထင်းတို့၏လက်ချက်ကြောင့် အဆိပ်မိခဲ့သည့်အ ပြင် ဒဏ်ရာလည်း ပြင်းထန်စွာရရှိထားခြင်းကြောင့် မဟန်နိုင်တော့

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၁၁

ဘဲ ကံဆိုးသွားရရှာလေတော့သည်။

“အင်း...လူယုတ်မာတွေလက်ချက်နဲ့ လူတော်လူကောင်းတစ် ယောက် ရေတိမ်နစ်ရှာပြီ”

အမျိုးသမီးကြီး၏ မှတ်ချက်ချသံ ထွက်ပေါ်လာလေတော့ သည်။

သူမ၏အသံ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသည်ဟု လင်းကြည် ထင်မှတ်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ အမျိုးသမီးကြီးမှာ ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းယိုင်သွားပြီး တံခါးဘောင်ကိုမှီကာ အားပြုရပ်နေရသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်”

လင်းကြည် ရင်ထိတ်သွားပြီး အမျိုးသမီးကြီးထံ ပြေးသွား သည်။ အမျိုးသမီးကြီးက...

“ငါ့ကို အခန်းထဲ ပြန်ပို့ပေးပါ”

ဟု အားယူကာ ပြောလေသည်။

လင်းကြည်လည်း သူမအား ဖေးမရင်း သူတို့ငှားရမ်းထား သည့် အခန်းဆီသို့ ပြန်လည်ခေါ်ဆောင် သွားလိုက်ရလေတော့ သည်။

၁၁၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“အဟုတ်..အဟုတ်”

အခန်းတွင်း၌ အမျိုးသမီးကြီး၏ ချောင်းသံလွှမ်းမိုးနေလေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် ခုတင်ပေါ်၌ လှဲလျောင်းရင်း အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုးနေ၏။

သူမ၏မျက်နှာ သွေးရောင်ကင်းမဲ့စွာ ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်နေသည်။

သူမ၏နှုတ်ခမ်းမှာ ပြာနုနုနုနုဖြစ်နေလေသည်။

လင်းကြည်သည် အမျိုးသမီးကြီးအနီး၌ရပ်ကာ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေလေသည်။

“လင်းကြည်”

အမျိုးသမီးကြီး၏ခေါ်သံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လင်းကြည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“လင်းကြည် ငါ့ကိုထားပစ်ခဲ့ပြီး မင်း ဘာကြောင့်ထွက်မသွားသေးသလဲ”

လင်းကြည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကိုထားပြီး ထွက်မသွားနိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

အမျိုးသမီးကြီးက...

“ဘာလဲ၊ ငါက မင်းကို သိုင်းပညာသင်ကြားပေးနိုင်မယ့်လူဆီကို ခေါ်သွားမယ်ဆိုလို့လား”

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၁၁၃

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကို ကျွန်တော် သံယောဇဉ်တွယ်မိလို့ပါ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကို ကျွန်တော် ဆေးကုပေးဖို့ ကြိုးစားပါမယ်”

အမျိုးသမီးကြီးက...

“ငါ့အကြောင်း ငါအသိဆုံးပါ၊ ဆေးကုဖို့ဆိုတာ အဟုတ်အဟုတ်”

ပြောရင်း ချောင်းတဟုတ်ဟုတ် ဆိုးလောလေသည်။

လင်းကြည် ကပျာကယာ တားမြစ်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ် စကားမပြောပါနဲ့လား”

အမျိုးသမီးကြီးက လက်မခံပါ။

“ခုချိန်မှာမပြောရင် ဘယ်တော့မှ ပြောနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်ပါကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ မင်းအတွက် ရေးထားတဲ့စာတစ်စောင်ရှိတယ်၊ ယူဖတ်ကြည့်ပါ”

သူမသည် စကားပြောရင်း အသက်ကို ခဲယဉ်းစွာ ရှူရှိုက်နေရသည်ကို လင်းကြည် မြင်သွားလေသည်။

လင်းကြည် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“လင်းကြည်”

“အမိန့်ရှိပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“မင်းအဖေကို ဘယ်သူသတ်လိုက်သလဲဆိုတာ မင်းသိလား”

၁၁၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“နေလအဆိပ်အပ်ပါ ဒေါ်ဒေါ်”

အမျိုးသမီးကြီးက...

“မဟုတ်ဘူးကွယို၊ မင်းမှားနေပြီ”

“ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော့်အဖေကို သတ်တဲ့လူဟာ..”

“ငါပဲ”

“ဗျာ”

“မင်းအဖေကို ငါသတ်လိုက်တာ”

လင်းကြည်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်စနဲ တုန်ခါသွားလေတော့

သည်။

အမျိုးသမီးကြီးအား မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်လေ

သည်။

“မင်းအဖေကို သတ်တာ ငါပဲ၊ မင်းက လက်တုန်ပြန်ချင်ရင်
ငါ့ကို တိုက်ဖို့ပဲရှိတယ်”

လင်းကြည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“မဟုတ်ဘူး..မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

အော်ဟစ်ရင်း နောက်သို့ ကပျာကယာ ဆုတ်လိုက်လေ

သည်။

အမျိုးသမီးကြီးက လူးလိမ့်ထရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

သို့သော်...

မဟတ်နိုင်ဘဲ ခုတင်ပေါ် ပြန်လည်လဲကျသွားလေသည်။

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၁၅

သူမသည် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာပြီး မျက်ဖြူလန်
သွားလေသည်။

ထို့နောက် ဇက်ကျိုးကျသွားလေသည်။

သူမ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

လင်းကြည်သည် အမျိုးသမီးအား ငေးကြည့်ရင်း မလှုပ်မ
ယှက် ရပ်နေမိလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

မိခင်

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွား၏။

ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်ရာ အေးစိမ့်မှုက ပိုလာသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

အခန်းတွင်း၌ မီးအိမ်မှ အလင်းရောင်ဖြာကျနေလေသည်။

ခုတင်ပေါ်မှ အမျိုးသမီးကြီး၏အလောင်းသည် အေးစက်တောင့်တင်းလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

“သူ..သူဟာ ငါ့အဖေကို သတ်ခဲ့တဲ့လူသတ်သမားဆိုတာလား”

လင်းကြည် တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၁၁၇

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

လင်းကြည် တဖြည်းဖြည်း စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလာလေတော့သည်။

ရုတ်တရက် သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာ၏။

လင်းကြည် ရင်ထိတ်သွားပြီး အနောက်သို့ ကပျာကယာလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ တံခါးဝ၌ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

“ဟင်..ခင်..ခင်ဗျား”

ထိုအမျိုးသမီးအား ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်လေသည်။

သူ့အား ရုပ်ဖျက်ထားသည့် စုလုံတို့လူစုက သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရန် ကြိုးစားကြစဉ် ကြားဝင်ကူညီပေးခဲ့သည့် အော့ချူး(ငါ) အလတ်မ ဖြစ်လေသည်။

လင်းကြည်က....

“သူ..သူ သေသွားပြီ”

“ဘာ”

အော့ချူး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

“သူ သေသွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

၁၁၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အော့ချူးသည် အခန်းတွင်းသို့ ဒရောသောပါး ပြေးဝင်လာ
လေတော့သည်။

သူမသည် ခုတင်အနီးသို့ ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းရပ်သွား
လေသည်။

စစ်ဆေးကြည့်စရာ မလိုတော့ပါ။

တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် လင်းကြည်ပြောသည့်အတိုင်း
အမျိုးသမီးကြီး သေဆုံးနေပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ရ
သည် မဟုတ်ပါလား။

“မမ”

အော့ချူး ဝမ်းနည်းပက်လက် ခေါ်လိုက်၏။

မျက်ရည်များ စီးကျလာလေသည်။

“မမရယ်၊ အာဃာတကြီးမားလှတဲ့ မမရဲ့စိတ်က မမကို
ဒုက္ခပေးသွားပြီပေါ့”

သူမသည် လင်းကြည်ဘက်သို့လှည့်ကာ...

“သူ ဘယ်သူလဲ သိလား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“သိပါတယ်”

“မင်း သိနေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူဟာ ကျွန်တော့်ဖေဖေကို သတ်သွားတဲ့
ဂူသတ်သမားပါပဲ”

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၁၉

“ဘာကွယ့်”

“ကျွန်တော့်ဖေဖေကို သတ်ပါတယ်လို့ သူကိုယ်တိုင် ဝန်ခံ
သွားပါတယ်ခင်ဗျာ”

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး”

အော့ချူး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“မင်းမှားနေပြီကွယ့် တကယ်ဆိုရင် သူဟာ မင်းအမေပဲ”

“ဗျာ”

လင်းကြည်၏နားထဲ အံ့ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

ကြားလိုက်ရသောစကားကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား
လေသည်။

အော့ချူးက...

“မင်းအဖေကို သတ်သွားတဲ့တရားခံဟာ အင်မတန်
ကြောက်စရာကောင်တယ်ဆိုတာကို သူသိတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို
တမင် လိမ်ပြောသွားတာ”

လင်းကြည်သည် အော့ချူးကိုတစ်လှည့် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်
သော သူ၏မိခင်ဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးကိုတစ်လှည့် ငေးကြည့်နေ
မိလေသည်။

အော့ချူးက...

“မင်းအမေအကြောင်းကို မင်းအဖေက အမှန်အတိုင်းမ
ပြောဘဲ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့တာပဲ”

၁၂၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လင်းကြည်က...

“ကျွန်တော် လသားအရွယ်ကပဲ မေမေ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်လို့ ဖေဖေ ပြောခဲ့တာပဲ”

အော့ချူ့ မိုးပြီးပြီးလိုက်သည်။

“မင်းဖေဖေ စိတ်နာလို့ တမင်ပြောခဲ့တာကွယ့်”

လင်းကြည် ငိုငိုသွားလေသည်။

အော့ချူ့ ဆက်ပြောသည်။

“တကယ်ဆိုရင် ဒေါ်ဒေါ်ဟာ မင်းဖေဖေနဲ့ သိုင်းပညာသင်ဘက် မောင်နှမတွေပါ။ ဒေါ်ဒေါ်က မင်းတို့အိမ်ကို အဝင်အထွက်ရှိတယ်။ မင်းဖေဖေနဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလေ့ရှိတယ်။ မင်းရဲ့မေမေဟာ မင်းဖေဖေကို သိပ်ချစ်တော့ ဒေါ်ဒေါ်တို့နှစ်ယောက် ရင်းရင်းနှီးနှီးနေကြတာကို သဘောမကျနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ တစ်နေ့မှာ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းဖေဖေနဲ့မေမေအကြီးအကျယ် စကားများပြီး မင်းမေမေဟာ အိမ်ကထွက်သွားတော့တာပဲ”

လင်းကြည်ရင်ထဲ လှုပ်ရှားလာလေသည်။

အော့ချူ့၏စကား မှန်နေပါလျှင် သေဆုံးနေပြီဖြစ်သော အမျိုးသမီးကြီးမှာ သူ၏မိခင် ဖြစ်နေချေပြီ။

အော့ချူ့က...

“မင်းရဲ့မေမေဟာ ဒေါ်ဒေါ်ထက် သိုင်းပညာအဆင့် နိမ့်

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၁၂၁

တာကို မကျေနပ်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် အထီးကျန်တောင်ကြားကိုသွားပြီး တောင်ကြားပိုင်ရှင်ဆီက သိုင်းပညာ သင်ယူခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်လို့ သတင်းကြားရတာပဲ”

“ဟင်..မေမေဟာ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တယ်ပေါ့”

လင်းကြည် အထိတ်တလန့် မေးလိုက်လေသည်။

အော့ချူ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိုင်းလောကမှာတော့ ဒီသတင်း ဟိုးလေးတကျော်ကျော် ဖြစ်သွားခဲ့တာပါပဲကွယ်”

လင်းကြည် မကျေမနပ် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

စုလုံက သခင်မကြီးဟုခေါ်ခဲ့ကြသည်ကိုလည်း သတိပြုမိလာလေတော့သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ဟာ သူ့ အထင်လွဲသလို မဟုတ်ကြောင်း အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြဖို့ အခွင့်အရေးစောင့်ရင်း မမရဲ့သတင်းကို အမြဲမပြတ် နားစွင့်နေခဲ့တာပဲ။ အထီးကျန်တောင်ကြားမှာ သိုင်းပညာ အပြင်းအထန်လေ့ကျင့်ရင်း ကျင့်စဉ်မှားသွားလို့ အတွင်းဒဏ်ရာရသွားတယ်လို့ သိခဲ့ရတယ်”

ဟု ပြောပြလေသည်။

လင်းကြည်က...

“အထီးကျန်တောင်ကြားကလူတွေဟာ ဘယ်လိုလူစားတွေလဲ”

၁၂၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဟု မေးလိုက်မိ၏။

သူ၏မိခင်သည် ဖခင်ကိုပစ်ကာ အထီးကျန်တောင်ကြား
ပိုင်ရှင်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်ကို မကျေနပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရလေ
သည်။

အော့ချူးက...

“သိုင်းပညာ အင်မတန်တော်တဲ့လူတွေပေါ့၊ ဒါပေမယ့်
သိုင်းလောကနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေကြတယ်ကွယ့်၊ သူတို့ဆီသွားဖို့
ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး”

လင်းကြည်၏စိတ်ထဲ၌ အထီးကျန်တောင်ကြားအမည်ကို
စွဲမြဲစွာ မှတ်သားထားလေတော့သည်။

အော့ချူးက...

“မမဟာ အထီးကျန်တောင်ကြားက ထွက်လာတာတွေ့လို့
ငါ နောက်က လိုက်လာရင်း မင်းတို့သားအမိ ပြန်ဆုံတွေ့မိကြတာကို
တွေ့လို့ ပြန်ပေါင်းထုပ်မိကြတော့မယ်လို့ ထင်နေတာ ခုတော့ ဝမ်း
နည်းစရာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီပေါ့”

လင်းကြည် မနေနိုင်တော့ပါ။

“မေမေ”

ဟု လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်လေသည်။

သူ၏ဘဝတလျှောက်လုံးတွင် အခေါ်ချင်ဆုံးသော စကား
လုံးကို ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၂၃

အမေခေါ်စရာမရှိသည့်ဘဝဖြင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည် မ

ဟုတ်ပါလား။

အော့ချူးက...

“နေလအဆိပ်အပ်ဟာ ကြောက်စရာကောင်းမှန်းသိလို့
မင်း ရင်မဆိုင်ဖြစ်အောင် မမက တမင် သူသတ်ပါတယ်လို့ပြော
သွားတာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

လင်းကြည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

ဟုလည်း ညည်းညူမိ၏။

အော့ချူးက...

“ခုချိန်မှာတော့ မင်းအမေရဲ့အလောင်းကို ကောင်းကောင်း
မွန်မွန်မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ပေးဖို့က အရေးကြီးဆုံးပဲကွယ့်”

မှန်ပေသည်။

သူတို့သည် ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏အလောင်းကို မြှုပ်နှံ
သင်္ဂြိုဟ်ပေးရလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

◆ ◆ ◆

အဖော်မဲ့

“ဂျိန်း”

မိုးခြိမ်းသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လျှပ်ခွယ်လျှပ်ပန်းများ ဝင်းလက်သွားလေသည်။

အေးစိမ့်သောလေပြင်းများ တိုက်ခတ်လာသည်။

ဖီးကင်းခန့်ရှိသော မိုးသီးမိုးပေါက်များ ကမ္ဘာမြေတလွှားသို့ အမြီးကြီးစွာ ကျဆင်းလာလေသည်။

လင်းကြည်သည် ပြတင်းပေါက်မှာရပ်ကာ မိုးရေထဲကို ငေးကြည့်နေသည်။

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၁၂၅

လျှပ်ခွယ်လျှပ်ပန်းများ ဝင်းလက်သွားသောအခါ မြေပေါ်၌ မြေပုံမို့နှစ်ခုရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

“ဖေဖေ...မေမေ”

လင်းကြည် တီးတိုးရေရွတ်မိလေသည်။

မှန်ပေသည်။

သူ၏မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

မည်သို့မျှ အစားထိုးရနိုင်သည့် ဆုံးရှုံးမှုကြီး ြစ်လေသည်။

အော့ချူး(ဝါ) အလတ်မသည် လင်းကြည်အား နှုတ်ဆက်ပြီးထွက်သွားလေသည်။

သူမ မသွားမီ..

“မင်းရဲ့ မိဘတွေဟာ အသက်ပြန်ရှင်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းရဲ့ဘဝဟာ ရှေ့ခရီးဆက်စရာ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ မင်းဒီလိုပဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ စီးဂူဂေကန်အနီးတဝိုက်မှာ ဒေါ်ဒေါ်နာမည်ကို ဘယ်သူ့မေးမေးရတယ်၊ မင်း ဒီနေရာကို စွန့်ခွာတော့မယ်ဆိုရင် ဒေါ်ဒေါ်ဆီကို ရောက်အောင်လာခဲ့ပါ”

ဟု မှာကြားသွားလေသည်။

“ငါ ဒီအတိုင်းနေလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ နေလအဆိပ်အပ်နေဖော်ထုတ်ရဦးမယ် ဒါ ဒီကထွက်သွားမှပါလေ”

ဟု တွေးမိလေသည်။

၁၂၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လင်းကြည်သည် ထွက်သွားမည်ဟု တွေးမိနေစဉ် မိခင် ဖြစ်သူ၏စာကို သတိရလာပြန်လေသည်။

သူ၏မိခင်သည် သေဆုံးခါနီး၌ ခေါင်းအုံးအောက်၌ စာတစ် စောင်ရှိသည်ဟု ပြောပြခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သူက ရှာဖွေကြည့်လိုက်သောအခါ စာတစ်စောင်တွေ့ခဲ့ ရလေသည်။ စာထဲ၌...

“သား..

ဒီစာကို သားဖတ်နေတဲ့အချိန်မှာ မေမေ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ မေမေဟာ သားဖေဖေနဲ့ အဆင်မပြေလို့ အိမ်က ထွက်သွားခဲ့တာပါ။ မေမေမှာ ဝေဒနာခံစားရတာကြောင့် သားကို သိုင်းပညာ မသင်ပေးနိုင်ဘူး။ သား မေမေမှာခဲ့ပါ့မယ်။ မေမေ ကွယ် လွန်သွားရင် သားလေး သက်တန်တောင်ကိုသွားပါ။ အဲဒီမှာ ‘လူညစ် ကြီး’ဆိုတဲ့လူရှိတယ်။ သူ့ကိုတွေ့ရင်..”

တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားသည့်စာ ဖြစ်လေသည်။

လင်းကြည် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ငါ သိုင်းပညာသင်ရမယ်။ နေလအဆိပ်အပ်ကို ဖော်ထုတ် ရမယ်။ သက်တန်တောင်ကို ငါသွားမယ်”

ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

◆ ◆ ◆

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၂၇

နေခြည် ဖြာကျနေ၏။

လမ်းပေါ်၌ အရောင်အသွေး စုံလင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားပြီး သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသူများဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်နေလေ သည်။

လင်းကြည်သည် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်အတွင်း၌ ရောက်ရှိနေလေသည်။

ပြတင်းပေါက်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော စားပွဲတစ်လုံး၌ထိုင် ကာ အပြင်ဘက်သို့ငေးကြည့်နေလေသည်။

သူသည် သက်တန်တောင်သို့သွားရန် ခရီးထွက်လာရင်း ခရီးတထောက် နားနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

မရေရာ မသေချာလှသည့် သူ၏ဘဝကိုတွေးတောရင်း စားသောက်ရန်ပင် မေ့လျော့နေလေတော့သည်။

၁၂၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုစဉ် ချိုလွင်သာယာသော တေးသံများထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် သီချင်းဆိုနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ဘေး၌ မျက်မမြင်အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရှိနေလေသည်။

သူမသည် တေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုပြီးမှ...

“ကျွန်မတို့ မြေးအဘိုး ခရီးသွားရင်း စရိတ်ပြတ်သွားလို့ ကျေးဇူးပြုပြီး ကူညီကြပါရှင်”

ဟု ပြောလေသည်။

ယခုကဲ့သို့ အကူအညီတောင်းရသည်ကို ရှက်ရွံ့နေဟန်ဖြင့် ခေါင်းကလေးငုံထား၏။

“ဒုက္ခရောက်တဲ့လူကို ကူညီရမှာပေါ့”

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ညီမလေးရယ် သီချင်းဆိုပြီး ငွေတောင်းနေလို့ ဘယ်လောက်များရမှာမို့လဲ၊ ညီမကို လိုလေသေးမရှိအောင် ထားပါ့မယ်၊ အစ်ကိုတို့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါလား”

ရမ္မက်လွှမ်းမိုးသည့်စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရ

လေသည်။

“ညီမလေးရယ် လိုက်ခဲ့ပါနော်”

လင်းကြည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“ဒီအသံကို ငါကြားဖူးပါတယ်”

လင်းကြည် လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“လက်စံသပ်တော့ လူယုတ်မာသားအဖကိုး”

ဟု ရေရွတ်မိလေသည်။

မှန်ပေသည်။

မိုးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်လုထိန်အား လုပ်ကြံခဲ့သည့် နန်းကုန်း

ထင်းတို့ သားအဖပင် ဖြစ်လေသည်။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်မို့ သူတို့သားအဖ ဆိုင်ထဲဝင်လာကြသည်ကိုပင် သတိမပြုမိခဲ့ချေ။

နန်းကုန်းထင်းတို့ သားအဖသည်လည်း သူ့အား သတိမပြုမိခဲ့ကြချေ။

မိန်းကလေးကို အားမနာတမ်း ပြောဆိုနေသူမှာ နန်းကုန်းစိမ်းဖြစ်လေသည်။

“လူယုတ်မာတွေ”

လင်းကြည် စိတ်ထဲကြိုးဝါးမိသည်။

သူသည် လုထိန်အတွက် တိုက်ခိုက်ရကောင်းနိုး၊ လက်နက်ကြည့်နေရကောင်းနိုး ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည်။

၁၃၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နောက်ဆုံးတွင်...

“အို..မိုးတောင်ဂိုဏ်းကို သွားပြောပြလိုက်မယ်၊ သူတို့ဘာသာ ရှင်းကြတာပဲကောင်းမယ်”

ကြားဝင်မပါဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

နန်းကုန်းထင်းတို့သားအဖသည် ရောက်လေရာအရပ်တွင် ပညာအားကိုးဖြင့် ထင်တိုင်းကြနေကြသူများဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပေတော့သည်။

နန်းကုန်းစိမ်းသည် နှုတ်ဖြင့် စော်ကားရုံဖြင့် အားမရသေးဘဲ ထိုင်ရာမှထကာ...

“အစ်ကိုနောက်ကို လိုက်ခဲ့စမ်းပါ၊ ညီမကို ပျော်အောင်ထားမှာပါကွယ့်”

မိန်းကလေး၏လက်ကိုဆွဲကာ ပြောနေလေရာမိန်းကလေး စိတ်ဆိုးနေလေတော့သည်။

“ကျွန်မ ဘာကြောင့် ရှင့်နောက်ကို လိုက်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မလက်ကိုလွှတ်စမ်းပါ”

အော်ငေါက်လျှင် အဘိုးအိုက...

“ဝမ်းဝမ်း..ငါ့မြေး ဘာများဖြစ်လို့လဲကွယ်”

မေးရင်း ရှေ့တိုးလာလေသည်။

ဝမ်းဝမ်းဆိုသည့် မိန်းကလေးက...

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၃၁

“ဘာ...ဟောဒီမှာ ကျွန်မကိုလာပြီး စော်ကားနေတယ်”
ဟု ပြောလိုက်ရာ...

“ဟေ..ဘယ်သူကများ မတရားလုပ်ချင်ရတာလဲကွယ်”
ပြောပြောဆိုဆို အဘိုးအိုသည် ရှေ့တိုးလာပြန်လေသည်။

နန်းကုန်းစိမ်းသည် ဝမ်းဝမ်း၏လက်ကိုလွှတ်ကာ...

“အဘိုးကြီး...ခင်ဗျား ဘာရှုပ်တာလဲ”

ဟု အော်ငေါက်ရင်း ခြေထောက်ဖြင့် လှမ်းကန်လိုက်လေသည်။

လင်းကြည် ထိတ်လန့်သွား၏။

“ဒုက္ခပဲ မျက်မမြင်အဘိုးကြီးတော့ ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ”
လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့သဖြင့် ကြားဝင်တားဆီးရန်

ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အဘိုးအိုသည် တောင်ဝှေးကို ရှေ့သို့စမ်းထောက်ရင်း ရှေ့တိုးလာလေရာ တောင်ဝှေးသည် ကန်ကျောက်လိုက်သည့်နန်းကုန်းစိမ်း၏ခြေထောက်ကို ထောက်မိသွားလေသည်။

“အမယ်လေးဗျာ”

နန်းကုန်းစိမ်း တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး ပက်လက်လန်လဲကျသွားလေသည်။

ကြမ်းပြင်နှင့်ကျောပြင် ထိတွေ့မိပြီးနောက် တုတ်တုတ်မြူမ

လှုပ်တော့တဲ့ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

၁၃၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဟာ”

နန်းကုန်းထင်း၏အော်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

နန်းကုန်းထင်း ချက်ချင်းခုန်ထလာပြီး အဘိုးအိုရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

အဘိုးအိုကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးရင်း...

“ခင်ဗျားက သိုင်းပညာတတ်ထားပြီးတော့ သူတောင်းစား အဖြစ်ဟန်ဆောင်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက...

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

ဟု ပြန်မေးလေသည်။

နန်းကုန်းထင်းက...

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိရမယ်”
ပြောပြောဆိုဆို တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

လှည့်ကွက်

ထိုစဉ်မှာပင်...

“လက်စသတ်တော့ ဆရာကြီးလုံစွန့်ဖုံးက သည်ရောက်နေ
တာကိုး”

အသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။
လင်းကြည်မှာ ထိုအသံကြားဖူးသည်ဟု ထင်မိပြန်သဖြင့် လှည့်ကြည့်
လိုက်သောအခါ...

“ဟင်..စုလုံပါလား”

ဟု လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်မိလေသည်။

မှန်ပေသည်။

စုလုံသည် အဘိုးအိုအား နှုတ်ဆက်ရင်း ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်
လေသည်။

၁၃၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

စုလုံမှာ သူ၏မိခင်နှင့်ပတ်သက်နေသည့် အထီးကျန်
တောင်ကြားမှဖြစ်ကြောင်း လင်းကြည် သတိရလိုက်မိလေသည်။

အဘိုးအိုသည် စုလုံဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

“ငါ့ကို ဘယ်သူခေါ်လိုက်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

စုလုံက...

“ကျုပ်က ဆရာကြီးတိန့်ရှောက် လွှတ်လိုက်လို့လာခဲ့တာပါ
ဗျာ”

“ဟင်..ဆရာကြီးတိန့်ရှောက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူက ဆရာကြီးလုံစွန်ဖုံးကို ဖိတ်ခေါ်ခိုင်း
လိုက်ပါတယ်ဗျာ”

အဘိုးအို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဆရာကြီးတိန့်ရှောက်က ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာကိုး၊ အင်း
ကျုပ်တို့တွေ မတွေ့ရတာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက်တောင် ရှိနေ
ပြီ၊ ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်ကလည်း တွေ့ချင်ပါသေးတယ်၊ လိုက်ခဲ့ရ
မှာပေါ့”

“ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့ပါဗျာ”

စုလုံက လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ
သည်။

ထိုအချိန်တွင် လင်းကြည်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်ခြင်း

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၃၅

ကြောင့် စုလုံ သတိပြုမိသွားလေသည်။

“ဟင်..သခင်လေးလင်းကြည်ပါလား”

လင်းကြည် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

စုလုံက...

“သခင်မကြီးရဲ့အကြောင်း ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး
ဗျာ၊ သခင်လေး အားလပ်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါ
လား”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လေသည်။

လင်းကြည် တွေဝေသွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် နန်းကုန်းထင်း၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားဟာ သိုင်းဆရာကြီးလုံစွန်ဖုံး
ဖြစ်နေတာကိုး၊ လေးစားပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်သားက ဆရာကြီးအ
ကြောင်းမသိလို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တာကို ခွင့်လွှတ်ဖို့တောင်းပန်ပါတယ်
ဗျာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျုပ်ရဲ့သားကို သွေးကြောဖွင့်ပေးပါဗျာ”

အဘိုးအို (ဝါ) သိုင်းဆရာကြီးလုံစွန်ဖုံးသည် လှည့်ပင်မ
ကြည့်ဘဲ...

“မင်းတို့သားအဖ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့စိတ်မဝင်စားဘူး၊
နောက်ကို နှိပ်ထက်စီးနင်းလုပ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးနဲ့၊ မင်းရဲ့

၁၃၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သားဟာ မကြာခင် သွေးကြောတွေ အလိုလိုပွင့်သွားပြီး ပြန်ကောင်း
လာလိမ့်မယ်”

စကားဆုံးလျှင် စုလုံကိုကြည့်ကာ...

“သွားစို့”

ဟုပြောပြီး လှမ်းထွက်သွားလေသည်။

မိန်းကလေးက အဘိုးအိုနောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

စုလုံက...

“သခင်လေးလင်းကြည် ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါလားဗျာ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပြန်လေသည်။

လင်းကြည်က သိုင်းဆရာလုံစွန်ဖုံးဆိုသူအား စိတ်ဝင်စား

နေသဖြင့်...

“ကောင်းပြီ..ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို စုလုံတို့နောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေတော့
သည်။

နန်းကုန်းထင်းသည် လင်းကြည်ကိုမြင်လျှင်...

“လင်စသတ်တော့ မင်းကိုး”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

သူ၏မျက်နှာတွင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည့် အရိပ်အ
ယောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သို့သော်...

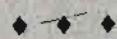
နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၁၃၇

လင်းကြည်သည် သူတို့အား အရေးမစိုက်ဘဲ စုလုံနောက်သို့
လိုက်သွားပြီဖြစ်လေသည်။

နန်းကုန်းထင်းက အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ သားဖြစ်သူကို
ဖေးမလိုက်၏။

မကြာပါချေ။

နန်းကုန်းစိမ်းမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာပြီး သတိရလာ
လေတော့သည်။

၁၃၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ ကြီးမားခန့်ညားသော အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု ရှိနေလေသည်။

စုလုံသည် သိုင်းဆရာကြီးလုံစွန်ဖုံးတို့ မြေးအဖိုးနှင့်လင်း ကြည်တို့အား ထိုအဆောက်အအုံကြီးဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ သည်။

အဆောက်အအုံရှေ့တွင် အစောင့်အကြပ်များ စောင့်ကြပ် နေကြလေသည်။

စုလုံ ရောက်လာသည်ကိုမြင်လျှင် ဦးညွတ်အရိုအသေပြု ကာ တံခါးဖွင့်ပေးကြလေသည်။

လင်းကြည်မှာ စုလုံကို သဘောမကျပါချေ။

သူ၏မိခင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည့် အထီးကျန်တောင် ကြားမှလူတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၍ သဘောမကျဖြစ်နေခြင်းပင်။

အိမ်ပိုင်ရှင် သိုင်းဆရာတိန်ရှောက်သည်လည်း အထီးကျန် တောင်ကြားနှင့်ပတ်သက်သူဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆမိလေသည်။

သို့တိုင် သူလိုက်လာခြင်းမှာ သိုင်းဆရာလုံစွန်ဖုံးအား စိတ် ဝင်စားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းဆရာလုံစွန်ဖုံးသည် မျက်မမြင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေ သည့်တိုင် နန်းကုန်းစိမ်း၏တိုက်ခိုက်မှုကို ဂရုမစိုက်ဘဲ တောင်ဝှေးကို ဝှေ့ယမ်းပြီးသွေးကြော ပိတ်ပစ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၃၉

သိုင်းဆရာလုံစွန်ဖုံး၏ပညာ မခေမုန်းထင်ရှားလှပေသည်။

သူသည် သိုင်းဆရာလုံစွန်ဖုံးထံမှ ပညာသင်ခွင့်ရနိုင် လေမည်လားဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ သည်။

“အထဲကို ကြွပါခင်ဗျာ”

စုလုံက ဖိုရိုသေသေပြောကာ အဆောက်အအုံအတွင်းဘက် သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

သိုင်းဆရာကြီးလုံစွန်ဖုံး၊ ဝမ်းဝမ်းနှင့်လင်းကြည်တို့ လိုက်ပါ သွားကြလေသည်။

အတွင်းဘက်သို့ ရောက်လျှင် လူတစ်စု စောင့်ကြိုနေသည် ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုလူစုအား ဦးဆောင်သူမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

နန်းကုန်းစိမ်း၏ရုပ်သွင်မှာ ချောမောခန့်ညားသည် မှန် သော်လည်း ထိုလူငယ်နှင့်ယှဉ်လျှင် ဝိုးစုန်းကြူးနှင့်လမင်းပမာ ကွာ ခြားနေပေတော့သည်။

ထိုလူငယ်သည် ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောခန့်ညားပြီး သိုင်းပညာတတ်မြောက်ထားပုံ ရလေသည်။

စုလုံတို့ ရောက်လာသည်ကိုမြင်လျှင်...

“ဆရာကြီးလုံစွန်ဖုံး ရောက်လာပြီကိုး၊ ကြွပါခင်ဗျာ...ကြွပါ”

၁၄၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဟုယူယူငှာငှာ ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ စားပွဲဝိုင်းကြီးတစ်ချို့ ရှိနေပြီး စားပွဲပေါ်
၌ စားသောက်ဖွယ်ရာများ အဆင်သင့်ပြင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ
သည်။

စုလုံက...

“ထိုင်ပါ ဆရာကြီး ခင်ဗျာ”

ဟု နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေသည်။

လုံစွန်ဖုံးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ တောင်ငှေးကိုထောက်ကာ
ရှေ့တိုးသွားရင်း နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့ဖြင့်...

“တော်တော်ကောင်းတဲ့ ဟင်းလျာတွေပဲ”

ဟု ချီးကျူးလိုက်၏။

အဖြူရောင်လူငယ်က...

“ကြွပါခင်ဗျာ ဦးတို့သုံးဆောင်ဖို့ အဆင်သင့်စီစဉ်ထားတာ

ပါ”

“ဪ...ဪ...ကျေးဇူးပဲ..ကျေးဇူးပဲ”

စုလုံသည် ထိုင်ခုံတစ်လုံးဆွဲကာ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဝမ်းလည်း ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

လင်းကြည်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး

စုလုံအား တစ်စုံတစ်ခု တီးတိုးမေးလိုက်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

စုလုံကလည်း တီးတိုးပြန်ပြောနေ၏။

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၁၄၁

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြသည့် စကားများကို လင်း
ကြည် မကြားရချေ။

ထိုအချိန်တွင် လုံစွန်ဖုံးသည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို
နှိုက်ကာ စားသောက်ရန် ဟန်ပြင်နေရာ ဝမ်းဝမ်းက...

“ဘာဘ...အစားအသောက်တွေထဲမှာ အဆိပ်ခတ်ထားရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သူမ၏စကားသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

ထိုစကားကြားလျှင် စုလုံနှင့် အဖြူရောင်လူငယ်တို့ လှုပ်
လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ သိုင်းဆရာတိန်ရှောက်ရဲ့သားမက်ပဲ
ကျားချိုလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ဦးတို့ရောက်လာရင် ကျွေးမွေးဧည့်ခံဖို့ ကျွန်
တော်တို့ကို မှာထားပါတယ်၊ မကြာခင် သူရောက်လာပါလိမ့်မယ်

ဟု ပြောလေသည်။

လုံစွန်ဖုံးက...

“အင်း...မိတ်ဓွေကြီးတိန်ရှောက်က ခုထိတောင် ငါ့ကို မခေါ်
သေးဘဲကိုး”

ဟု ကျေနပ်စွာ ပြောလိုက်လေသည်။

လူငယ်(ဝါ) ကျားချိုက...

“ကျွန်တော့်ရဲ့ယောက်ျားမကြီးဟာ ဦးရဲ...ပညာကို အပြည့်အဝ

၁၄၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တမ်းထုတ်ဖော်ချီးကျူးလေ့ရှိပါတယ်၊ ဦးရဲ့ဓားပညာဟာ ပြိုင်ဘက်
ကင်းတယ်လို့ ပြောပါတယ်ခင်ဗျာ”

လုံစွန့်ဖုံး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဒါကတော့ သူက အပိုတွေပြောတာ
ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ ငါ့ရဲ့ဓားပညာ မဆိုးဘူးဆိုပေမယ့် သည်လောက်
လည်း ဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဦးက ကိုယ့်ကိုကိုယ် နှိမ့်ချတာကိုး၊ ဦးဟာ ပြိုင်ဘက်ကင်း
သိုင်းသမားကြီးအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့တာ ကျွန်တော် သိပါတယ်ခင်ဗျာ”

လုံစွန့်ဖုံးက...

“အေး...မင်းသိရင်လည်း ပြီးတာပဲပေါ့ကွာ”

ဟု စကားလက်စ ဖြတ်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

ကျားချီက ဆက်ပြောလေသည်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ သံသယတစ်ခုရှိလို့ ခုလိုပြောနေ
တာပါခင်ဗျာ”

လုံစွန့်ဖုံး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“သံသယရှိလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ပြောစမ်းပါဦး မင်းက ဘာကိုသံသယရှိနေတာလဲ”

ကျားချီက...

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၄၃

“ဪ...တစ်ချိန်တုန်းက ဦးဟာ မျက်စိမြင်ခဲ့လို့ ဓားပညာ
တော်ခဲ့တာဆိုရင် မထူးဆန်းပါဘူး၊ အခုလို မျက်မမြင်ဘဝရောက်
နေတဲ့အချိန်မှာ အရင်ကလို တော်ပါဦးမလားလို့”

သူ၏စကား မဆုံးမိ...

“တိတ်စမ်း”

လုံစွန့်ဖုံးက ကြားဖြတ်အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

ကျားချီ၏စကားကြောင့် ဒေါသဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် စားပွဲကို
လက်ဝါးဖြင့် ဖုန်းခနဲမြည်အောင် ရိုက်ချလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်
လေသည်။

“မင်းက ငါ့ကို အထင်သေးတာပေါ့လေ၊ လုံစွန့်ဖုံးရဲ့ဓား
ပညာဟာ ဘယ်အခြေအနေရောက်ရောက် ပြောင်းလဲမသွားဘူးဆို
တာ မင်းတစ်သက်လုံး မှတ်ထားလိုက်ပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျားချီက သူ၏အမှားကို တောင်းပန်လိမ့်မည်ဟု လင်း
ကြည် ထင်မှတ်မိလေသည်။

သို့သော်...

ကျားချီက...

“ဦးစကားကို ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ပါဘူးဗျာ”

ဟု ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာကွ”

၁၄၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လုံစွန့်ပေးသည် ကျားချီအား မျက်လုံးကြီးပြုံး၍ကြည့်ကာ...

“ဘာ..ဘာပြောတယ်ကွ”

“ဪ...ဦးရဲ့စကားကို လက်ခံဖို့ခဲယဉ်းနေတယ်လို့ ပြောတာပါခင်ဗျာ၊ မျက်မမြင်ဘဝရောက်နေတော့ အရင်ကလို သိုင်းပညာထက်မြက်နိုင်တော့မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်တော့ပါဘူး”

လုံစွန့်ပေး အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ဒါ..ကမင်သက်သက် ငါ့ကို စော်ကားတာပဲ၊ မင်း မယုံဘူးလား၊ ကောင်းပြီ လက်တွေ့စမ်းကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျားချီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် စိတ်လျော့လိုက်ပါပြီ”

“ဦး”

“ဘာလဲ မင်းက ငါ့ရဲ့ဓားပညာကို မယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ရိပ်မိသွားပြီ မဟုတ်လားကွ”

ကျားချီက...

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဦးက မျက်မမြင်ဘဝရောက်နေတော့ အခုယှဉ်ပြိုင်ကြမယ်ဆိုရင် ဦးကို မတရားအနိုင်ယူသလို ဖြစ်သွားမှာကိုမလိုလားလို့ပါခင်ဗျာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

လုံစွန့်ပေး ခံပြင်းစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၁၄၅

ဝမ်းဝမ်းလည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ...

“ကျွန်မဘာကို မစော်ကားနဲ့”

ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ကျားချီက သူမအား အရေးမစိုက်ဘဲ လုံစွန့်ပေးကိုသာ မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

လုံစွန့်ပေးက...

“ငါဟာ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ၊ သိုင်းပညာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘယ်တုန်းကမှ အစွမ်းကားမခံခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းအထင်သေးရင် ငါ့ရဲ့ပညာကို အချိန်မရွေး စမ်းကြည့်နိုင်တယ်၊ မျက်မမြင်ဘဝကို ရောက်နေပေမယ့် ငါ့ပညာ လျော့ကျမသွားသေးဘူးဆိုတာကို မင်းတွေ့ရလိမ့်မယ်”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

ကျားချီ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဦးက ကျွန်တော့်တပည့် ငါးယောက်ကို အနိုင်ယူနိုင်မယ်ဆိုရင် မဆိုးပါဘူး၊ ကျွန်တော်က...”

“စကားမရှည်နဲ့ မင်းတပည့်တွေနဲ့အတူ မင်းပါ ဝင်လာခဲ့”

လုံစွန့်ပေးက ပြတ်သားစွာ စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

ကျားချီ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ နောက်မှ ကျွန်တော်က လူအများစုပိုင်းပြီး အနိုင်ကျင့်တယ်လို့”

၁၄၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“မင်းယောက္ခမကိုယ်တိုင် လာလည်း ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကြာ
တယ် မြန်မြန်ဝင်လာခဲ့ကြစမ်း”

လုံစွန့်ဖုံး ဒေါသတကြီးဖြစ်နေသည်ကိုမြင်လျှင် ဝမ်းဝမ်းနှင့်
လင်းကြည်တို့ စိုးရိမ်ပူပန်သွားကြလေသည်။

လင်းကြည်မှာ ကျားချိုကို မကျေမနပ်ကြည့်ရင်း..

“သည်လူက နန်းကုန်းထင်းတို့သားအဖထက်တောင် ပိုပြီး
ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသေးတယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချမိလေသည်။

ဝမ်းဝမ်းက...

“ဘဘ..သူက ဘဘကို တမင်ဒေါသထွက်အောင် လုပ်နေ
တာ သူ့မှာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိ...”

သူမ၏စကား မဆုံးမီ လုံစွန့်ဖုံးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်
လေသည်။

“ဝမ်းဝမ်း..ငါ့မြေး ဘဘအကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား၊
ဘာမှမပြောနဲ့တော့”

ဝမ်းဝမ်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရလေတော့သည်။

ကျားချိုက...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဦးဟာ နာမည်ကျော် သိုင်းဆရာကြီးဆို
တော့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်ဂရုစိုက်ဖူးလဲ၊ ကျွန်တော်က တပည့်
ငါးယောက်နဲ့အတူ ဦးရဲ့ဓားပညာကို လေ့လာဆည်းပူးပါရစေ”

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၄၇

တိုက်ပွဲကို ရှောင်လွှဲ၍မရနိုင်ရန် ပြောလိုက်လေသည်။

လုံစွန့်ဖုံးက...

“ကြာတယ်ကွာ၊ မင်းတို့အားလုံး တပြိုင်တည်းဝင်လာကြ
တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ ငါ့ရဲ့ဓားချက်ထိရင် သက်သာမှာတော့ မ
ဟုတ်ဘူး၊ ဒါကို သတိထားကြ”

ကျားချို ရယ်မောလိုက်သည်။

“အခုလို သတိပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါထက်
ကျွန်တော့်ဓားချက် ဦးကို ထိသွားမယ်ဆိုရင်ကော”

ဟု ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

“ဟေ့..မင်းကများ ငါ့ကိုထိအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်မယ် ထင်
လို့လား၊ ကောင်းပြီ ငါက မင်းတို့ကို နေရာမရွေဘဲ အနိုင်ယူပြမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကြမ်းပြင်ပေါ် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ချလိုက်လေ
သည်။

သူ၏လက်ထဲ၌ နှစ်ပေခွဲခန့်ရှိသော ဓားတစ်လက်ရောက်
ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

သူက တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်သည်ကို တွေ့မြင်ရ
လျှင် ကျားချိုက လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ...

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ငါးယောက် ရှေ့သို့လှန်ထွက်
လာကြလေသည်။

၁၄၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုလူငါးယောက်၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ရုံဖြင့် စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ထားသည့် သိုင်းသမားများဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပေသည်။

ကျားချီက...

“သတိထားပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ စပြီး တိုက်ခိုက်ပါတော့မယ်”

ဟု လုံစွန့်ဖုံးအား သတိပေးလိုက်ပြီး သူ၏လူများအား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ...

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ငါးယောက်သည် ဓားကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြပြီး...

“ဟား”

ငြာသံပေးကာ လုံစွန့်ဖုံးထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

လုံစွန့်ဖုံးမှာ ခံပြင်းနေသည့်အလျောက် ချက်ချင်းတုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ခြွမ်း...ခြွမ်း...ခြွမ်း”

သံသံချင်း ပြင်းထန်စွာထိသော အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ငါးယောက် ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်သွား

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၁၄၉

ရလေတော့သည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်ရလျှင်...

“ဟင် အဘိုးကြီးရဲ့သိုင်းပညာ မပေါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ဝမ်းဝမ်းက...

“ဘာတ..သတိထား၊ သူတို့ အကောက်ကြိလိမ့်မယ်”

ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ကျားချီ၏လူများသည် လုံစွန့်ဖုံးအား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်ရန်

ဟန်ပြင်နေကြလေသည်။

“ရပ်လိုက်”

ကျားချီက ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

သူ၏လူများ ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်သွားကြလေသည်။

“ကျုပ်တို့ ဆက်ပြီး တိုက်ခိုက်စရာ မလိုတော့ဘူး”

ကျားချီက ပြောလိုက်သည်။

လုံစွန့်ဖုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ကျားချီက...

“ခင်ဗျားမြေးက ဘေးကနေပြီး သတိပေးနေတာကိုးဗျ၊

ကျုပ်တို့ တိုက်ခိုက်လို့ ဘာအကြောင်းထူးတော့မှာလဲ”

၁၅၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ လုံစွန်ဖုံးက...

“ဝမ်းဝမ်း”

ဟု ခေါ်လိုက်လေသည်။

“ရှင်..ဘာ”

ဝမ်းဝမ်းက ရှေ့တိုးသွား၏။

လုံစွန်ဖုံးက...

“ငါ့မြေး ဘာရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်စေမယ့် အလုပ်မျိုး မလုပ်ပါနဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေး ရပ်ကြည့်နေပါ။ အသံ လုံးဝမထွက် ပါနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဝမ်း မျက်နှာညှိုးသွားလေသည်။

“ကောင်းပါပြီဘာ၊ ကျွန်မ အသံမထွက်ဘူးလို့ ကတိပြုပါ တယ်”

“သည်လိုမှ ငါ့မြေး ပီသတော့မှာပေါ့”

လင်းကြည်သည် အဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်ရင်း ကျားချီအား မုန်းတီးလာလေတော့သည်။

“တော်တော် စဉ်းလဲတဲ့လူ တမင်သက်သက် အနိုင်ကျင့် တာ”

ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်နေမိလေတော့သည်။

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၅၁

ထိုအချိန်တွင် လုံစွန်ဖုံး၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေ သည်။

လုံစွန်ဖုံးက ကျားချီဘက်ပြန်လှည့်ကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ် လေသည်။

“ကဲ..မင်း ဘာပြောချင်သေးလဲကွ”

“ဟဲ..ဟဲ..ဟဲ..ခင်ဗျားဟာ သဘောထားကြီးတဲ့ လူတစ် ယောက်ပါပဲဗျာ၊ သိုင်းပညာ တော်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ သတိသာ ထားပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် သူ၏တပည့်ငါးယောက်နှင့်အတူ လုံစွန်ဖုံး ထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လုံစွန်ဖုံးကလည်း ဓားဝေယမ်းကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက် လိုက်လေသည်။

သူတို့ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှကျယ်လောင်သောအသံများ တခဲနက် ထွက်ပေါ်လာ လေသည်။

ကျားချီ၏တပည့်နှစ်ယောက်မှာ လုံစွန်ဖုံး၏ဓားချက်ခံကာ ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားကြလေသည်။

၁၅၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျားချီ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

လုံစွန့်ဖုံး၏ဓားပညာ အလွန်ထက်မြက်နေကြောင်း ထင်ရှား
ပေါ်လွင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆက်၍ယှဉ်ပြိုင်လျှင်လည်း အနိုင်ရမည်မဟုတ်မှန်း
ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွားလေသည်။

ကျားချီ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ဓားပညာ မဆိုးပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့
ပညာကို ကြည့်ထားပါဦး”

စကားဆုံးလျှင် ရှေ့သို့ခုန်ဝင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

လင်းကြည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

သတိဝင်လာပြီး အော်ငေါက်တားဆီးရန် ဟန်ပြင်လိုက်
စဉ်မှာပင် ကျားချီသည် ဝမ်းဝမ်း၏လက်ကိုဖမ်းဆွဲကာ လုံစွန့်ဖုံးထံ
ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

တဆက်တည်းပင် လက်ထဲမှဓားဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်ပြန်
သည်။

မည်သူမျှ မမျှော်လင့်သည့် အဖြစ်အပျက် ရုတ်ခြည်းဖြစ်
ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လုံစွန့်ဖုံးသည် မျက်မမြင်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ကျားချီ၏ အော်ငေါက်သံ ဓားပစ်လွှင့်သံ၊ လူတစ်ယောက်
ခုန်ဝင်လာသံကြားလျှင် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဓား

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၁၅၃

အား ဝေယမ်းလိုက်လေသည်။

“အင့်”

“ဝုန်း”

ဝမ်းဝမ်း မသဲမကွဲညည်းညူရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေပစ်
လက်ပစ် ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

“ဟင်”

လုံစွန့်ဖုံး လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

အလွန်နားပါးသူဖြစ်၍ ဝမ်းဝမ်း၏အသံကို မှတ်မိသွားလေ
သည်။

“ဝမ်းဝမ်း”

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ခုန်ထကာ ဝမ်းဝမ်းကို ပွေ့ဖက်လိုက်လေ
သည်။

ဝမ်းဝမ်းက...

“ဘာဘာ...ကျွန်မ လေသံမထွက်ချင်ပေမယ့်...”

လုံစွန့်ဖုံးမှာ ယူကြိုးမရဖြစ်ကာ မျက်ရည်များပင် ကျဆင်း
လာလေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျားချီက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်သေးလဲဗျ”

ဟု အော်ပြောလေသည်။

၁၅၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လုံစွန့်ဖုံး အံတင်းတင်းကြိတ်ရင်း..

“မင်း ရက်စက်လှချည်လား၊ ဘာကြောင့် သည်လိုလုပ်ရ

တာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦးကွ”

“နယ်ခြားက အဖြစ်အပျက်ကို ခင်ဗျား မေ့နေပြီလား”

“ဟင်”

လုံစွန့်ဖုံး၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

ကျားချီက...

“ခင်ဗျားဟာ လူဆိုးဓားပြတွေကို သုတ်သင်ရင်း ကျုပ်အ
မေနဲ့ညီမလေးကို သတ်ပစ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

လုံစွန့်ဖုံးက...

“ဒါ..ဒါ..မမျှော်လင့်ဘဲ မှားယွင်းသွားတာပဲ”

သူ၏မျက်ဝန်းထဲ၌ အတိတ်မှဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ပြန်လည်
မြင်ယောင်လာ၏။

ထိုစဉ်က နယ်ခြားဒေသတွင် သောင်းကျန်းနေသည့် လူဆိုး
ဓားပြများအား သူက လိုက်လံတိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့တွင် မြင်းခုန်းစိုင်းနှင့်လာသည့် ဓားပြတစ်စုအား
တွေ့ရသဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်
နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတွေ့ကာ ဓားပြအဖွဲ့ဝင်ဟု ထင်မှတ်
ပြီး သူက သုတ်သင်ရှင်းလင်းခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းမှ ထိုအမျိုးသမီးနှင့် မိန်းကလေးသည် ဓားပြ

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၅၅

များ၏ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခြင်းခံရသည့် အပြစ်မဲ့သူများဖြစ်
ကြောင်း သိခဲ့ရလေသည်။

အတိတ်မှဖြစ်ရပ်ကြောင့် တစ်နေ့တွင် ကြေကွဲစရာအဖြစ်
နှင့်ကြုံတွေ့ရမည်ဟု မထင်မိခဲ့ပါ။

ယခုမူ...

ကျားချီက...

“ကျုပ်အမေနဲ့ ညီမလေးအတွက် သွေးကြွေးပေးဆပ်ရ
မယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ။ အခု ခင်ဗျားအလှည့် ရောက်ပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏လူများကလည်း ငြာသံပေးကာ ပြေးဝင်လာကြ၏။

ငေးကြည့်နေမိသည့် လင်းကြည် သတိဝင်လာလေသည်။

“ဒုက္ခပဲ၊ ဟိုမြေးအဘိုးကို ငါ့ကူညီမှပဲ”

ချက်ချင်းပင်...

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ဟု အော်ငေါက်ကာ တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားလေ
သည်။

ထိုအချိန်တွင် လုံစွန့်ဖုံးကလည်း ဓားဝေယမ်းက တိုက်ခိုက်
နေ၏။

“ဝုန်း”

“အား”

၁၅၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“အမယ်လေး”

စူးရှကျယ်လောင်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ ဒဃိဒဃိုင်ဖြင့် နောက်
ဆုတ်သွားကြရလေသည်။

ကျားချီသည် လုံစွန့်ဖုံးအား လွယ်လင့်တကူ အနိုင်မရမှန်း
သိလျှင် ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်လာပြီး...

“မီးရှို့ပစ်လိုက်စမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများသည် ရှည်ရှည်
ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ မီးအိမ်များကိုဆွဲယူကာ လုံစွန့်ဖုံးထံ
ပစ်ပေါက်လိုက်ကြလေသည်။

ရုတ်တရက် မီးတောက်မီးလျှံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

လုံစွန့်ဖုံး ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်လေး...ငါ့မြေးကိုခေါ်ပြီး ပြေးစမ်း၊ သည်
ကောင်တွေကို ငါ ဆုံးမထားမယ်”

ဟု လင်းကြည်အား ပြောလိုက်၏။

လင်းကြည်က...

“ကောင်းပြီ ဘာလိုက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် အပြင်ဘက်မှာ
စောင့်နေမယ်”

ဟုပြောကာ ဝမ်းဝမ်းအား ပန်းပေါ်ထမ်းကာ အပြင်ဘက်

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၁၅၇

သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ခြံဝင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်မှ ဝမ်းဝမ်းကို မြေပေါ်
ချကာ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မီးတောက်မီးလျှံများ တစ်စထက်တစ်စ အားကောင်းလာ
လေသည်။

အဆောက်အုံကြီးတစ်ခုလုံးအား ဝါးမျိုလောင်ကျွမ်းသွား
သည်။

အဆောက်အုံအတွင်းမှ လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ထွက်
လာသည်ကို မတွေ့ရပါ။

လင်းကြည် စိုးရိမ်ပူပန်လာ၏။

မည်သို့ဆိုစေ အဆောက်အုံကြီး မီးလောင်ပြာကျသွား
သည်အထိ စောင့်ကြည့်ခဲ့သည့်တိုင် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ထွက်လာ
ခြင်းမရှိတော့သဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားပြီး ဝမ်းဝမ်းကို ပန်းပေါ်
ထမ်းကာ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

လမ်းခွဲ

ဆယ့်ငါးရက်...။

ဆယ့်ငါးရက်ဟူသောအချိန် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

လင်းကြည်သည် ဝမ်းဝမ်းအား သမားတော်ကြီးတစ်ဦးထံသို့ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ဆေးကုပေးခဲ့သည်။

သမားတော်ကြီး၏ ကြပ်မတ်ကုသပေးခဲ့မှုကြောင့် ဝမ်းဝမ်းသက်သာလာလေသည်။

တစ်နေ့၌ လင်းကြည်က ဝမ်းဝမ်းအတွက် စားစရာများ ဖြို့ထဲ၌သွားဝယ်ပြီး သမားတော်ကြီးထံသို့ ပြန်လာခဲ့ရာ ရင်မောစရာအဖြစ်နှင့် ကြုံတွေ့ရတော့သည်။

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၅၉

“မိန်းကလေး ထွက်သွားပြီကွယ့် မင်းအတွက် စာတစ်စောင်ပေးသွားတယ်၊ ကျုပ် ဘယ်လိုမှ တားလို့မရဘူး”

သမားတော်ကြီးက ဆီးကြိုပြောရင်း စာတစ်စောင် ပေးလေသည်။

လင်းကြည်က စာကိုဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ...

“အစ်ကို ကျွန်မကို ကူညီခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးမမေ့ပါကးရှင်၊ တစ်နေ့ အစ်ကိုကျေးဇူး ပြန်ဆပ်ပါမယ်”

ညီမလေးဝမ်းဝမ်း

ဟု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လင်းကြည် မနေနိုင်တော့ပါ။

ဆေးကုစ ကျသင့်ငွေကိုပေးချေကာ လျင်မြန်စွာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

လမ်းပေါ်၌ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသူများဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်နေလေသည်။

လင်းကြည်က ဟိုဟိုသည်သည် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းဝမ်း၏အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရပါချေ။

ထိုစဉ်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံ၊ မြင်းလှည်းဘီးလိမ့်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

၁၆၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဘေးကို...ဘေးကို”

မြင်းလည်းမောင်းသမားသည် ကျာပွတ်ကို တရွမ်းရွမ်းမြည်
အောင်ဝေ့ယမ်းကာ ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင်လာ၏။

လင်းကြည်က လမ်းလယ်ကောင်၌ ရှိနေသည်ကိုမြင်လျှင်

“ဟေ့..သေသွားချင်သလား၊ မြန်မြန် လမ်းဖယ်လိုက်စမ်း”

လင်းကြည်က မကြားချင်ဟန်ဆောင်ကာ ရှေ့ဆက်
လျှောက်သွား၏။

မြင်းလည်းမောင်းသမား ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ခွေးကောင်လေး မင်းက သေချင်နေပြီပေါ့ ဟုတ်လား၊
ကဲကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို ကျာပွတ်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

လင်းကြည်က ကျာပွတ်ကို မရှောင်ဘဲ ဖမ်းဆွဲလိုက်လေ

သည်။

မြင်းလည်းသမားမှာ မြေမော်ပြုတ်ကျလာ၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

လင်းကြည် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

မြင်းလည်းမောင်းသမားသည် ခါးမှစားကို ဆွဲထုတ်ကာ

လင်းကြည်ထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ယခုမှ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်

သတိပြုမိသွားကြလေသည်။

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၁၆၁

“လင်းကြည်”

“စုလုံ”

ဟု ပြိုင်တူ ခေါ်လိုက်မိကြလေသည်။

မြင်းလည်းသမားမှာ စုလုံဖြစ်လေသည်။

လင်းကြည် ဒေါသသွားလေသည်။

“ခင်ဗျားက လူယုတ်မာပဲ”

“နေပါဦး ကျုပ်ရှင်းပြပါရစေဦး”

စုလုံ ကဗျာကယာ လက်ကာပြပြီး ပြောလေသည်။

“သိုင်းဆရာတိန်ရှောက်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။

ကျားချိုက တိန်ရှောက်အမည်ကို အသုံးပြုပြီး ကျုပ်ကို အကူအညီ
တောင်းတာမို့ ကျုပ်က ကူညီမိတာပါ။ ဆရာကြီးလုံစွန်ဖုံးကို ဒုက္ခ
ပေးမယ်ဆိုတာ မသိလို့ပါ”

ဟု ရှင်းပြလေသည်။

လင်းကြည် ငိုသွား၏။

စုလုံအား သဘောမကျသဖြင့်...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားကြောင့် သိုင်းဆရာကြီးလုံစွန်ဖုံးတို့

မြေးအဘိုး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ပြီ၊ ခင်ဗျားမှာ အပြစ်ရှိတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် မြင်းလည်းပေါ်မှ လုလင်တစ်ယောက် ဆင်းလေသည်။

သည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

၁၆၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုလူသည် အဖိုးတန် ပိုးဖဲအင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ငယ်
ရွယ်နုပျိုသူဖြစ်၏။

သူဌေးသားအသွင်ရှိ လူလင်က...

“စုလုံ..သူက ဘယ်သူလဲ”

“သူဟာ သခင်မကြီးရဲ့သား လင်းကြည်ပါ”

“ဘာ”

သူဌေးသားလူလင်က လင်းကြည်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

“ဟွန်း..ဒေါ်ဒေါ်က သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နေတတ်သလောက်
သူကတော့ ညစ်ပတ်လိုက်တာ”

လင်းကြည်က...

“ကျုပ်ဘာသာ ဘယ်လိုနေနေ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

လူလင်က...

“မဆိုင်လို့ပေါ့၊ ဆိုင်များဆိုင်ရင် ဘယ်လွယ်မလဲ”

လင်းကြည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရှေ့တိုးကာ တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

သူဌေးသားလူလင်က လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

လင်းကြည်မှာ နောက်သို့ ဒယ်ဒယ် ဆုတ်သွားရ၏။

လူလင်က...

နေလအင်ရှင်(ပ) ❖ ၁၆၃

“မင်း ဆက်ပြီး မတိုက်ခိုက်တော့ဘဲ ကျုပ်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ”
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ စုလုံက...

“သူက မင်းကို စေတနာနဲ့ခေါ်တာ၊ မင်းဟာ သခင်မကြီး
နဲ့ပတ်သက်နေတဲ့အတွက် သူက ကူညီချင်လို့ခေါ်တာပါ”

“သူက ဘယ်သူမို့လဲ”

စုလုံက...

“သူဟာ အထီးကျန်တောင်ကြားက သခင်မလေးမူယိကျင်း
ပါဗျာ”

လင်းကြည်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

“ဘာ..သူဟာ မိန်းကလေး ဟုတ်လား”

စုလုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အထီးကျန်တောင်ကြားအပြင်ဘက်ကို
ထွက်တိုင်း ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ရုပ်ဖျက်တုတ်တာဟာ
သခင်မလေးရဲ့အကျင့်ပါပဲ”

လင်းကြည် ဝိုင်းသွားလေတော့သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ အထီးကျန်တောင်ကြားမှ သခင်မလေးနှင့်
တွေ့ရပြီဖြစ်သည်။

သူမသည် သူ၏မိခင်နှင့် မည်သို့ပတ်သက်နေပါသနည်း။

အထီးကျန်တောင်ကြားဝိုင်းရှင်နှင့် သူ၏မိခင်တို့နှစ်ဦးစွာ

၁၆၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လာခဲ့သူပေလော။

ရုတ်တရက် လင်းကြည်၏ရင်ထဲ အထီးကျန်တောင်ကြား
အကြောင်း သိလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သူ၏မိခင်သည် ဖခင်အားပစ်ထားခဲ့ပြီး အထီးကျန်တောင်
ကြားပိုင်ရှင်နှင့်လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းသည် အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိပေမည်။

အထီးကျန်တောင်ကြားပိုင်ရှင်သည် သူ၏ဖခင်ထက်
အရည်အချင်းသာသူ ဖြစ်နေ၍လော။

တွေးရင်းတွေးရင်း လင်းကြည် ခံပြင်းလာသည်။

အထီးကျန်တောင်ကြားသို့ သွားပြီး မွေနှောက်လိုစိတ်များ
ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုစဉ်...

စုလိုက...

“ကဲ...မြင်းလည်းပေါ်တက်ပါ”

ဟု ပြောလာလေသည်။

လင်းကြည် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ကျုပ် လိုက်ခဲ့မယ်”

စကားဆုံးလျှင် မြင်းလည်းမောင်းသူနေရာသို့ ခုန်တက်
လိုက်လေတော့သည်။

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၁၆၅

အလွန်သာယာလှပသော ရေနံကြီးတစ်ခုအနီးတွင် မြင်း
လည်းရပ်တန့်သွားလေသည်။

“ဆင်းပေတာ”

လင်းကြည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မှ
ရေနံကြီးနံဘေး၌ ခြံဝင်းကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ
လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြင်းလည်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး မူယိကျင်း ဆင်း
လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

မူယိကျင်းက လင်းကြည်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ရှင်က မြင်းလည်းပေါ်မှာပဲ ထိုင်နေတော့မှာလား”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

လင်းကြည်က ဘာမှမပြောဘဲ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

မူယိကျင်းက...

“အခုအချိန်ကစပြီး ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးအတူတူ ရှင်နေရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

လင်းကြည် မျက်လုံးပြုံးသွားသည်။

“ဘာပြောတယ်၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ဦးအတူတူနေရမယ် ဟုတ်လား”

ဘာဖြစ်လို့နေမှာလဲ၊ ကျုပ်သဘောနဲ့ကျုပ် သွားချင်ရာသွားမယ်၊
လာချင်ရာလာမယ်၊ ဘယ်သူကမှ ချုပ်ချယ်ထားလို့မရဘူး။

၁၆၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မူယိကျင်းက...

“ရှင်ထင်သလို လျှောက်သွားနေတာကိုသာ ဒေါ်ဒေါ်သိနိုင်
မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုခံစားရမလဲဆိုတာ တွေးကြည့်စမ်းပါဦးရှင်”

“ဟင်”

လင်းကြည် မျက်နှာပျက်သွား၏။

မူယိကျင်းသည် မာနရှင်ကလေးဖြစ်သလို အလွန်ပင်စ
ကားကြွယ်သူ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည် မဟုတ်ပါ
လား။

မူယိကျင်းက ဆက်ပြောလေသည်။

“ဒါကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်ရောက်လာတဲ့အထိ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ
တူ ရှင်နေရလိမ့်မယ်”

“တော်စမ်းပါ”

လင်းကြည် အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

တဆက်တည်းပင် မူယိကျင်းသည် သူ၏မိခင် သေဆုံး
သွားသည့်အဖြစ်ကို မသိ၍လော သို့မဟုတ် မသိချင်ဟန်ဆောင်နေ
ခြင်းလော ဝေခွဲမရဘဲဖြစ်နေလေသည်။

မူယိကျင်းက...

“ကျွန်မစကားကို နားမထောင်ဘူးဆိုရင်တော့ ဒေါ်ဒေါ်
ပြန်လာရင် တိုင်ပြောရမယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၆၇

ထိုစကားကို ထောက်ချင့်ကာ သူမသည် အဖြစ်မှန်ကို သိပုံ
မရသေးဟု လင်းကြည်က နားလည်သွားလေတော့သည်။

မူယိကျင်းက ဆက်ပြောလေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ် တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်သွားလို့ ဖေဖေ
အတော့်ကို စိတ်သောကရောက်နေတယ်ရှင့်၊ ဒေါ်ဒေါ် ရောက်လာ
တာနဲ့ တောင်ကြားထဲ ပြန်သွားကြမယ်”

လင်းကြည် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဪ...ခင်ဗျားရဲ့အဖေ စိတ်သောကရောက်တာတော့
ခင်ဗျားသိတတ်တယ်ပေါ့၊ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လုံးလုံး ကျုပ်အဖေ
စိတ်ဆင်းရဲနေခဲ့တာကျတော့ ဘာပြောမလဲ”

“ဘာရှင့်”

“အခုမှ မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့”

မူယိကျင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး...

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ဟု မေးလေသည်။

လင်းကြည်က ဘာမှမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေ
သည်။

မူယိကျင်း မ်ကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။

မြေပေါ် ခြေဆောင့်လိုက်ပြီး...

“ရှင် မပြောချင်နေ၊ ဒေါ်ဒေါ် လာမှမေးကြည့်မယ်”

၁၆၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ပြောလေသည်။

လင်းကြည် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“မေး...မေး...ကျုပ်အမေဆီမှာ မေးချင်တယ်ဆိုရင် သေရွာ
ကိုလိုက်သွားပြီး မေးမှရမယ်”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်”

“ကျုပ်အမေ သေပြီဗျ”

“ဟင်”

မူယိကျင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

“ပြန်ပြောစမ်းပါဦးရှင်၊ ဒေါ်ဒေါ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

“မေမေ သေသွားပြီဗျ”

မူယိကျင်းသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်
ကာ အီးခနဲ ငိုချလိုက်လေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ် သေသွားပြီဆိုတာ ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒါ
ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရှင် လိမ်ပြောတာပဲဖြစ်မယ်”

ဟု အော်ပြောလာသည်။

လင်းကြည်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ကျုပ်အမေ သေဆုံးသွားပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ မြှုပ်
နှံသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ရပါတယ်”

သူ၏အသံ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေ၏။

မူယိကျင်းက သူ့အား တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်ပြီး...

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၁၆၉

“ရှင့်..ရှင့်အဖေကော”

“ကျုပ်အဖေလည်း သေသွားပြီဗျ”

“ဟင်...ဒါဆို ရှင့်မှာ အဖေကော အမေကော မရှိကြတော့
ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

မူယိကျင်း၏စကားသံကော မျက်နှာထားပါ ပြောင်းလဲ
သွားလေတော့သည်။

လင်းကြည်ကို ဂရုဏာသက်သွားဟန် ရှိလေသည်။

“ရှင့်အပေါ် ကျွန်မ မောက်မောက်မာမာ ပြောမိတာကို
စိတ်မဆိုးပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

လင်းကြည် ပင့်သက်ရှိလိုက်မိ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် မုန်း
တီးခြင်းမရှိကြတော့ချေ။

သံယောဇဉ်တွယ်တာစိတ်များ အလိုလိုဖြစ်ပေါ်လာသည်
ကို နှစ်ယောက်စလုံး ခံစားနားလည်မိကြလေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“သခင်မလေး ပြန်လာပြီ”

၁၇၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

စကားသံနှင့်အတူ ခြံဝင်းအတွင်းမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် လင်းကြည်အား တွေ့မြင်ရသည်နှင့် ခြေလှမ်းတုန်ခနဲ ရပ်သွားပြီး...

“ဟင်...အစ်ကိုလင်းကြည်”

ဟု လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်၏။

လင်းကြည်လည်း အံ့သြသွားသည်။

“ညီမလေး ဝမ်းဝမ်းပါလား”

မှန်ပေသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ သိုင်းဆရာလုံစွန်ဖုံး၏မြေးဝမ်းဝမ်းဖြစ်လေသည်။

မူယိကျင်း အံ့သြသွား၏။

“ရှင်က သူ့ကိုသိနေတယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလေသည်။

“သိပါတယ်၊ သူဟာ လုံစွန်ဖုံးရဲ့မြေးပါ”

ထိုစဉ် ဝမ်းဝမ်းက စုလုံအားတွေ့မြင်သွားပြီး...

“သူ..သူ..ကျွန်မ ဘဘကို လိမ်ခေါ်သွားတာ သူပေါ့”

ဟု အော်ပြောလေသည်။

စုလုံ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

မူယိကျင်းက ဝမ်းဝမ်းကိုတစ်လှည့် စုလုံကိုတစ်လှည့်ကြည့်

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၇၁

လိုက်လေသည်။

လင်းကြည် ကြားဝင်၍ရှင်းပြလိုက်၏။

“ဝမ်းဝမ်းပြောတာ မှန်တယ်၊ သိုင်းဆရာကြီးလုံစွန်ဖုံးကို လိမ်ခေါ်သွားတာ သူပေါ့”

အဖြစ်အပျက်များကို ရှင်းပြလိုက်၏။

စုလုံက...

“ကျုပ် ရှင်းပြပါမယ်၊ ကျားချီဟာ ကျုပ်နဲ့သိကျွမ်းတာ မကြာသေးပါဘူး၊ သူဟာ ဆရာကြီးတိန်ရှောက်ရဲ့သမက်လို့ပြောတာနဲ့ ယုံကြည်မိပါတယ်၊ ဆရာလုံစွန်ဖုံးကိုခေါ်ပေးပါဆိုလို့ ခေါ်ပေးမိတာပါ။ ကျုပ် သူ့ကိုယုံကြည်မိလို့ မှားသွားပါတယ်၊ သခင်မလေး အပြစ်ပေးမယ်ဆို ကျုပ် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခံယူပါမယ်”

မူယိကျင်း အကြပ်ရိုက်သွား၏။

လင်းကြည်လည်း မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။

မူယိကျင်းက...

“ဝမ်းဝမ်းဟာ ဒဏ်ရာအကင်းမသေသေးဘဲ လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်သွားနေတာတွေ့လို့ ကျွန်မက သနားပြီးခေါ်လာခဲ့တာရှင်၊ အခုလို အဖြစ်ဆိုးကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သူက မပြောလို့ ကျွန်မလည်းမသိခဲ့ဘူး”

ဟု ပြောလေသည်။

၁၇၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုအချိန်တွင် ဝမ်းဝမ်းသည် စုလုံအား အပြစ်မပြောဘဲ ခွင့်
လွှတ်ပေးလိုက်သည်ကိုမြင်လျှင် စိတ်ဆိုးသွားပြီး...

“သခင်မလေး...ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟုပြောကာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်ကြောင့် အားလုံးကြောင်အမ်းအမ်း
ဖြစ်သွား၏။

လင်းကြည်က အတန်ကြာသောအခါမှ သတိဝင်လာပြီး...

“ညီမ ဝမ်းဝမ်း”

အော်ခေါ်ရင်း ပြေးလိုက်သွား၏။

မူယိကျင်းလည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ ပြေးလိုက်သွားရလေ
တော့သည်။

ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး

လင်းကြည်က ပြေးလွှားလာခဲ့လေသည်။

သူက ဝမ်းဝမ်းနောက်သို့ လိုက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်...

အတန်ကြာ ပြေးလွှားသွားပြီးသည်အထိ ဝမ်းဝမ်း၏ အရိပ်
အရောင်ကိုပင် မတွေ့ရပါချေ။

ဝမ်းဝမ်းကား ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ဆုံးသွားပြီဖြစ်လေ
သည်။

လင်းကြည် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

လုံစွန့်ပေးကား သေဆုံးသွားချေပြီ။

ကျားချီက အကောက်ကြံ့ခွဲခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

၁၇၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လင်းကြည်က သိုင်းဆရာကြီးလုံစွန်ဖုံးအကြောင်းကို ကြားဖူးခဲ့သည်။

လုံစွန်ဖုံးသည် မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ် အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဒုစရိုက်သမားများ၊ အနက်ရောင်သိုင်းသမားများအား ဆုံးမရာ၌ အလွန်လက်သံပြောင်သူ ဖြစ်လေသည်။

လုံစွန်ဖုံးသည် လူဆိုးဓားပြများအား သုတ်သင်ရှင်း လင်းစဉ် ကျားချီ၏မိခင်သည်လည်း မှားယွင်းကာ လုပ်ကြံခံခဲ့ရသည်။

စုလုံသည်...

အထီးကျန်တောင်ကြားနှင့် ပတ်သက်နေသူဖြစ်သည်။

အထီးကျန်တောင်ကြား၏ အားထားရသော သိုင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

ကျားချီက စုလုံနှင့်ရင်းနှီးသူဖြစ်သည့်အလျှောက် စုလုံကို အကူအညီတောင်းပြီး လုံစွန်ဖုံးအား လှည့်စားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အပြီးကြီးသော ကျားချီက လုံစွန်ဖုံးနှင့်ရင်းနှီးသော သိုင်းဆရာတိန့်ရှောက်၏အမည်ကို အသုံးချကာ လုပ်ကြံခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ယခုတော့ ကျားချီကော လုံစွန်ဖုံးပါ သေဆုံးသွားခဲ့ရပြီဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကအရှုပ်အထွေးတစ်ခုနှင့် လင်းကြည်ပတ်သက်

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၇၅

မိမိနဲ့ပြီး ဝမ်းဝမ်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ဝမ်းဝမ်းကား ထွက်ပြေးသွားချေပြီ။

လင်းကြည်က သူမအား ကူညီလိုသော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ချေ။

လင်းကြည်သည် ဝမ်းဝမ်းကိုလည်း ရှာမတွေ့တော့သည့် နောက်ဆုံး အထီးကျန်တောင်ကြားသို့လည်း မသွားကော့ဘဲ သူ၏ မိခင်ကြီးမှာကြားခဲ့သည့်အတိုင်း သက်တန်တောင်သို့သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

လင်းကြည်က သက်တန်တောင်သို့ ဦးတည်ထွက်ခွာသွားခြင်းကြောင့် သူ့အားလိုက်ရှာနေကြသည့် အထီးကျန်တောင်ကြားမှ လူများနှင့်လည်းကောင်း၊ ဝမ်းဝမ်းနှင့်လည်းကောင်း မတွေ့ဖြစ်တော့ဘဲ လွဲချော်သွားခဲ့လေတော့သည်။

၁၇၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျင်းကျားမြို့...။

ကျင်းကျားမြို့သည် သက်တန်တောင်သို့သွားရာလမ်းခရီး
၌တည်ရှိသောမြို့ ဖြစ်လေသည်။

သက်တန်တောင်သို့ဦးတည် ခရီးနှင့်လာခဲ့သောလင်းကြည်
သည် ကျင်းကျားမြို့သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ စားသောက်ဆိုင်
လေးတစ်ဆိုင်၌ ဝင်ရောက်ပြီး အနားယူစားသောက်လိုက်လေသည်။

လင်းကြည် ရောက်ရှိသွားချိန်မှာ နံနက်စာစားချိန် ဖြစ်ရ
ကား ဆိုင်ထဲ၌ လူစည်ကားနေပါတော့သည်။

လင်းကြည်က ချောင်ကျကျ စားပွဲတစ်လုံး၌ နေရာရလိုက်
လေသည်။

ဆိုင်လူလင်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ ထမင်းဟင်းလျာများ
မှာကြားလိုက်လေသည်။

ထမင်းဟင်းများ ရောက်လာလျှင် ဗိုက်ထဲဆာလောင်နေပြီ
ဖြစ်ရကား အားရပါးရ စားသောက်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

အဘိုးအိုတစ်ဦးက သူ၏စားပွဲအနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေ
သည်။

“သူငယ်..သည်စားပွဲမှာ ကျုပ်ထိုင်လို့ ရမလား”

ဟုလည်း မေးလာလေသည်။

လင်းကြည်က...

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၁၇၇

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ထိုင်ပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

အဘိုးအိုက လင်းကြည်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ စား
စရာများ မှာကြား စားသောက်လိုက်လေသည်။

လင်းကြည်က စားသောက်ရင်း ဆိုင်ထဲ၌ထူးခြားမှုရှိနေ
သည်ကို တဖြည်းဖြည်း သတိပြုမိလာလေသည်။

ဆိုင်ထဲ၌ ရောက်ရှိကာ စားသောက်နေသူ အများစုမှာ
သိုင်းလောကသားများ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“သိုင်းလောကသားတွေ စုရုံးရောက်နေတာပါလား၊ ထူး
ခြားမှုတစ်ခုခုတော့ ရှိနေတာ သေချာတယ်”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

သူ၏ရေရွတ်သံကို အဘိုးအို ကြားသွားပြီး ခေါင်းညိတ်
လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ နေလအဆိပ်အပ်က သည်မြို့က သိုင်းဆရာ
ချိန်တူနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ချိန်ဆိုထားတာကြောင့် စိတ်ဝင်စားလို့ ရောက်
လာကြတာပဲ”

လင်းကြည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“နေလအဆိပ်အပ် သည်မြို့ကို ရောက်လာမှာကိုး”

“ဟုတ်တယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော်လည်း သူနဲ့ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ”

၁၇၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လင်းကြည်၏စကားကြောင့် အဘိုးအိုက...

“မင်းက သူနဲ့ရင်ဆိုင်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“နေပါဦး မင်းက သူ့ကိုမကြောက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မကြောက်ဘူး”

“နေလအဆိပ်အုပ်နဲ့ရင်ဆိုင်ရတဲ့လူတိုင်း သေသွားကြတာ ချည်းပဲဆိုတာ မင်းမကြားမိဘူးလား”

လင်းကြည် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“သူ့ကို ကျွန်တော် ဆုံးမ သွားမှာပါ”

“မင်းကိုကြည့်ရတာ နေလအဆိပ်အုပ်ကို အတော်စိတ်နာ နေပုံပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော့်အဖေ သေဆုံး သွားခဲ့ရပါတယ်”

“နေပါဦး မင်းအဖေက ဘယ်သူများလဲကွယ့်”

“သိုင်းသမားလင်းရီပါ ခင်ဗျာ”

အဘိုးအိုက...

“သံမဏိသိုင်းသမားလေးဖော်ထဲမှာ ပါဝင်တဲ့ သိုင်းသမား လင်းရီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“အင်း...သံမဏိသိုင်းသမားလေးဖော်စလုံး လုပ်ကြံခံလိုက်

နေလအုပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၇၉

ရတာ အတော် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတယ်၊ သိုင်းလောကအတွက် ဆုံးရှုံးမှုကြီးပေါ့”

လင်းကြည်က...

“ဦးက သူတို့ကို သိလို့လား”

“သူတို့ကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက သိကြတာပဲ မဟုတ် လား”

အဘိုးအိုက လင်းကြည်ကိုကြည့်ပြီး စကားဆက်လိုက်လေ သည်။

“နေပါဦး မင်းအဖေတောင် သူ့ကိုမယှဉ်နိုင်တာ၊ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ယှဉ်နိုင်မှာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော်”

လင်းကြည်က အံ့ကြိတ်ကာ ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော့်အသက် သေချင်သေပါစေ၊ သူ့ကို ရင်ဆိုင်သွား ရမှာပါပဲ”

အဘိုးအို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါ မှားတာပေါ့ကွာ”

“ဗျာ”

“မင်း မယှဉ်နိုင်ဘဲ သွားယှဉ်ရင် တမင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဒုက္ခ ပေးတာနဲ့မတူဘူးလား၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦးကွာ”

လင်းကြည်က အဘိုးအိုကို ပြန်ပြီး စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

၁၈၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“မယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး သည်အတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရ တော့မှာလားဗျာ၊ သူက ပိုပြီးအတင့်ရဲသောင်းကျန်းလာတော့မှာ ပေါ့”

အဘိုးအိုက...

“စိတ်ချ၊ လူတွေက သူလုပ်သမျှကို လက်ပိုက်ကြည့်နေကြ တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်လိုရင်ဆိုင် ဆုံးမရမယ်ဆိုတာ အကြံထုတ်နေ ကြတာပါ”

လင်းကြည်က...

“အကြံထုတ်နေတဲ့လူတွေထဲမှာ ဦးလည်းပါတယ် ဟုတ် လား”

အဘိုးအို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သေချာတာပေါ့၊ ကျုပ်ကလည်း သူ့ကို ဆုံးမချင်တာပေါ့”

“ဪ”

“အရေးကြီးတာက သူ့ကို ဆုံးမချင်နေတာနဲ့ မပြီးဘူး၊ သူ ဘယ်သူလဲ၊ သူ့မှာ ဘယ်လိုအကြံအစည်ရှိသလဲ၊ ဘာကြောင့် သိုင်း လောကကို ဒုက္ခပေးချင်နေတာလဲ၊ ဒါတွေ သိရဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဒါမှ သူ့ကိုဖော်ထုတ်ဖို့ နည်းလမ်းရှာတွေ့နိုင်တော့မှာပေါ့”

လင်းကြည် ညည်းတွားလိုက်သည်။

“နေလအဆိပ်အပ်ကို အသုံးပြုနေတဲ့လူ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာ မပြောနိုင်တာ ခက်တာပဲ”

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၁၈၁

အဘိုးအိုက...

“မပူပါနဲ့လေ၊ သိုင်းလောကသားတွေက သူ့အကြောင်း ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာပဲ၊ မင်းကြည့်လိုက်ပါလား၊ အားလုံး က သူ့ရောက်လာမယ့်အချိန်ကို စောင့်မျှော်နေကြတာပဲ”

လင်းကြည်က ဆိုင်ထဲမှလူများကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက် လေသည်။

“သည်ဆိုင်ထဲကလူတွေက နေလအဆိပ်အပ်ကို စောင့်နေ ကြတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“နေလအဆိပ်အပ်က သည်နေရာကို ရောက်လာမှာမို့ လား”

“ဒါပေါ့ သူက သိုင်းဆရာချိန်တူနဲ့ ချိန်းထားတာပဲ”

“သိုင်းဆရာချိန်တူက..”

“သူလည်း သည်မှာရောက်နေပြီလေ၊ ဟိုရှေ့က စားပွဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ အနီရောင်ဝတ်ထားတဲ့လူဟာ သိုင်းဆရာချိန်တူပေါ့”

လင်းကြည် ကြည့်လိုက်သောအခါ လူရှစ်ယောက် ဝိုင်းပွဲ ထိုင်နေသည့်စားပွဲဝိုင်းကြီး၌ ထိုင်နေသည့် အနီရောင်ဝတ်ထားသူကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဆရာချိန်တူမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိပြီဖြစ်ပါသည်။

ဥပဓိရုပ်ကောင်းပြီး သိုင်းပညာထက်မြက်သူတစ်ဦးအသွင်

၁၈၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရှိလေသည်။

ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြသည့် အခြားလူများကလည်း သိုင်းသမားကြီးများ ဖြစ်လေသည်။

“သူတို့က သည်မှာလာပြီး နေလအဆိပ်အပ်ကို စောင့်နေကြတာကိုး”

နေလအဆိပ်အပ်သည် လျှို့ဝှက်သော လူသတ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကသားများအား တိတ်တဆိတ် လိုက်လံတိုက်ခိုက်ကာ လုပ်ကြံနေသူဖြစ်သည်။

အဘယ်သို့သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထိုသို့တိုက်ခိုက်နေသည်ကို မည်သူမျှ မပြောနိုင်ကြပေ။

ဆရာကြီးချိန်တူက မိတ်ဆွေများနှင့်အတူ ပြောဆိုဆွေးနွေးနေသည်။

“နေလအဆိပ်အပ်ဟာ သာမန်အပ်ကလေးတွေကို လက်နက်ပုန်းအဖြစ် အသုံးပြုထားတာပါ။ ဒါပေမယ့် တခြားအပ်ကလေးတွေထက်ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းတာက အပ်အရွယ်အစားက သေးမျှင်ပြီး အပ်မှာ သုတ်လိမ်းထားတဲ့အဆိပ်က ပိုပြီးပြင်းထန်နေလို့ပါ”

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က...

“အရွယ်အစား သေးမျှင်တာကြောင့် ပစ်လွှတ်ဖို့ခက်ခဲတယ်

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၈၃

အတော်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ကိုယ်တွယ်နိုင်မှဖြစ်မယ်၊ ပစ်ရခက်သလို ရှောင်ရခက်မယ်ဆိုတာလည်း သေချာတယ်”

အခြားတစ်ယောက်က...

“အပ်မှာ သုတ်လိမ်းထားတဲ့ အဆိပ်ကလည်း အင်မတန် ပြင်းထန်တော့ ထိလိုက်တာနဲ့ အဆိပ်ပျံ့နှံ့သွားပြီး ချက်ချင်းသေဆုံးသွားရတာ”

တတိယလူက စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောလေသည်။

“သည်လူက လက်နက်ပုန်းပညာ ကျွမ်းကျင်သလို အဆိပ်အမျိုးမျိုးနဲ့လည်း အကျွမ်းတဝင်ရှိလိမ့်မယ်၊ သိုင်းလောကက အဆိပ်ပညာရှင်နဲ့ လက်နက်ပုန်းပညာရှင်တစ်ယောက်ယောက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

စတုတ္ထလူက...

“သူက ဘာကြောင့် သိုင်းလောကသားတွေကို လိုက်ပြီး ဒုက္ခပေးချင်နေတာလဲ”

အားလုံးက ဆရာကြီးချိန်တူကို ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။ တစ်ယောက်ကမေးသည်။

“နေလအဆိပ်အပ်ဟာ ဆရာကြီးနဲ့ရန်ငြိုးရန်စများ ရှိနေလို့လားဗျာ”

ချိန်တူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်က သူ့ကို သိလည်းမသိဘူး၊ ဘာရန်ငြိုး

၁၈၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရန်စမှ မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဆရာကြီးကို ဘာကြောင့် ရန်ရှာချင်တယ်လို့ ထင်ရတာလဲဗျာ”

“ဒါ ရှင်းပါတယ်၊ သူက သိုင်းလောကသားတွေကို လိုက်ပြီး ရန်ရှာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တာကြောင့် ကျုပ်ကိုလည်း သူများ တကာတွေလိုပဲ ဒုက္ခပေးချင်တာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း သူ့ကို ဖော်ထုတ်ဆုံးမမယ်လို့ လူသိထင်ရှားကြေညာထားတာပဲ မဟုတ်လားဗျာ”

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က...

“နေလအဆိပ်အပ်ဟာ အကြောင်းမဲ့သက်သက်တွေ လူတွေကိုလိုက်ပြီး ဒုက္ခပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်းရှိမှာ သေချာတယ်၊ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်လဲဆိုတာ ဖော်ထုတ်နိုင်တာနဲ့ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိရပြီပေါ့ဗျာ”

ဆရာကြီးချိန်တူက...

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သူဟာ သူ့အကြောင်း ဖော်ထုတ်မယ့် လူတွေကို အဓိကထားပြီး လုပ်ကြံနေတာ၊ သူ့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ကြိုးစားတာကို မနှစ်မြို့တာ သေချာတယ်”

“သူက လူကောင်းတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ၊ သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်ကို ဘယ်သူက လက်ခံမှာလဲဗျာ”

ဆရာကြီးချိန်တူက...

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၁၈၅

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သည်ကနေတော့ သူနဲ့ရင်ဆိုင်ပြီး ဘာကြောင့် သိုင်းလောကသားတွေကို ဒုက္ခပေးနေရတယ်ဆိုတာ ဖော်ထုတ်ရမှာပေါ့ဗျာ”

လင်းကြည်သည် ကြားနေရသောစကားများကို နားထောင်ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသော အဘိုးအိုကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက...

“မင်းကော နေလအဆိပ်အပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

လင်းကြည်က...

“သူက သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးချင်နေတာ သေချာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ မယုံမရဲဖြစ်နေတာကြောင့် ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် လုပ်နေတဲ့သဘောပါ၊ သူ့ဘက်က သေချာပြီဆိုတာနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အမှုမထားဘဲ သိုင်းလောကထဲမှာ ထွက်ပေါ်လာမှာ သေချာပါတယ်”

အဘိုးအို ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း မဆိုးဘူး၊ သူက လူတွေကို ကြောက်လန့်အောင်လုပ်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ လူတွေက သူ့ကိုကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်လာပြီဆိုတာနဲ့ သိုင်းလောကထဲ ထွက်လာမှာ”

၁၈၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လင်းကြည်က...

“ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်မယ်လို့ ဦးထင်သလဲဟင်”

ဟု မေးလိုက်၏။

အဘိုးအိုက...

“သူက အဆိပ်အပ်ကို ကောင်းကောင်းကျွမ်းကျင်တယ်၊
အင်မတန် သေးမျှင်တဲ့ အပ်ကလေးတွေကို ကိုင်တွယ်အသုံးပြုရာမှာ
လည်း ကျွမ်းကျင်တယ်၊ ဒါကြောင့် သမားတော်တစ်ယောက် ဒါမှ
မဟုတ် ဆေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ငါထင်မိတာပဲ”

အားလုံး စကားကောင်းနေကြစဉ်မှာပင်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာကာ မြင်းစီး
သမားတစ်ယောက်က ဆိုင်ရှေ့မှဖြတ်ကာ မြင်းကိုဒုန်းစိုင်းစီးနင်း
သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

မြင်းစီးသမားက ဒုန်းစိုင်းစီးနင်းသွားသည်ဖြစ်ရာ ဆိုင်ရှေ့
မှဖြတ်ကာ တခဏအတွင်းမှာပင် အဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားတော့
သည်။

လင်းကြည်ကလည်း မြင်းစီးသမားကို ကြည့်လိုက်မိလေ
သည်။

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၈၇

ထိုအချိန်မှာပင်...

“မြင်းပေါ်ကလူဟာ နေလအဆိပ်အပ်ပဲ၊ သူက ဆိုင်ထဲကို
အဆိပ်အပ်နဲ့ ပစ်သွားတယ်”

အဘိုးအိုကပြောပြီး ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်
ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

“ဟင်”

လင်းကြည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

ထိုအချိန်...

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်နက် ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

ဆိုင်ထဲထိုင်ကာ စားသောက်နေကြသူများ တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက် လဲကျသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

အဆိပ်အပ်မျှင်မျှင်ကလေးများက ဆိုင်ထဲသို့ ရာနှင့်ချီကာ
ပစ်လွှင့်ဝင်ရောက်လာပြီး ဆိုင်ထဲထိုင်နေသူများအား ထိမှန်သွားခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

အဆိပ်အပ်ဘေးမှ လွတ်မြောက်သွားသူများလည်း
ကြောက်လန့်တကြား ဆိုင်အပြင်ဘက် ပြေးထွက်သွားကြလေသည်။

၁၈၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အချို့က မြင်းစီးသမား၏လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွားကြပြီး...

“လွတ်စေနဲ့”

“လိုက်ကြ”

ညာသံပေးကာ မြင်းစီးသမားနောက်သို့ လိုက်သွားကြလေတော့သည်။

လင်းကြည်လည်း သတိဝင်လာလေသည်။

“သိကြသေးတာပေါ့”

ဟုကြိုးဝါးက ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၁၈၉

လင်းကြည် ပြေးလွှားလာရင်း မြို့ပြင်သို့ ရောက်မှန်းမသိရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

အဆိပ်အပ်ဖြင့် ပစ်ခတ်သွားသော မြင်းစီးသမားကို မတွေ့ရသေးပါ။

သို့သော်...

မြင်းစီးသမားနောက်သို့ လိုက်သွားကြသော သိုင်းသမားများကား တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မြေပေါ်လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မြင်းစီးသမားသည် နောက်က လိုက်လာသူများကိုလည်း အဆိပ်အပ်ဖြင့် လုပ်ကြံလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

လင်းကြည် ဆက်၍ပြေးသွားရာ တစ်နေရာသို့အရောက်တွင်..

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

မြင်းဟီးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“တောအုပ်ထဲမှာပဲ”

လင်းကြည်က လမ်းဘေးတောအုပ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလိုက်လေသည်။

သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြား ကွေ့ပတ်ပြေးသွားပြီး မကြာခင် မြေကွက်လပ်တစ်ခုတွင် မြင်းတစ်ကောင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ

၁၉၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သည်။ မြင်းစီးသမားကိုမူ အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ မတွေ့ရပါချေ။
လင်းကြည်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

ထိုစဉ်...

“လက်စသတ်တော့ ရှင့်လက်ချက်ကိုး”

စူးရှသောစကားသံ တစ်ချက် နောက်ကျောဘက်မှ ထွက်
ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

လင်းကြည် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မလှမ်းမကမ်း၌ မိန်းမ
ချောလေးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုမိန်းမချောလေးမှာ ဆေးဆရာကြီးထင်းရှမ်း၏သမီး
ထင်းလျှံဖြစ်လေသည်။

လင်းကြည် ခံပြင်းသွားလေသည်။

“မင်းကိုး”

ထင်းလျှံက...

“ရှင်က သိုင်းလောကသားတွေကို လိုက်ပြီး ဒုက္ခပေးနေ
တာကိုး”

“ဘာ..ဘာပြောတယ်”

“ရှင့်အဖေ သေရတာကို မကျေနပ်လို့ လူတွေကို ရှင် လိုက်
ပြီး ဒုက္ခပေးနေတာ မဟုတ်လားရှင့်”

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ ကျုပ်က နေလအဆိပ်အပ်ကို လိုက်ရှာနေ

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၉၁

တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ထင်းလျှံက...

“ရှင်က သည်မြင်းကိုစီးပြီး ထွက်ပြေးလာတာ မဟုတ်လား”

“ဘာဗျ”

ထိုစဉ် သိုင်းဆရာချိန်တူတို့လူစု ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြ
လေသည်။

ထင်းလျှံက...

“နေလအဆိပ်အပ်ဆိုတာ သူပါပဲ”

လင်းကြည်ကို ညွှန်ပြကာ ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

အားလုံးက လင်းကြည်အား မျက်မှောင်ကုပ်ကာ ကြည့်
လိုက်ကြလေသည်။

လင်းကြည်က ဆရာကြီးချိန်တူကို ဦးညွှတ်လိုက်၏။

“ဆရာကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ သံမဏိသိုင်းသမား
လေးဖော်ထဲက လင်းရီရဲ့သားလင်းကြည် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဖေဖေဟာ
နေလအဆိပ်အပ်ကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် နေလ
အဆိပ်အပ်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ကြိုးစားနေတာပါ၊ ဆရာကြီးနဲ့ယှဉ်ပြိုင်
မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားတာကြောင့် ကျွန်တော် လာခဲ့တာပါ”

အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

ချိန်တူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်းက ဆရာလင်းရီရဲ့သားကိုး”

၁၉၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အေးမင်းအဖေအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကျုပ်က နေလအဆိပ်အပ်ကို ဆုံးမဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူရောက် မလာဘဲ အလစ်တိုက်ခိုက်သွားလို့ ကျုပ်တို့အားလုံး အငိုက်မိသွားကြ တာ”

နီနီတူက လင်းကြည်ကို လက်ခံပြောဆိုနေခြင်းကြောင့် ထင်းလျှံ မကျမနပ် ဖြစ်သွားတော့သည်။

သူမ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်သွားလေတော့ သည်။

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၁၉၃

ဆရာကြီးချိန်တူတို့ ဦးဆောင်သော သိုင်းသမားများက အလစ်တိုက်ခိုက်သွားသော နေလအဆိပ်အပ်ကို လိုက်လံရှာဖွေကြ လေသည်။

လင်းကြည်ကား စိတ်ပျက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဆေးဆရာထင်းရှမ်း၏သမီး ထင်းလျှံကြောင့် ဒေါသလည်း ထွက်လာမိလေသည်။

တောအုပ်ထဲမှထွက်လာရင်း တစ်နေရာသို့အရောက်တွင်...

“မင်း စိတ်ပျက်နေပြီလား”

လူတစ်ယောက်၏ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လင်းကြည် ကြည့်လိုက်ရာ စားသောက်ဆိုင်၌တွေ့ခဲ့ရသော အဘိုးအိုဖြစ်နေလေသည်။

အဘိုးအိုက ပြုံးနေ၏။

“မင်း နည်းနည်းလေး နောက်ကျသွားတာကိုး”

“ဗျာ”

“မင်းက ငါ့နောက်ကို ချက်ချင်းလိုက်လာမယ်ဆိုရင် မင်း တွေ့ချင်နေတဲ့ နေလအဆိပ်အပ်ကို တွေ့ရမှာပဲ”

“ဗျာ”

အဘိုးအိုက...

“နေလအဆိပ်အပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိချင်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ သိချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

၁၉၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“သူက ဆေးဆရာထင်းရှမ်းပဲ”

“ဗျာ”

“နေလအဆိပ်အပ်ဆိုတာ ဆေးဆရာထင်းရှမ်းပဲကွ”

လင်းကြည်သည် အဘိုးအို၏စကားကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

အဘိုးအိုက...

“ငါပြောတဲ့စကားကို မင်းမယုံဘူးလား”

“သူက..”

“အဆိပ်အပ်နဲ့ပစ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတဲ့မြင်းစီးသမားဟာ ဆေးဆရာထင်းရှမ်းဆိုတာ ငါ့ကိုယ်တိုင် တွေ့လိုက်ရတာပေါ့”

လင်းကြည်က...

“ဦးက သူ့ကို သေသေချာချာ မြင်တွေ့လိုက်တယ်ဆိုရင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးသိအောင် ထုတ်ဖော်ပြောပြသင့်တာပေါ့”

အဘိုးအို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချ ကျုပ်က ဆရာချိန်တူနဲ့ သွားတွေ့လိုက်မယ်”

“ကျွန်တော်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

အဘိုးအို လက်ကာပြလိုက်လေသည်။

“မင်းလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဗျာ”

“မင်းက အထီးကျန်တောင်ကြားကို သွားရမယ်”

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၉၅

လင်းကြည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

အဘိုးအိုက...

“နေလအဆိပ်အပ်မှာ သုတ်လိမ်းထားတဲ့ အဆိပ်ကို အထီးကျန်တောင်ကြားပိုင်ရှင်ကပဲ အဆိပ်ဖြေပေးနိုင်လိမ့်မယ်”

လင်းကြည်က အဘိုးအိုအား ငေးကြည့်နေ၏။

အဘိုးအိုက...

“မင်းဟာ သိုင်းသမားလင်းရှိနဲ့ သခင်မကြီးချင်းဟုန်ရဲ့သားလင်းကြည်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ မင်းရဲ့အမေဟာ မင်းအဖေကို အထင်လွဲပြီး အိမ်ကထွက်သွားပြီး ငါတို့ အထီးကျန်တောင်ကြားကို ရောက်လာခဲ့တာ၊ ငါတို့ သခင်ကြီးက မင်းအမေနဲ့ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ညီမအရင်းတစ်ယောက်လို လက်ခံစောင့်ရှောက်ထားခဲ့တာ”

လင်းကြည်က အဘိုးအိုကို ငေးကြည့်နေမိလေတော့သည်။

အဘိုးအိုက...

“မင်းအမေ တောင်ကြားထဲကထွက်သွားတော့ သခင်ကြီးက စိတ်မချတာနဲ့ လူတွေလွှတ်ပြီး လိုက်ရှာခိုင်းခဲ့တာ၊ နေလအဆိပ်အပ်က သတင်းကြီးလာတော့ သူ့အကြောင်း စုံစမ်းဖို့ ငါ့ကို သီးသန့်တာဝန်ပေးလိုက်တာ”

လင်းကြည်က...

“ကျွန်တော်လည်း အထီးကျန်တောင်ကြားထဲမှာ သွားဖို့

၁၉၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အခွင့်အရေးကြုံလာပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့်”

“မင်းက ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးဝမ်းဝမ်းကြောင့်
တောင်ကြားထဲက ပြန်ထွက်သွားခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“အေး...တောင်ကြားပိုင်ရှင်ကတော့ မင်းရောက်လာမယ်
ထင်လို့ မျှော်နေသေးတာ”

“ကျွန်တော်...”

အဘိုးအိုက...

“အထီးကျန်တောင်ကြားကို သွားပါ။ သခင်ကြီးက မင်းကို
ကူညီစောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ ငါသွားလိုက်ဦးမယ်”

အဘိုးအိုက ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်
လေသည်။

လင်းကြည်က...

“ဦးက ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲဗျာ”

“ဆရာချိန်တူနဲ့ သွားတွေ့ပြီး ဆေးဆရာထင်းရှမ်းအ
ကြောင်း ဖော်ထုတ်ရဦးမယ်လေ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်လည်း လိုက်နဲ့မယ်၊ ကျွန်တော့်အဖေအ
တွက် သူနဲ့ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ”

အဘိုးအိုက...

“ကောင်းပြီလေ၊ ဆေးဆရာထင်းရှမ်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီးရင်
အထီးကျန်တောင်ကြားကို မင်းဆက်ဆက် သွားရမယ်နော်”

လင်းကြည် တွေဝေသွားလေသည်။

အဘိုးအိုက သူ့အား အဘယ်ကြောင့် အထီးကျန်တောင်
ကြားသို့ အရောက်သွားစေလိုရပါသနည်း။

အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိရမည်ဟု တွေးမိလိုက်လေသည်။

“မင်း ကတိပေးမလား”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

လင်းကြည်လည်း အဘိုးအို ကျေနပ်စေရန် ကတိပေးလိုက်
လေတော့သည်။

“ဒါဖြင့် သွားစို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

နှစ်ယောက်သား ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြလေ
သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“အင့်”

မသဲမကွဲညည်းတွားသံနှင့်အတူ အဘိုးအို၏ခန္ဓာကိုယ်
ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

လင်းကြည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

၁၉၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဦး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့..ငါ့ကို ထိသွားပြီ”

အဘိုးအိုသည် ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်သွားပြီး...

“ဝုန်း”

မြေပေါ်လဲကျကာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်သွားလေတော့

သည်။

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၁၉၉

အထီးကျန်တောင်ကြားမှလာသော အဘိုးအိုမှာ မမျှော်
လင့်ဘဲ တိုက်ခိုက်ခံရကာ မြေပေါ်လဲကျသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ဦး”

လင်းကြည်က ရှေ့တိုးကာ ဖေးမရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ
သည်။

သို့သော်...

အဘိုးအိုမှာ နေလအဆိပ်အပ် ထိမှန်ခံရပါလျှင် သူ့ကို
လည်း အဆိပ်ကူးမည်ကို စိုးရိမ်ကာ အဘိုးအို၏အသားကို မထိဝံ့
မကိုင်ဝံ့အောင် ဖြစ်သွား၏။

ထိုစဉ်...

“ဖုတ်”

သူ၏ရှေ့ မြေပေါ်သို့ လက်ညှိုးခန့်အရွယ်အစားရှိသော
ဝါးဆစ်ပိုင်းလေးတစ်ခု ပြုတ်ကျလာလေသည်။

လင်းကြည် အံ့သြသွား၏။

“ဘာပါလိမ့်”

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ရာ လူသူတစ်စုံတစ်
ယောက်မျှ မတွေ့ရသဖြင့် ပိုပြီး အံ့သြသွားရ၏။

မြေပေါ်မှ ဝါးဆစ်ပိုင်းလေးကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကောက်ယူ
လိုက်လေသည်။

ထိုဝါးဆစ်ပိုင်းလေးသည် အလွန်သေးငယ်သော မလွေ

၂၀၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တစ်ချောင်းနှင့် တူလေသည်။

ဝါးဆစ်ပိုင်းလေး လက်ထဲရောက်လာသောအခါ စိမ်းရွှေ
ရွှေအနံ့တစ်ခုကို ရှုရှိုက်မိလိုက်လေသည်။

“အဆိပ်နဲ့ပဲ”

လင်းကြည် လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်မိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဟောသည်မှာ လူသတ်သမား...မြန်မြန်လာကြပါရှင်”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အော်ပြောသံ ကျယ်လောင်စွာ
ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

နေလအပ်ရှင် (၁) ❖ ၂၀၁

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်လေ
သည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ဆေးဆရာထင်းရှမ်း၏သမီး ထင်းလှိုင်
ပင်ဖြစ်နေပါတော့သည်။

လင်းကြည် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“မင်းမင်း...ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးချင်တာလဲ”

ဟု မကျေမနပ် ပြောလိုက်လေသည်။

ထင်းလှိုင်က...

“ရှင်က နေလအဆိပ်အပ်နဲ့ လူသတ်တာ၊ အခု လက်ပူး
လက်ကြပ်မိနေပြီ၊ ရှင် ဘာငြင်းဦးမလဲ”

ထိုစဉ် သိုင်းသမားများ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြလေ
သည်။

ဆရာကြီးချိန်တူလည်း လိုက်ပါလာလေသည်။

ထင်းလှိုင်က...

“သူ့လက်ထဲမှာ နေလအဆိပ်အပ်ပစ်တဲ့ ဝါးပြောင်းလေး
ရှိနေတယ်၊ အားလုံး သတိထားကြပါ”

ဟုအော်ပြောလိုက်လေသည်။

လင်းကြည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် လူမသတ်ဘူး”

ဆရာကြီးချိန်တူ အံ့သြနေ၏။

၂၀၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော် လူမသတ်ဘူး”

ချိန်တူနှင့်လိုက်လာသည့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်က...

“မင်းက လူမသတ်ဘူးပြောပြီး မင်းလက်ထဲမှာ လူသတ်
လက်နက်ကိုင်ထားပါလား”

အခြားတစ်ယောက်က...

“မင်းကြောင့် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ လူအတော်များများ
သေသွားရပြီ၊ မင်း အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံလိုက်ရင် ကောင်း
မယ်”

ဤတွင် သိုင်းသမား အများအပြား သေဆုံးခဲ့ရသဖြင့် လူ
အများစုအသက် လင်းကြည်ထံသို့ စုပြုံကျရောက်လာလေတော့
သည်။

“မင်း ခူးထောက်လိုက်စမ်း”

“ခုခံမယ် မကြိုးစားနဲ့ သေသွားမယ်”

ပြောရင်း ရှေ့တိုးလာကြတော့သည်။

ရုတ်တရက် အမှားအမှန် မခွဲခြားတော့ဘဲ လင်းကြည်ကို
ဖမ်းဆီးရန် ကြိုးစားလိုက်ကြလေသည်။

လင်းကြည် ခံပြင်းသွားသည်။

“ကျုပ်မှာ အပြစ်မရှိဘူးဗျ၊ အဖမ်းမခံနိုင်ဘူး”

ပြောရင်း နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၂၀၃

ထိုစဉ် မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေ
တော့သည်။

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

နေလအဆိပ်အပ် စီးနင်းသွားခဲ့သော မြင်းကြီးက သစ်ပင်
ချုံ့နွယ်များကြားမှ တိုးထွက်ကာ တဟုန်ထိုးပြေးလာသည်ကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

စီးနင်းသူ မပါဘဲ အလန်တကြား ကဆုန်ပေါက်ပြေးလာ
သဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က မောင်းထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပုံရလေ
သည်။

တဟုန်ထိုး ပြေးလာသော မြင်းညိုကြီးကြောင့် သိုင်းသမား
များ ကပျာကယာ ရှောင်တိမ်းရင်း ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားကြလေတော့
သည်။

လင်းကြည် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ရရှိလိုက်သော အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်
မခံဘဲ...

“ဟိတ်”

မြေပေါ် ခြေဆောင့်ကာ မြင်းညိုကြီးနောက်သို့ ပြေးလိုက်
သွားပြီး လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

“ဟေး...ဟေး”

၂၀၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မြင်းညိုကြီးကို အော်ငေါက်ကာ ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင်သွား
လိုက်လေတော့သည်။

“ပြေးပြီဟေ့”

“လိုက်ကြ”

ညာသံပေးကာ ပြေးလိုက်သွားကြသော်လည်း မမီတော့
ဘဲ လင်းကြည် လွတ်မြောက်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

နေလအပ်ရှင် (ပ) ❖ ၂၀၅

ပြေး

သုံးရက်...။

သုံးရက်ဟူသောအချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထိုသုံးရက်အတွင်း လင်းကြည်မှာ သဲကြီးမကြီး လိုက်လံ
ဖမ်းဆီးနေသော သိုင်းသမားများလက်မှ လွတ်မြောက်ရန် မြင်းတစ်
စီးဖြင့် ထွက်ပြေးနေရလေတော့သည်။

“ငါက လူသတ်သမားမှ မဟုတ်လား”

“ငါ့အဖေ အသတ်ခံခဲ့ရတာကို အားလုံးသိနေကြတာပဲ”

“ဟိုမိစ္ဆာမလေးကြောင့် ငါ့ကို အထင်မှားကြတာ၊ မတရား

ဘူး”

လင်းကြည် တွေးရင်းခံပြင်းနေမိလေသည်။

သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုသို့
ရောက်လာရာ ထိုတောင်ကုန်းလေး၌ပင် တစ်ညတာ အိပ်ရာအနား
ယူလိုက်လေသည်။

၂၀၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော် လင်းကြည် မအိပ်နိုင်သေးဘဲ ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးပေါ်၌ထိုင်ကာ ကောင်းကင်ပေါ်မှ လဝန်းကို ငေးမောကြည့် နေမိလေသည်။

လရောင်က ကြည်လင်ပြီး ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပ နေအောင် ဖြာကျနေသည်။

လင်းကြည်ကား တွေးရင်း ရင်ထဲ ပူလောင်နေ၏။

အထီးကျန်တောင်ကြားမှဆိုသော အဘိုးအို၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေမိလေသည်။

“နေလအဆိပ်အပ်ကို အသုံးပြုနေတဲ့လူဟာ ဆေးဆရာ ထင်းရှမ်းလို့ သူက ပြောသွားတာပဲ”

ဆေးဆရာထင်းရှမ်းသည် အမှန်ပင် နေလအဆိပ်အပ်ကို အသုံးပြုနေသည့် လူသတ်သမားဖြစ်နေသည်လော။

ဆေးဆရာထင်းရှမ်းမှာ အလွန် သဘောမကျစရာကောင်း သူဖြစ်လေသည်။

သူ၏သမီး ထင်းလျှံကလည်း ခက်ထန်မောက်မာပြီး ဒုက္ခ ပေးလိုသူဖြစ်နေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေလအဆိပ်အပ်ကိစ္စမှာ သူတို့သားအဖ နှစ်ယောက် တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ ပါဝင်ပတ်သက်နေမှာပဲ၊ သူတို့အ ကြောင်း စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရမယ်”

နေလအပ်ရှင်(ပ) ❖ ၂၀၇

ထင်းရှမ်းတို့သားအဖအကြောင်း စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရန် ဆုံး ဖြတ်လိုက်လေသည်။

တဆက်တည်းပင်...

“ငါ့အမေနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ အထီးကျန်တောင်ကြားအ ကြောင်းကိုလည်း ငါသိအောင် ကြိုးစားရလိမ့်မယ်”

ဟု တွေးမိပြန်သည်။

အထီးကျန်တောင်ကြားသည် သိုင်းလောကအတွက် ထူး ဆန်းသောနေရာတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

အထီးကျန်တောင်ကြားအား မည်သူမှ သွားရောက်နှောက် ယှက်ခြင်း မပြုဝံ့ကြပါ။

သူက အထီးကျန်တောင်ကြားသို့ ရောက်သွားမည်ဆိုပါ လျှင် အန္တရာယ်အပေါင်းမှ ကင်းဝေးလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိလေ သည်။ နောက်ဆုံး...

“အထီးကျန်တောင်ကြားကို အရင်သွားမယ်၊ ပြီးရင် ငါ့ကို သိုင်းပညာသင်ပေးနိုင်မယ့်လူရှိတဲ့ သက်တန့်တောင်ကို သွားမယ်”

ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

လင်းကြည်က အတွေးစများကို ဖြတ်တောက်ကာ အိပ် စက်အနားယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဟူး...ဟူး...ဟူး”

၂၀၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အဝတ်အစား လေတိုးသံများထွက်ပေါ်လာကာ တောင်
ကုန်းလေးပေါ်သို့ ပြေးတက်လာသူ သုံးယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ
လေတော့သည်။

လင်းကြည် ရင်ထိတ်သွားသည်။

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများနောက်သို့ ကပ္ပာကယာ တိုးဝင်
ပုန်းအောင်းနေလိုက်သည်။

ညအချိန်မတော် လှုပ်ရှားနေကြသူများမှာ စည်သည့်နည်း
နှင့်မျှ လူကောင်းများမဖြစ်နိုင်ကြောင်း တွေးမိလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်
လေသည်။

ကျောက်တုံးများနောက်မှနေပြီး ထိုလူသုံးယောက်ကို
အကဲခတ်လိုက်သည်။

ဤတွင် ထိုလူသုံးယောက်က သူပုန်းအောင်းနေရာဆီသို့
တန်းတန်း မတ်မတ် ဦးတည်လာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ
တော့သည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒု-ဇာတ်သိမ်းပိုင်းဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

BURMESE
CLASSIC
COM